

Continuarea bestsellerului *New York Times*
Evadare din biblioteca domnului Lemoncello

Olimpiada din BIBLIOTECA domnului LEMONCELLO

CHRIS GRABENSTEIN

Continuarea bestsellerului *New York Times*
Evadare din biblioteca domnului Lemoncello

Olimpiada din BIBLIOTECA *domnului* LEMONCELLO

CHRIS GRABENSTEIN

Chris Grabenstein

Olimpiada din biblioteca domnului Lemoncello

Traducere din limba engleză de Cătălin Georgescu

EDITURA CORINT JUNIOR
2016

AVENTURĂ
& MISTE

CHRIS GRABENSTEIN

Mr. Lemoncello's Library Olympics

Redactare: Adelina Boicu-Dragomir
Tehnoredactare: Crina Niculescu, Lorena Ionică
ISBN ePUB:978-606-793-276-8
ISBN Print:978 973 128 698-3
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel. /Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012
Tel.: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Pentru Sunshine Cavalluzzi, Sid Reischer, Stacey Rattner şi toţi părinţii, profesorii şi bibliotecarii minunaţi care depun atâta efort pentru a face cititul distractiv

Şi în memoria Rosannei Macrina, vreme îndelungată bibliotecară la P.S. 10 în Brooklyn, care i-a inspirat pe mulţi copii, precum şi un autor care a fost foarte norocos să o întâlnească

1

Aproape toţi puştii din America şi-ar fi dorit să fie în locul lui Kyle Keeley.

Asta mai ales atunci când se lăţea pe ecranele televizoarelor lor ca o veveriţă zburătoare în reclama de la Squirrel Squad Six, incredibilul joc proaspăt lansat de Lemoncello.

Akimi Hughes şi Sierra Russell, prietenii lui Kyle, apăreau şi ei în acea reclamă. Butonau la controllere şi încercau să-l arunce în aer pe Kyle, care reuşea să pareze toate brăţările de cauciuc, plăcintele cu cocos, pleştile de noroi şi şosetele făcute ghemotoc aruncate spre el.

Era supertare.

În reclama jocului Mr. Lemoncello: Te văd şi n-aş vrea să fiu în locul tău, Kyle era pionul galben. Prietenul lui Kyle, Miguel Fernandez, era pionul verde. Kyle şi Miguel alunecau de colo-colo pe lângă pucurile de hochei cât ei de mari. Atunci când Miguel ajungea în acelaşi pătrat cu Kyle însemna că pionul Kyle trebuia îmbrâncit până la linia de start.

— Te văd! strigă Miguel. N-aş vrea să fiu în locul tău!

Kyle fu ridicat cu putere de un cablu ascuns, apoi tras îndărăt, planând pe deasupra terenului de joc.

Era supertare.

Dar rolul preferat al lui Kyle a fost cel din reclama pentru jocul Dl. Lemoncello: Doar n-ai zis pe bune chestia aia, unde trebuia să-ţi determini coechipierii să ghicească ce scrie pe cartonaşul tău fără să foloseşti drept indicii cuvintele de pe lista de cuvinte interzise tipărită pe acelaşi cartonaş.

Akimi, Sierra, Miguel şi Haley Daley cea mereu îngâmfată stăteau pe o canapea circulară şi jucau rolul celor care ghicesc. Kyle stătea în faţa lor în rolul celui care oferea indicii.

— Salsa, spuse Kyle.

— Nacho, adăugă Akimi.

De undeva se auzi o sonerie dezaprobatoare. Răspunsul lui Akimi era greşit.

Kyle mai încercă o dată:

— Sos de ridichi!

— Ceva ce nu mănâncă nimeni niciodată, spuse Haley.

Soneria se auzi din nou.

Kyle gafă şi spuse unul dintre cuvintele interzise:

— Ketchup!

PLEOSC! Cincizeci de galoane de sos vâscos de roşii căzură peste el din tavan. Sosul îl mânji pe faţă şi îi intră în urechi.

Toţi izbucniră în râs. Ca atare, Kyle, căruia îi plăcea s-o facă pe clovnul clasei la fel de mult cum îi plăcea să joace (şi să câştige) jocurile ciudate din seria Lemoncello, îi dădu înainte şi citi toată lista de cuvinte interzise, cât de repede putu.

— Muştar-maioneză-murături-savuros.

PAF! Fu acoperit de găleţi întregi de zoaie galbene, pastă albă şi materie vâscoasă de culoare verde, cu bucăţi solide în ea. Mâzga aceea îi aluneca pe mâneci în jos, intrându-i în pantaloni şi scurgându-se apoi pe podea.

Cei patru prieteni ai săi traseră o porţie zdravănă de râs uitându-se la Kyle, care era murat acum în mai multe „condimente” (acesta era cuvântul de pe cartonaşul său) decât un hotdog cu lungimea de o milă.

— V-aţi distrat? întrebă un crainic din afara cadrului filmat.

— Dacă ne-am distrat?! Hei! E un Lemoncello!

Aşa se terminau toate reclamele, cu Haley rostind sloganul „Hei! E un Lemoncello!”. Devenise o vedetă TV. Oameni de pe tot cuprinsul Americii îşi doreau să fie şi în locul ei. Asta, fireşte, cu excepţia puştilor care erau extrem

de geloşi pe ea şi se întrebau cum de ea, Kyle Keeley, Akimi Hughes, Sierra Russell şi Miguel Fernandez au fost aleşi să joace în reclamele de sărbători ale jocurilor din seria Lemoncello.

Când au aflat că statutul de vedete TV fusese premiul pe care cei cinci puşti îl primiseră în urma câştigării unui joc în incredibila Bibliotecă a domnului Lemoncello din Alexandriaville, Ohio – un joc la care nu fuseseră invitaţi şi ei – au început să ceară rejucarea lui.

2

Charles Chiltington stătea în camera de vizionat filme a părinţilor lui şi se uita la colegul lui de clasă Kyle Keeley cum zbura ca o rachetă de-a lungul şi de-a latul ecranului cu diagonala de aproape doi metri a televizorului cu plasmă.

Era cea mai nasoală vacanţă de Crăciun din viaţa lui.

Timp de peste o lună, pe orice canal TV ar fi dat, Charles fusese nevoit să se uite la cei cinci trişori care, cu o jumătate de an în urmă, i-au suflat de sub nas premiul binemeritat.

În reclama Lemoncello din seara aceea, Keeley – liderul grupului care l-a „învins” pe Charles în Evadarea din Biblioteca domnului Lemoncello – arăta dea dreptul ridicol cu ochelarii aceia neghiobi, parcă era o veveriţă zburătoare. Dar era evident faptul că Keeley se distrase de minune în timpul filmărilor pentru reclamă.

O reclamă în care ar fi trebuit să joace Charles.

Keeley avusese nevoie de patru coechipieri pentru a-l bate pe Charles în Evadarea din iunie, un joc care avusese loc în weekendul de deschidere a stupidei biblioteci care aparţinea şi mai stupidului creator al jocului.

Keeley mai avusese nevoie, pe lângă asta, şi de ajutorul domnului Lemoncello pentru a câştiga jocul.

În ultima clipă, chiar atunci când Charles se apropia de victorie, ţicnitul acela de miliardar l-a descalificat motivând cu nu ştiu ce chichiţă tehnică. Keeley şi tovarăşii săi au continuat, câştigând jocul şi marele premiu.

Charles, în schimb, s-a dus acasă să-l audă pe tatăl său spunând cât e de dezamăgit de el.

Asta pentru că un Chiltington nu pierde niciodată, orice-ar fi.

Mai ales în faţa unor neica nimeni precum Kyle Keeley.

Timp de şase luni, Charles şi-a ticluit răzbunarea pe Kyle şi coechipierii lui:

tupeista isteaţă Akimi Hughes, şoricelul de bibliotecă Miguel Fernandez, tocilara Sierra Russell şi, mai ales, trădătoarea ordinară Haley Daley, care fusese în echipă cu el şi cu Andrew Peckelman până în momentul în care a dezertat şi s-a dus în echipa lui Kyle.

— Domnul Lemoncello m-a jefuit, murmură Charles cu amărăciune. Ar trebui să-i închidă biblioteca aia ridicolă!

Bombănea nemulţumit aceleaşi lucruri încă de când începuseră să difuzeze reclamele de vacanţă la jocurile Lemoncello. Dar, dintr-un oarecare motiv, reclama aceasta cu veveriţa zburătoare i-a adus în minte un gând nou.

Apăsă butonul de pauză de pe telecomanda aparatului.

Ar trebui să-l oprească pe domnul Lemoncello.

Asta era o idee chiar mai bună.

Bunii cetăţeni din Alexandriaville, Ohio, n-ar trebui să-i permită dementului domn Lemoncello să continue să aibă control asupra a ceea ce se petrece în noua lor bibliotecă publică.

Da! Gândurile începură să-i năvălească în minte. Ăsta era unghiul perfect din care trebuia atacată problema. O campanie publică pentru recâştigarea bibliotecii din mâinile nebunului şi periculosului domn Luigi Lemoncello.

Iar Charles ştia exact cine ar trebui să formuleze acuzaţiile.

Mama lui.

Ea avea o experienţă bogată în lupta pentru cauze publice.

Pe vremea când el era la grădiniţă, mama lui condusese Cruciada Anti-Brioşe, pentru că lui Charles îi plăceau mai mult negresele. Când era în clasa a treia, mama lui s-a asigurat că profesorul care va îndrăzni măcar să-i dea un Bine lui Charles pentru vulcanul construit din hârtie va fi concediat de îndată. Iar într-a patra l-a scos din clasă (şi le-a tăiat fondurile) atunci când şcoala a avut tupeul să

angajeze un profesor care sărbătorea Ziua Naţională a Vorbitului ca Piraţii.

În plus, mamei lui Charles nu-i prea păsa ce face domnul Lemoncello în biblioteca lui ţicnită.

— Mult zgomot pentru nimic, se plângea ea prietenilor ei din clubul de bridge. Şi, pe deasupra, mai au şi o grămadă de cărţi nepotrivite.

Rotiţele se puseseră în mişcare în capul lui Charles, care îşi planifica următoarele mutări.

Cu un mic, foarte mic imbold, scoaterea lui „Lemoncello” din Biblioteca Lemoncello putea deveni următoarea cauză majoră pentru care să lupte mama sa. Era sigur de asta.

— Maamiii...? strigă el cu cea mai alintată voce de băieţel pe care o putea scoate.

Când văzu că nu primeşte niciun răspuns, strigă din nou. Mai tare.

— Mami! Fă-i să înceteze! Mă traumatizează!

Mama lui dădu năvală în cameră.

— Charles, dragule! Ce s-a întâmplat?

Charles arătă cu un deget tremurând spre ecranul televizorului.

— Domnul Lemoncello. Fă-l să dispară. Biblioteca lui este un loc înfiorător, plin de trişori!

— Ştiu, dragul meu, dar nu putem face... Charles începu să plângă ca un prunc.

— Dar m-a păcălit, mami. M-a jefuit!

— Da, iubitule...

Acum era momentul să scoată artileria grea la atac.

— Mi-a distrus stima de sine! Mă simt ca un ratat! se smiorcăi el. Din cauza domnului Lemoncello s-ar putea să nu mai intru niciodată la colegiu!

Mama lui se albi la faţă. Bingo!

— Hai linişteşte-te, mama e aici. Totul o să fie bine.

Îl îmbrăţişă strâns.
Charles rânji.
Domnul Lemoncello era terminat.
Terminat ca o lămâie stoarsă până la ultima picătură.

3

Acum, că şcoala se închisese pe perioada vacanţei de iarnă, Kyle şi prietenii lui petreceau o grămadă de timp în centru, la Biblioteca Lemoncello, unde, datorită statutului lor de vedete, fiecare zi era zi de tort.

Zilele de tort erau o tradiţie în familia Keeley. Dacă vreunul dintre ei făcea ceva spectaculos – cum a fost atunci când fratele lui Kyle, Mike, a câştigat (din nou) un meci de fotbal sau când fratele său, Curtis, a luat (din nou) 10 pe linie –, mama lui Kyle făcea un tort.

Din momentul în care Kyle şi coechipierii săi au câştigat jocul cu evadarea, fiecare zi era ca o zi de tort.

— Tu eşti tipul din reclamă! îi ziceau cel puţin zece puşti de fiecare dată când se plimba prin Sala de Lectură Rotunda.

El le adresa nepăsător un salut cu două degete. Văzuse tipul acesta de salut la vedetele de la televizor.

— Îmi puteţi da un autograf? întrebă o fetiţă.

— Desigur. Poftim.

Kyle încă mai semna fiecare autograf în parte.

Cea mai bună prietenă a lui, Akimi, prefera să dea nişte cartoane tipărite deja cu semnătura ei.

— E mai rapid aşa, zicea ea.

— Salut, Kyle!

Sierra Russell era ghemuită într-unul dintre scaunele acelea confortabile de lângă peretele cu cărţi de ficţiune, înalt de trei etaje. Citea, desigur. Privirea îi era pierdută undeva departe, visătoare, pentru că, atunci când citea o carte, Sierra Russell se cufunda cu totul în ea. Se vâra, practic, între copertele cărţii şi trăia alături de personaje.

— Hei, spuse Kyle. Ce citeşti acolo?

— De fapt, recitesc Bud, nu Buddy[1] Christopher Paul Curtis. E preferata mea.

---

[1] În original, Bud, Not Buddy, o carte pentru copii de Christopher Paul Curtis, publicată în 1999 (n. Red.).

— Tare.
— Ai citit-o vreodată?
— Nu încă. Dar e pe lista mea.
Sierra râse, probabil deoarece Kyle Keeley avea cea mai lungă listă de viitoare lecturi din toată ţara.
— O găseşti şi pe raft, spuse Sierra.
— Mda, OK. Mă întâlnesc cu Akimi şi cu Miguel sus, la Centrul Electronic de Studiu. Domnul Lemoncello a instalat un joc educaţional nou: Cavalerismul lui Carol cel Mare. Cred că e ceva despre Cavalerii Mesei Rotunde.
— Hm, Kyle? Carol cel Mare a fost un împărat din Imperiul Roman. Regele Arthur, cel cu Masa Rotundă, în Anglia.
— Ai văzut? În fiecare zi poţi învăţa ceva nou. Pe mai târziu, Sierra. Nu vreau să-l fac pe Carol cel Mare sau pe Regele Arthur să mă aştepte.
Kyle o tuli pe scara în spirală către etajul al doilea, semnând autografe sau stând la selfie-uri cu fanii pe parcurs.
Trecu pe lângă două uşi glisante de sticlă, foarte groase, care opreau sunetele sălbatice din Centrul Electronic de Studiu să se reverse în restul clădirii.
Odată ajuns în arcadă, urechile lui Kyle fură bombardate de sonerii, bâzâituri şi clinchete de la vreo treizeci de jocuri video educaţionale. Nasul lui, la fel. Multe dintre jocurile din centru erau echipate cu ultima senzaţie în materie de jocuri de la Domnul Lemoncello, miroase-şi-vezi, inclusiv jocul în care erai un ditamai şobolanul cu probleme de igienă personală care înota prin istoria Angliei via canalele de scurgere ale Londrei.
— Îmi cer scuze, dar dacă mai semnez un singur autograf, cred că o să-mi pice mâna de tot.
Haley Daley era regina curţii lângă consola cu jocul Cleopatra: Regina Nilului.

Kyle nu jucase prea mult jocul acesta, pentru că Haley Daley mereu avea scoruri mai bune decât el. Ea ştia o şmecherie prin care chema crocodilii din Nil.

— Kyle? zise Haley, făcându-i cu mâna. Ai o clipă?

— Trebuie să mă întâlnesc cu... — E superimportant.

Kyle îşi croi drum spre Haley.

— Plec! spuse ea.

— Serios?

— Alooo? Ştii câte oferte am primit de când am jucat în reclamele Lemoncello?

— Ştii, toţi am jucat în..

— Sute. Poate mii. Aşadar, mă mut cu familia la Hollywood. Tata a găsit o slujbă la Los Angeles. În plus, agentul meu deja face demersurile pentru nişte spoturi TV cu mine pentru Disney Channel.

— Tare, spuse Kyle.

Haley Daley şi familia ei aveau nevoie de banii câştigaţi de pe urma jocului din bibliotecă mai mult decât oricare altul dintre jucători. Aparent, generozitatea domnului Lemoncello le îmbunătăţise considerabil viaţa.

— Voiam doar să-mi iau rămas-bun. Şi să-ţi mulţumesc, Kyle.

— Hei, a fost un efort de echipă. Am câştigat împreună.

— În fine. Trebuie să plec. Trebuie să-mi iau ochelari de soare noi.

Haley făcu un gest dramatic de rămas-bun către Kyle şi către fanii ei înfocaţi în timp ce părăsea Centrul Electronic de Studiu. Şi plecarea o făcu tot într-un stil dramatic.

— Băi, Kyle? Avem nevoie de un pic de ajutor aici, frate. Acum.

Miguel şi Akimi erau în celălalt capăt al Centrului Electronic de Studiu şi se jucau Cavalerismul lui Carol cel Mare. Miguel ţinea controllerul butucănos în dreptul pieptului, fluturându-l ca pe o sabie laser.

Kyle se târî de-a latul încăperii zgomotoase.
— Care-i treaba?
— Carol cel Mare are nevoie de un campion, explică Akimi. Cineva care să-i protejeze pe cei slabi şi lipsiţi de apărare, care să lupte pentru dreptate, bla-bla. Jocul se bazează pe străvechiul cod al cavalerilor.
— Sunt puţin blocat, spuse Miguel, doborând un dragon fioros prin nişte zvâcuri din sabia lui virtuală.
— Iar eu cred că sunt puţin plictisită, zise Akimi. Pe curând, băieţi.
Kyle se întoarse către Miguel.
— Ce variante ai?
— Omoară dragonul sau du-te să hrăneşti ţăranii flămânzi.
— E clar. Omoară dragonul.
— Eşti sigur?
— Clar. Dacă n-o faci, dragonul va omorî ţăranii. Dacă omori dragonul, ţăranii se vor bucura. Ţăranii îi iubesc pe ucigaşii de dragoni.
— Bine, dacă zici tu.
Miguel împunse înainte cu sabia lui imaginară. Cavalerul de pe ecran străpunse pielea dragonului cu sabia lui de oţel.
Din dragonul animat erupse un gheizer de gaz, iar trupul se prăbuşi la pământ, transformându-se într-o grămadă de bucăţele de plastic.
— Ah, la naiba. Nu era un dragon adevărat. Era un balon imens. Ca în parada de la Macy…
Mai mulţi ţărani înarmaţi cu furci traversară furioşi ecranul şi-l atacară pe cavalerul lui Miguel.
— De ce nu venişi cu merinde? ţipă liderul armatei ţărăneşti. La moarte cu cavalerul acesta egoist şi lipsit de cavalerism!

Kyle auzi inconfundabilul sunet de „BLUP-BLUP-BLUP” care semnaliza moartea în joc. Cavalerul lui Miguel fu înţepat cu o furcă în fund şi dispăru într-o grămadă de pixeli.

— OK, zise Kyle. Acum că ştim ce nu trebuie să facem, vom juca din nou şi vom câştiga.

— La ce bun? Nu avem noi nevoie de confirmarea lui Carol cel Mare că suntem nişte campioni. Nu-i aşa?

Kyle rânji.

— Clar!

În acel moment, cei doi bătură palma şi fredonară versurile piesei lor rock favorite: We are the champions, my friend...[2]

---

[2] „Noi suntem campionii, prietene” (lb. Engl., în original), refrenul unei celebre melodii a formaţiei Queen (n. T.).

4

În prima zi de luni de după Anul Nou, Kyle stătea şi tremura în staţia de autobuz.

Ohio devine foarte rece şi plin de zloată în ianuarie.

Într-un târziu, autobuzul ajunse în staţie şi se deschise uşa.

— Ei bine, sa-lut! spuse doamna Logan, şoferiţa. Încă un Le-mon-cel-lo!

Kyle încuviinţă din cap. Şoferii de autobuz se uită şi ei la televizor.

— Bună dimineaţa, doamnă Logan, răspunse Kyle urcând scările autobuzului.

— Am o ghicitoare pentru tine.

Încă de când echipa lui câştigase jocul Biblioteca Lemoncello, toată lumea încerca să-i prindă la înghesuială cu ghicitori şi întrebări încuietoare.

— Bine, zise Kyle.

— Care sunt cele două lucruri pe care nu le poţi mânca niciodată la micul dejun?

— Asta-i uşoară, se făli Kyle. Prânzul şi cina.

Doamna Logan îi făcu semn cu mâna.

— Aha, du-te şi aşază-te.

Kyle bătu palma cu toţi pe care-i întâlni în drumul său pe coridorul dintre scaune şi se aşeză pe locul său obişnuit, lângă Akimi. Sierra stătea în spatele lui Akimi, cu nasul vârât într-o carte.

— Ce citeşti? întrebă Kyle. Cartea aia cu „Prieteni-neprieteni, dar amici”?

— Ca idee, zise Sierra, recitesc Charlie şi fabrica de ciocolată, pentru că toţi spun că domnul Lemoncello le aminteşte de Willy Wonka. Dar domnul Lemoncello e mai bun decât el.

— Şi nici nu are Oompa-Loompa, plusă Akimi.

— Sau pe Augustus Gloop, adăugă Kyle.

— De fapt, spuse Akimi, cred că Augustus al nostru era Charles Chiltington.

— Pe bune? se miră Sierra. Pe mine mă duce cu gândul mai degrabă la Veruca Salt.

Wow. Sierra Russell a făcut o glumă. Se vede treaba că s-a mai relaxat de când a intrat în Echipa lui Kyle.

— Ia zi, puloverul acesta l-ai primit cadou de Crăciun de la bunica ta?

— Cum ai ghicit?

— Păi, e genul de chestie pe care o poţi cumpăra dintr-un magazin pentru animale. Pentru un căţel pe nume Pufi.

— În cazul ăsta cred că o să-l uit în dulap astăzi...

— Bună idee.

— Hm... pardon? spuse Alexa Mehiman, o fată din clasa a şasea care stătea pe rândul de vizavi.

— Hei, Alexa! zise Kyle. Ce mai faci?

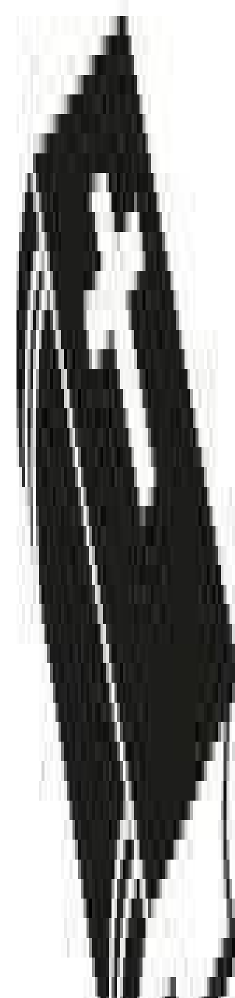
— Nu vreau să vă deranjez...

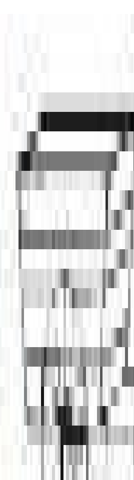
— Nu-i niciun deranj. Cu ce te pot ajuta?

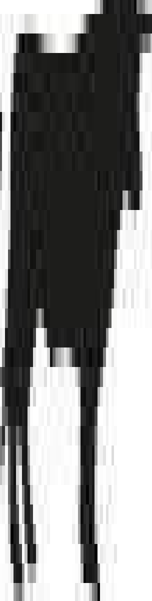
— Ei bine, unchiul meu mi-a făcu cadou de Hanuka jocul Dl. Lemoncello: Poze fenomenale şi nu reuşesc să rezolv rebusul acesta.

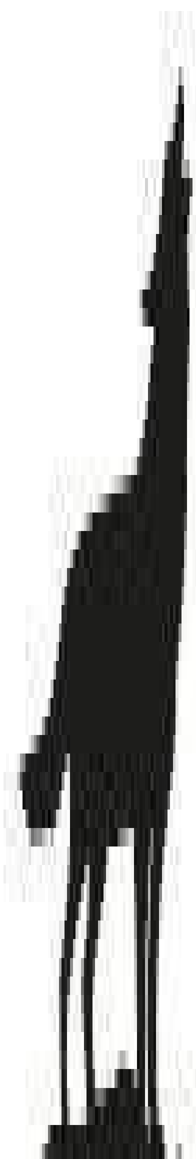
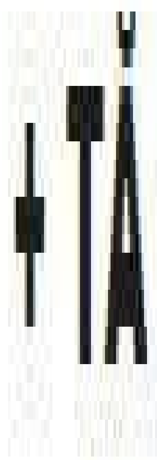
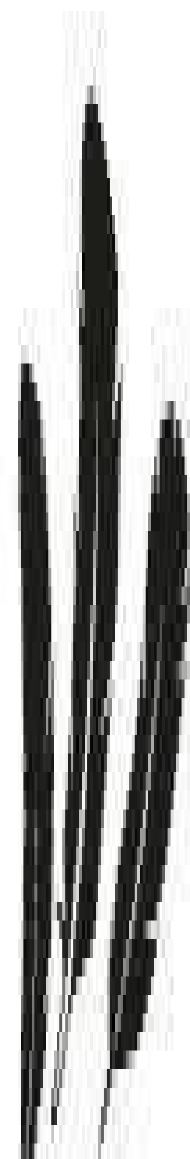
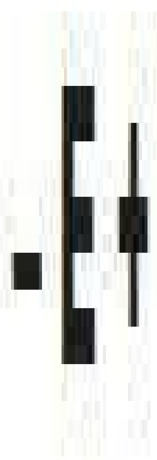
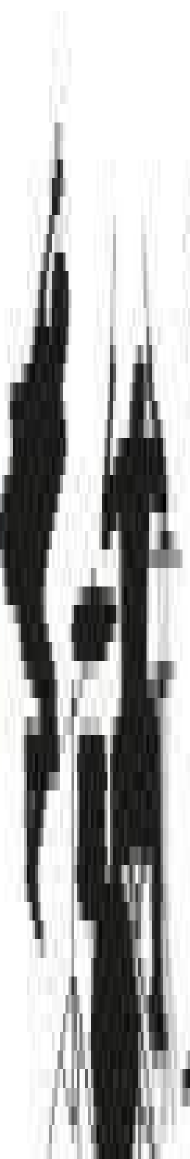
— Ia dă-l încoace să văd.

— Tema este „Sloganuri celebre”, spuse Alexa, înmânându-i lui Kyle un cartonaş plin cu litere şi pictograme.

— Primul cuvânt este „bibliotecari”, spuse Akimi. Ai o dată B-I-B-L-I-E, din care scazi E şi adaugi O, T şi E, apoi ai cuvintele C-A-R şi I-I şi iese B-I-B-L-IO-T-E-C-A-R-I-I sau, mai precis, „bibliotecarii”.

— Uau, se minună Alexa. Sunteţi extraordinari.

— Poate ceilalţi. Eu nu prea mă pricep la jocuri, zise Sierra şi se cufundă din nou în lectură.

Autobuzul trecu peste o denivelare şi trase în parcarea şcolii.

— Mai ai cam zece secunde să termini jocul, domnule Keeley. Dă-i bice!

Kyle studie cartonaşul din nou şi i-l înapoie Alexei.

— „Bibliotecarii luptă pentru libertate”.

— Supertare! exclamă Alexa. Mă blocam mereu la „tac”. Mă gândeam la „arătător la tablă”, nu la „biliard”. Eşti eroul meu, Kyle Keeley.

Kyle zâmbi. Ce bine era să fie eroul tuturor!

Mai ales atunci când tot ceea ce avea de făcut era să joace un joc.

5

— Băieţi?

Miguel îi aştepta pe Kyle, pe Akimi şi pe Sierra să iasă pe uşa din faţă a şcolii.

— Trebuie să vedeţi ce am găsit!

Îi conduse pe hol spre bibliotecă. Miguel Fernandez se entuziasma uşor în legătură cu orice, mai ales dacă era vorba despre biblioteci. Din acest motiv, fusese preşedintele Societăţii de Ajutorare a Bibliotecii timp de trei ani consecutiv.

— Ce este? întrebă Kyle când intrau în centrul media. Un nou număr zecimal Dewey sau ceva de genul ăsta?

— Nu. O grămadă de iubitori de cărţi din toată ţara care nu ne pot suferi.

— Cum? zise Akimi. Ce ar putea să nu le placă la noi? Noi suntem nişte oameni foarte plăcuţi.

— Se întreabă cum de ei n-au avut şansa să joace în jocul cu biblioteca domnului Lemoncello.

— Hm... poate pentru că nu trăiesc aici, în Alexandriaville? spuse Akimi.

— Doar cei de clasa a şaptea, din şcoala asta, au putut să se înscrie la concursul de eseuri pentru a câştiga un loc în evenimentul de la bibliotecă, adăugă Sierra.

Pentru primii doisprezece ani din viaţa membrilor echipei, centrele media din şcoală erau singurele biblioteci cunoscute copiilor din Alexandriaville.

Biblioteca cea veche, pe care domnul Lemoncello o iubise pe când era un băieţel care creştea într-un orăşel din Ohio, fusese demolată pentru a face loc unei parcări supraetajate din beton.

— Şi-ar dori să fie în locul nostru, spuse Kyle. Nu prea poţi să te superi pe ei pentru asta.

— E mai rău de atât, spuse Miguel. Se gândesc că ar putea să ne învingă.

Miguel le făcu semn prietenilor săi să vină după el la şirul de calculatoare.

— Făceam azi dimineaţă o căutare pe Google cu numele noastre şi am dat peste tot felul de bloguri şi postări. Niciuna nu e favorabilă.

— Hai salut, eroilor! strigă doamna Yunghans, bibliotecara gimnaziului, care era înnebunită după faptul că cei mai tari posesori de permise de bibliotecă din America se uitau la cărţile din biblioteca ei.

— Să nu credeţi toate lucrurile acelea rele pe care oamenii le scriu despre voi pe net. Sunt geloşi, atâta tot.

Kyle şi colegii lui de echipă se strânseră în faţa unui monitor, iar Miguel tastă ceva.

— Ia priviţi!

Se uitară la primele rezultate ale căutării după „Evadare din biblioteca domnului Lemoncello”.

„Le-a luat o zi întreagă să găsească ieşirea din bibliotecă?”, scria un blogger.

„Eu aş fi terminat într-o jumătate de zi”, comenta altul.

„Cer o revanşă”, continua altcineva.

„Nu e corect, domnule Lemoncello.”

„Avem şi noi dreptul la o şansă!”

„Băgaţi-ne pe noi în bibliotecă. Am putea bate echipa lui Kyle şi dacă ne legaţi la 612.97.”

— Aceasta este cea mai apropiată zecimală Dewey de cuvântul „mână”, explică Miguel. De fapt, se referă la fiziologia extremităţilor superioare.

— Uau, spuse Kyle. Ce adunătură de tocilari.

Miguel îşi drese vocea, determinându-l pe Kyle să adauge repede:

— Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta, fireşte.

— Ah, exclamă Akimi. Ia uitaţi-vă la asta!

Deschise o postare în care până şi titlul era scris cu litere mari de tipar, ţipătoare.

Akimi le citi cu voce tare: „AU CÂŞTIGAT DOAR PENTRU CĂ AU TRIŞAT!

DOMNUL LEMONCELLO MINTE PE TOATĂ LUMEA CU NERUŞINARE

ÎN LEGĂTURĂ CU CEEA CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN ACEA CUMPLITĂ,

ÎNGROZITOARE, ABOMINABILĂ ZI DIN VARA TRECUTĂ. AR TREBUI DAT PRIN PĂCURĂ ŞI PRIN FULGI ŞI PURTAT PRIN TOT ORAŞUL."

— Oribil, zise Sierra.

— Bineînţeles că e oribil, spuse Akimi. Uite cine a scris-o.

Arătă către semnătura semianonimă: „C.C."

Charles Chiltington.

6

Dr. Yanina Zinchenko, bibliotecara celebră în toată lumea, trăgea un săculeţ poştal spre capătul Sălii de Lectură Rotunda, unde şeful ei, Luigi Lemoncello, zbura în sus şi-n jos în faţa rafturilor înalte cât trei etaje.

— Caut o carte bună, spuse domnul Lemoncello în timp ce scara lui plutitoare o luă în sus şi apoi ţâşni într-o parte. Dar nu îmi dau seama exact ce caut.

Scările plutitoare erau nişte platforme prevăzute cu balustrade, coşuri pentru cărţi şi cârlige de siguranţă, ca la clăparii de schi, cu ajutorul cărora puteai ajunge la orice carte doreai doar prin simpla introducere a numărului de identificare al cărţii pe o tastatură computerizată. Sistemul avea la bază acelaşi tip de levitaţie magnetică utilizată şi pentru funcţionarea trenurilor ultrarapide din Germania sau Japonia, care aveau magneţi în loc de roţi.

— Poate vă pot ajuta cu ceva, spuse dr. Zinchenko cu accentul ei puternic rusesc. Aveţi numărul de identificare?

— Nu este nevoie, zise domnul Lemoncello. Voiam doar să testez noul nostru sistem de „căutare”.

După ce câţiva dintre abonaţii bibliotecii se plânseseră de faptul că noul sistem de scări, care le solicita un anumit cod pentru cartea căutată, făcuse inutilă abilitatea abonaţilor de a scana cu privirea, relaxaţi, rafturile bibliotecii, imaginativii ingineri de la compania de jocuri a domnului Lemoncello veniseră cu ideea acestui nou şi îmbunătăţit sistem de scări, prevăzut cu un buton de căutare. Odată ce-l apăsai, scara începea să se fâţâie la întâmplare prin faţa rafturilor, utilizând o tehnologie avansată care măsura biofeedbackul, bătăile inimii şi nişte algoritmi complicaţi pentru a determina cam ce fel de poveste ar putea să te intereseze în acel moment.

— Dar avem o treabă foarte importantă de discutat, spuse dr. Zinchenko arătând spre sacul cu scrisori, care

era cam de dimensiunea unei genţi de voiaj uriaşe, burduşită până la refuz.

— Ah, dragă, o VIM[3]? Nu cred că am acum energie pentru o VIM.

— În plus, avem şi musafiri...

— Musafiri plus o VIM? Mă ocup de ambele lucruri imediat ce termin cu căutările astea.

— Domnule Lemoncello? se auzi o voce de dedesubt.

Se uită în jos şi văzu o doamnă foarte elegantă flancată de alte şase doamne foarte elegante şi un domn foarte elegant cu cravată.

— Vin imediat la dumneavoastră! ţipă domnul Lemoncello în timp ce scara lui plutitoare începu un carambol ca o minge de ping-pong. Caut ceva acum.

— Numele meu este Susana Chiltington, se prezentă doamna cu un gest teatral. Doamna Susana Willoughby Chiltington.

— Oh, Susana. Sunt cowboy vestit. Doctorii mi-au spus că nu-s prea grav şi-mi pot dezlipi banjoul de genunchi[4].

Doamna Chiltington nu era amuzată.

— Poate aţi auzit de fratele meu? spuse ea. Bibliotecarul-şef de la Biblioteca Congresului? James F. Willoughby al treilea?

— Dar ce s-a întâmplat cu primii doi?

— Poftim?

— N-are a face. Haideţi că am terminat cu căutatul. Lasă-mă jos, Căpitane Chiloţei[5].

Scara plutitoare îl depuse cu blândeţe pe podea pe fericitul miliardar.

---

[3] Parafrază la VIP (Very Important Person), VIM este prescurtarea de la Very Important Matter (o treabă foarte importantă) (n. T.).

[4] Trimitere la cântecul „Oh, Susanna” (n. T.).

— Bun, acum să-mi spuneţi ce pot face pentru dumneavoastră, Ducesă Susana Willoughby Chiltington a treia, nobilă doamnă Dr.?

— Dar eu nu sunt... oh, n-are a face. Colegii mei şi cu mine reprezentăm proaspăt înfiinţata Ligă a Iubitorilor de Biblioteci Îngrijoraţi. Winthrop?

Gentlemanul cu cravată deschise o servietă de piele.

— Ca bibliotecă publică, domnule Lemoncello, această instituţie trebuie să aibă un comitet format din oameni de încredere care să supravegheze partea financiară şi îndeplinirea misiunii sale.

Doamna Chiltington fornăi puţin.

— E un lucru destul de obişnuit, să ştiţi.

— Aşa sunt şi plăcintele cu dovleac de Ziua Recunoştinţei, dar eu le prefer pe cele cu rubarbă, spuse domnul Lemoncello.

— Ca nişte iubitori de biblioteci îngrijoraţi, spuse gentlemanul foşgăind un document voluminos, ne aflăm aici astăzi pentru a ne oferi serviciile în mod voluntar.

Domnul Lemoncello îl ignoră pe bărbat şi-şi concentră atenţia asupra doamnei Chiltington.

— Dumneavoastră sunteţi mama lui Charles, nu-i aşa?

— Într-adevăr, spuse ea pufnind din nas şi aranjându-şi hainele, astfel încât toate cusăturile să fie aliniate perfect şi întocmai aşa cum ar fi trebuit să fie.

— Aş putea să vă sugerez, doamnă Chiltington, să folosiţi această îngrijorare considerabilă pe fiul dumneavoastră, şi nu pe biblioteca mea, dacă nu vă supăraţi? Şi acum, dr. Zinchenko, cred că avem nişte lucruri importante de discutat, nu-i aşa?

— Da, domnule.

---

[5] Referire la personajul cărţii pentru copii The Adventures of Captain Underpants de Dav Pilkey.

Domnul Lemoncello se duse la peretele cu rafturi de cărţi şi dădu pe spate capul bustului de marmură al lui Andrew Carnegie, dând la iveală un buton roşu ascuns în gâtul acestuia.

— Domnule Lemoncello? ciripi doamna Chiltington. O bibliotecă publică are nevoie de supervizare – de gardieni care să vegheze la bunăstarea şi stabilitatea instituţiei.

— Ştiu! M-am gândit luni întregi fix la acest aspect. De asemenea, m-am gândit şi la masa de prânz, cel puţin cincisprezece minute. Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru grija dumneavoastră.

Apăsă butonul roşu.

Un raft cam de dimensiunea unei uşi se dădu la o parte. Domnul Lemoncello şi dr. Zinchenko dispărură cu tot cu sacul de scrisori pe un coridor slab luminat. Raftul se închise cu putere în urma lor.

— Domnule Lemoncello? strigă doamna Chiltington după ei. Dr. Zinchenko?

Bătu în rândul de cărţi ca şi cum ar fi ciocănit în uşă.

— Domnule Lemoncello!

Un zdrahon de la pază – cam de 100 şi ceva de kilograme, cu părul lung, în stil rasta – se înfiinţă în spatele ei.

— Doamnă? Mă văd nevoit să vă poftesc afară dacă veţi continua să loviţi cărţile.

Doamna Chiltington făcu stânga împrejur.

— Dar eu nu... ah, lăsaţi.

Se uită la eticheta cu numele agentului de pază.

— Clarence?

— Da, doamnă.

— Ei bine, Clarence, nu-ţi face griji. Plecăm. Dar fii bun şi informează-l pe domnul Lemoncello că ne vom întoarce.

— Minunat, zise Clarence. Domnului Lemoncello îi place foarte mult când oamenii se întorc la biblioteca lui.

— Nu am nicio îndoială despre asta. Iar data viitoare vom fi şi mai mulţi!

7

La începutul celei de-a doua săptămâni din ianuarie, fiecare membru din echipa lui Kyle primi câte un plic prin poştă.

Când îl deschiseră, găsiră o invitaţie:

MIROBOLANTE SALUTĂRI ŞI FELICITĂRI!

AM DEOSEBITA PLĂCERE ŞI ONOARE DE A TE INVITA, ÎMPREUNĂ CU FAMILIA TA, LA ANUNŢAREA UIMITOARELOR MELE VEŞTI PROASPETE.

VINERI SEARA

SĂ ZICEM... UNDEVA ÎN JUR DE ORA 7.00?

LA SALA DE LECTURĂ ROTUNDA DIN BIBLIOTECA LEMONCELLO.

VOR FI SERVITE ŞI GUSTĂRI, ALĂTURI DE SIROP DE CIREŞE.

ŞI VOR FI ŞI BALOANE.

CU DRAG,

LUIGI L. LEMONCELLO

Vineri seara, Kyle şi ai lui se înghesuiră cu toţii în dubiţă şi se duseră în oraş, la bibliotecă.

— Nu-i aşa că este minunat? spuse mama lui Kyle. Ar fi trebuit să fac un tort.

— Aveţi idee despre ce va fi marele anunţ? întrebă tatăl său.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Kyle. Dar sperăm că domnul Lemoncello ne va cere să jucăm în alte reclame TV.

— Te rog, nu, mormăi Mike, fratele lui Kyle. Ai şi aşa destule fumuri în cap.

Fulgi de zăpadă dansau în cele două raze care inundau cu lumină intrarea în clădirea cu dom, care adăpostise o bancă înainte ca domnul Lemoncello să o transforme în bibliotecă. Kyle observă câteva caravane TV care luaseră cu asalt spaţiile de parcare din faţă.

— Mai bine te duci tu înăuntru, spuse tatăl său. Între timp noi căutăm un loc de parcare.

— Distracţie plăcută! adăugă mama lui.

Kyle ţâşni ca din puşcă pe treptele de marmură şi intră în holul bibliotecii.

Miguel şi Sierra îl aşteptau lângă statuia în mărime aproape naturală care-l înfăţişa pe domnul Lemoncello cocoţat pe frunze de nuferi, într-o piscină. Statuia avea capul dat pe spate, astfel încât domnul Lemoncello cel din bronz să poată scuipa un arc de apă prin gură, ca şi cum ar fi fost o ţâşnitoare umană. Pe soclul statuii era gravat mottoul său:

CUNOAŞTEREA NEÎMPĂRTĂŞITĂ RĂMÂNE NECUNOSCUTĂ LUMII.

LUIGI L. LEMONCELLO

— Hei, Kyle! strigă Miguel. Locul e înţesat de lume. Toţi au fost invitaţi! Toţi cei doisprezece din echipa iniţială.

— Inclusiv Charles Chiltington? întrebă Kyle.

— El nu vine niciodată la chestii de-astea.

— Sper să nu apară nici Andrew Peckleman, spuse Sierra cu un tremurat uşor în glas.

Peckleman fusese aliatul lui Chiltington în jocul cu evadări şi o păcălise pe Sierra, astfel încât să poată spiona echipa lui Kyle.

— În mod sigur a fost invitat şi el, spuse Miguel. Dar nu va apărea. Încă din momentul în care a fost dat afară din joc Andrew detestă bibliotecile. A renunţat chiar şi la postul de ajutor de librar la şcoală.

— Ăsta e un lucru trist, zise Sierra.

— Hei, băieţi, spuse Akimi, care venise din Sala de Lectură Rotunda, înăuntru sunt tot felul de echipe de televiziune. Inclusiv reporterul acela de la CNN.

— Care dintre ei?

— Ăla cu păr pe cap.

— Iar în Book Nook Cafe e mâncare, spuse Miguel. O grămadă de mâncare.

— Şi atunci ce mai stăm aici? îi întrebă Kyle. Hai înăuntru!

Cei patru prieteni porniră în grabă pe sub arcadă către vasta Sală de Lectură Rotunda. Aceasta era înţesată de lume. De lămpile verzi ale meselor de lectură fuseseră agăţaţi ciorchini de baloane colorate. Boxe cu sunet performant, ascunse peste tot, bubuiau un soi de fanfară de alămuri.

Deasupra tuturor, Domul Minunilor se umpluse cu cele cincizeci de steaguri ale Statelor Unite, care fluturau pe un cer albastru, fără nori, unde, din nu se ştie ce motive, un cuplu zvelt, în veşminte antice, umbla într-un car, de colo până colo, pe bolta arcuită, ca o cometă trasă de cai. Lui Kyle i-au reamintit de un zeu şi o zeiţă coborâţi parcă din cărţile lui Percy Jackson.

— Uau, spuse Miguel. Crezi că Rick Riordan va fi aici? Ar fi extraordinar!

Totul era afişat de zece ecrane înalte, foarte performante, la fel de luminoase ca tabela de marcaj a oricărui stadion mai răsărit. Ecranele încadrau bolta colosală, ca de catedrală, a clădirii şi erau ca nişte felii strălucitoare de plăcintă. Fiecare ecran putea afişa imagini individuale sau putea face echipă cu celelalte nouă pentru a afişa o imagine spectaculoasă.

— Uau, spuse Akimi. Ia uită-te la statui! Abia dacă au ceva haine pe ele.

— Şi, adăugă Sierra, arată de parcă ar fi făcute din marmură.

— Aşa e, zise Akimi. Marmură transparentă.

Sub Domul Minunilor, înghesuite în nişe arcuite, se aflau zece statui 3D, care aveau o strălucire verde, fantomatică. Holograme.

— Toate astea îmi amintesc de Hercule, spuse Kyle, studiind ameţitorul şir de luptători musculoşi, aruncători cu suliţa sau cu discul, alergători. Cu excepţia doamnei cu calul.

— Cred că e o prinţesă spartană numită Kynisca, preciză Sierra, care citise şi o tonă de cărţi de istorie. A câştigat cursele pentru carul cu patru cai în anii 396 i.H. Şi 392 i.H., la ceea ce numim Olimpiada antică.

Akimi ridică dintr-o sprânceană.

— Eşti sigură că nu e tipa aceea din Fata căreia îi plăceau caii sălbatici[6]?

Sierra râse.

— Absolut sigură!

— Mirobolante salutări şi felicitări tuturor! tună vocea domnului Lemoncello în boxe, iar trompetele urlară un final de fanfară. Vă mulţumesc pentru că ne însoţiţi în această seară. Acum este momentul pentru marele, colosalul, imensul meu anunţ!

Kyle îşi ţinu respiraţia şi îşi încurcişă degetele.

Spera cu adevărat ca el şi prietenii săi să joace în mai multe reclame.

Celebritatea era distractivă.

Şi era şi destul de uşor să fii celebru.

---

[6] Titlul original – The Girl Who Loved Wild Horses, carte pentru copii de Paul Goble (n. Red.).

8

Orbitoare cercuri de lumină se îndreptară spre balconul de la etajul al doilea, fixându-se asupra domnului Lemoncello.

Cu luminile după el, acesta ţâşni spre cea mai apropiată scară în spirală, se lăsă în jos pe balustradă şi ateriză pe podea cu o piruetă impresionantă. Tocurile cizmelor sale scoaseră mai întâi un sunet precum piuitul unor pui, apoi precum mugetul unor vaci.

— Dr. Zinchenko? Aminteşte-mi te rog să nu mai împrumut niciodată cizme de la Bătrânul MeDonald.

Domnul Lemoncello purta o uniformă de pe vremea Războiului de

Independenţă, în roşu şi albastru, cu un guler ciufulit şi pelerină. O pălărie tricorn cu pene completa costumul. A scos un clopoţel de alamă şi l-a scuturat. Zdravăn.

— Bine aţi venit, băieţi şi fete, familii şi prieteni, stimaţi membri din presă.

Domnul Lemoncello zâmbi tuturor camerelor de televiziune îndreptate spre el.

— Clarence? Clement? zise el, zăngănind din clopoţel de câteva ori. Vă rog să aduceţi scrisorile sosite astăzi.

Clarence şi Clement, cei doi musculoşi care se ocupau cu paza în Biblioteca Lemoncello, mărşăluiră în Sala de Lectură Rotunda flancaţi de şase cărucioare mecanice încărcate până la refuz cu saci poştali de la Poşta Statelor Unite.

— Dr. Zinchenko? Câte scrisori am primit cu acelaşi subiect?

Dr. Zinchenko consultă telefonul foarte avansat pe care-l avea prins la cingătoarea salopetei ei roşu-deschis.

— Aproape un milion, domnule.

— Un milion? se cutremură domnul Lemoncello. Şi asta e doar începutul. Dar nu vă faceţi griji, am şi un final fericit la toate acestea! Vedeţi voi, dragi iubitori ai bibliotecii,

copii de pe cuprinsul întregii noastre ţări minunate abia aşteaptă să demonstreze că şi ei sunt nişte buni bibliofili. Aşadar, ura-ura şi să vă aud: oleole!

Kyle îşi acoperi urechile. Domnul Lemoncello suna din clopoţel ca un nebun.

— Să meargă vestea de aici, din Alexandriaville, în toate cele cincizeci de state. Eu, Luigi Lemoncello, meşteşugarul extraordinar de jocuri, sunt mândru să anunţ o serie de jocuri care vor reaprinde spiritul şi gloria anticelor Jocuri

Olimpice ţinute, odinioară, în Olympia – oraşul din Grecia, nu capitala statului Washington. Aşadar, declar începută prima Olimpiadă din Bibliotecă! O competiţie care va dezvălui, odată pentru totdeauna, cine sunt adevăraţii campioni ai acestui drag tărâm al libertăţii. Dr. Zinchenko?

— Da, domnule Lemoncello?

— Fii bună şi invită reţeaua ta de excelenţi bibliotecari din toată ţara să organizeze concursuri regionale.

— Imediat, domnule.

— Ah, poate aştepta până mâine. De asemenea, eu voi plăti, desigur, pentru tot, inclusiv pentru popcornul cu caramel.

— Desigur, domnule.

— Adu-mi-i pe cei mai buni şi mai străluciţi şoricei de bibliotecă, tocilari şi gameri ai tăi. Prima noastră Olimpiadă din Bibliotecă va începe pe douăzeci martie. Vechii greci organizau jocurile vara, aşa că noi vom lua prima zi de primăvară.

— Câţi membri ar trebui să aibă fiecare echipă? întrebă Dr. Zinchenko, care nota febril în tableta ei.

— Cinci, spuse domnul Lemoncello, acelaşi număr ca în echipa lui Kyle. Cu această ocazie, îi invit oficial pe eroii noştri locali la această olimpiadă, unde vor avea ocazia de

a-şi apăra coroana – care, pentru a face lucrurile în stil grecesc şi totodată şic, va fi făcută din ramuri de măslin.

Kyle înghiţi în sec.

Încă o competiţie?

Împotriva celor mai mari tocilari de bibliotecă din ţară?

Nu-i plăcea deloc cum suna asta. Îi plăcea să fie campion şi dorea să rămână unul.

— Hm, domnule? zise Miguel ridicând o mână.

— Da, Miguel?

— Haley Daley s-a mutat la Hollywood. Am mai rămas doar patru.

— Ce ziceţi de Andrew Peckleman? întrebă domnul Lemoncello. A trişat doar în primul joc, pentru că cineva – care nu va fi numit aici – l-a forţat să o facă.

Domnul Lemoncello se prefăcu atunci că tuşeşte, dar tusea lui suna destul de mult a Ch-arles Ch-iltington.

— Andrew nu va dori să joace, spuse Miguel. Spune că urăşte bibliotecile.

— Ah, vai. Ei bine, cu siguranţă va trebui să schimbăm acest lucru. Pentru început, vom limita numărul tuturor echipelor la patru membri. La fel ca cei patru cai care trăgeau carul prinţesei spartane.

Mda, gândi Kyle. Sierra a avut dreptate. Din nou.

— Odată ce găsim echipele de Bibliotecari Olimpici, spuse domnul Lemoncello, îi vom aduce aici, în Alexandriaville, cu avionul şi vom începe duodecimaltlonul.

— Vom începe ce? întrebă Akimi.

— Duodecimaltlonul. E ca un decatlon, dar cu douăsprezece jocuri în loc de zece.

— De ce douăsprezece? se miră Kyle, care încerca deja să-şi dea seama câte jocuri va fi nevoie să câştige echipa sa pentru a-şi păstra titlul.

— Pentru că „duodecimaltlon” sună cam ca sistemul Dewey zecimal dacă-l pronunţi suficient de repede şi ai gura plină de bomboane de ciocolată, nu credeţi?

— Da, domnule.

— Bine, spuse domnul Lemoncello ridicând clopoţelul şi luând o postură eroică. Cei patru membri ai echipei câştigătoare primesc bursă la orice colegiu vor ei.

Audienţa aplaudă. Unii dintre părinţi chiar fluierară.

— Foarte bine. Asta chiar e ceva ce merită fluierat. Câştigătorii vor primi sponsorizare integrală pentru cei patru ani de colegiu plus cameră plătită, tablă şi cărţi. Multe, multe cărţi. Acum mergeţi şi găsiţi-mi campionii!

9

Dr. Zincenko se puse pe treabă împreună cu colegii ei librari iubitori de cărţi şi jocuri.

Ţara era împărţită în şapte regiuni: Vestul Mijlociu, Nord-Est, Atlanticul

Mijlociu, Sud-Est, Sud-Vest, Regiunea Montană şi Pacificul. Deoarece Olimpiada din Bibliotecă se ţinea cu scopul de a vedea dacă este vreo echipă capabilă să detroneze vedetele din reclamele la Domnul Lemoncello, erau admişi doar copii din şcoala gimnazială, precum cei patru membri din echipa lui Kyle.

De-a lungul lunilor ianuarie şi februarie, mii de competitori nerăbdători au luat cu asalt bibliotecile locale pentru a juca jocul de tip „vânătoarea de comori” bazat pe sistemul zecimal Dewey, care reprezenta miezul jocului Evadare din Biblioteca domnului Lemoncello.

În oraşul Decatur din statul Georgia, o fată pe nume Diane Capriola ajunsese până în semifinalele din Sud-Est, reuşind să găsească înaintea tuturor ieşirea dintr-o bibliotecă publică din regiunea Atlanta-Fulton prin rezolvarea unei ghicitori: „Ce apare o dată pe minut, de două ori în fiecare moment şi niciodată într-un secol?”.

— Răspunsul este, fireşte, litera „M”, le spusese Diane reporterilor locali. Astfel, m-am dus la secţiunea cu referinţe bibliografice, am deschis enciclopedia la litera M şi, pam-pam!, am găsit acolo o cheie! Când am ieşit afară, pe trotuar, bibliotecarii mă aşteptau cu baloane şi cu tort. A fost floare la ureche.

În California, un băiat pe nume Pranav Pillai şi-a asigurat locul în echipa

Pacificului după ce a descifrat corect faptul că numărul 683.3, codul zecimal Dewey pentru Marea carte cu lacăte, broaşte şi încuietori a lăcătuşului Louie, era totodată şi cifrul care descuia Biblioteca Publică din Altos: 6-R, 8-L, 3-R, 3-L.

Dar jucătorul despre care vorbeau cel mai mult bibliotecarii din întreaga ţară era Marjory Muldauer din Bloomfield Hills, Michigan. O elevă în clasa a şaptea, greoaie şi cu un cap mai înaltă decât competitorii ei, Marjory Muldauer memorase cele zece categorii ale sistemului zecimal Dewey încă înainte de a intra în clasa pregătitoare.

Cărţile din camera ei erau organizate după coduri numerice. Tot aşa erau aranjate şi condimentele din bucătăria mamei ei, la fel şi borcanele cu şuruburi şi piuliţe din garajul tatălui ei.

Lui Marjory îi plăcea să aranjeze lucrurile.

Ştia să găsească titluri într-o bibliotecă mai uşor decât platformele robotizate din biblioteca domnului Lemoncello. Citea şase cărţi pe zi şi putea să rezolve două rebusuri deodată – cu pixul.

— Mă bucur că domnul Lemoncello a citit cele câteva scrisori ale mele şi a lansat această Olimpiadă din Bibliotecă, le-a spus Marjory unor reporteri de la ziarul din orăşelul său. Chiar îmi va folosi sponsorizarea pe care o oferă pentru colegiu. De asemenea, îmi place faptul că bibliotecile în care am concurat până acum şi-au construit vânătorile de comori pe tehnici de cercetare de modă veche. Păcat că mulţi dintre copiii care s-au înscris la această competiţie o văd ca pe un fel de petrecere.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă reporterul.

— Domnul Lemoncello insistă ca toţi să primească baloane şi tort. Tortul nu are ce căuta într-o librărie. Glazura e lipicioasă, iar degetele lipicioase distrug cărţile.

— Dar domnul Lemoncello este un mare iubitor al bibliotecilor.

— Oare chiar aşa este? spuse Marjory cu scepticism. Mă îndoiesc că domnul Lemoncello iubeşte bibliotecile qua biblioteci.

— Ha? făcu reporterul. Ce înseamnă „qua”?

— Înseamnă „ca” în latină. Domnul Lemoncello nu iubeşte bibliotecile ca biblioteci. El crede că trebuie împopoţonate cu gadgeturi şi năstruşnicii şi proiecţii holografice. Librăria aia din Ohio mă duce cu gândul la un Disneyland cu câteva cărţi. Cred că domnul Lemoncello este foarte imatur. Probabil că el crede în trei-nouă-opt-punct-doi.

— Ha? făcu reporterul din nou, confuz.

— Trei-nouă-opt-punct-doi! răspuse Marjory. Este numărul zecimal Dewey pentru poveşti cu zâne.

Reporterul se mărgini să încuviinţeze din cap şi închise carneţelul.

Marjory Muldauer avea efectul acesta asupra oamenilor.

— Stai puţin, spuse Marjory către reporter. Nu am terminat. Asigură-te că notezi asta: Kyle Keeley? N-ai nicio şansă în vreo manşă!

10

— Andrew era prietenul tău, spuse Kyle către Miguel. Poate ai putea să-l convingi să-mi ia locul.

Kyle şi Miguel stăteau în cafenea, aşteptându-le pe Sierra şi pe Akimi să li se alăture în şedinţa pe care o ţineau zilnic cu echipa, o şedinţă pe care o organizau cu regularitate încă din momentul în care domnul Lemoncello anunţase ideea Olimpiadei din Bibliotecă, în ianuarie.

— Nici gând, frate, spuse Miguel. Avem nevoie de tine.

— Nu, nu aveţi.

— Tu eşti conducătorul nostru. El căpitan.

— Dar nu ar trebui să fiu eu. E adevărat, ştiu să joc. Dar încă nu sunt foarte bun la chestiile astea care ţin de bibliotecă.

— Iar eu nu sunt foarte bun la jocuri, spuse Miguel. Şi n-am citit nici măcar jumătate din cât a citit Sierra. Şi nu-s nici pe departe atât de isteţ precum Akimi. E nevoie de toţi patru în echipă, frate.

— Da, dar i-ai văzut pe puştii ăia din competiţiile regionale? Sunt extraordinari.

— Da. Fata aia, Marjory, din Michigan sigur se descurcă brici.

— De aceea aveţi nevoie de Andrew Peckleman. El era al doilea în grad în echipa bibliotecii.

— Ţi-am zis deja: de când a fost dat afară din echipă, Andrew nu mai suportă bibliotecile. În plus, nu poate să vină la antrenamente cu noi după şcoală, pentru că şi-a luat o slujbă nouă.

— Ce slujbă? întrebă Kyle.

— Munceşte după-amiezile şi weekendurile la motelul acela care s-a deschis luna trecută vizavi de Parcul Libertăţii. Ceva rudă îndepărtată, de care Andrew şi părinţii lui nici nu ştiau măcar, are motelul ăla. Un străstrăunchi sau ceva de genul ăsta. El l-a angajat pe Andrew.

— Chiar dacă are doar doisprezece ani?

Miguel ridică din umeri.

— Cred că nu se pune, dacă e din familie.

— Şi ce face Andrew?

— Mătură. Verifică automatul de gheaţă, să nu se blocheze. Hrăneşte păsările.

— Hrăneşte păsările?

— Ce să zic? Unchiului lui Andrew îi plac mult păsările. Şi-a numit chiar şi motelul „Gaiţa albastră”. Uită de Andrew, ne bazăm pe tine acum.

Tocmai asta era problema. Kyle nu voia să-şi dezamăgească prietenii şi tocmai citise interviul dat de Marjory Muldauer ziarului online din oraşul ei.

Ţinta ei era Kyle.

Kyle îşi dorea atât de mult să facă schimb de locuri cu Andrew, chiar dacă asta ar fi însemnat să măture grăunţele păsărilor.

Nu spusese niciunuia dintre membrii echipei sale, dar, de-a lungul celor şase săptămâni care trecuseră de când domnul Lemoncello anunţase Olimpiada din Bibliotecă, Kyle simţise un fior nervos prin stomac de fiecare dată când jucase cu fraţii săi un joc sau când rezolvase câte o ghicitoare aruncată în discuţie de şoferul autobuzului şcolii.

Presiunea era intensă.

Asta i se întâmpla mai ales când se nimerea să piardă de mai multe ori la rând – şi ăsta era încă unul dintre lucrurile despre care nu le spusese lui Miguel, Akimi sau Sierra. Nu-şi mai învinsese fraţii în nici măcar una dintre zilele de miercuri când jucau în familie, din ianuarie încoace. Kyle pierduse chiar şi versiunea pentru acasă a jocului Evadare din Biblioteca domnului Lemoncello – jucând împotriva mamei sale. Iar Miguel fusese în echipă cu el. E adevărat, Miguel îl sfătuise prost. (Flubber este

numele unui film Walt Disney în care joacă Robin Williams, nu al unei cărţi scrise de Judy Blume; cartea aceea se numea Blubber.) Însă Kyle fusese cel care a dat răspunsul greşit, la urma urmei.

Primul joc din Biblioteca domnului Lemoncello semăna mai mult cu o vânătoare de comori, ceva la care Kyle se pricepea. Dar aceste Jocuri Olimpice urmau să abordeze teme serioase, iar Kyle urma să joace împotriva unor redutabili şoricei de bibliotecă.

Akimi şi Sierra intrară în cafeneaua destul de goală, de altfel.

— Hei, băieţi, îi salută Akimi. Scuze pentru întârziere.

— Akimi mă învăţa cum se joacă jocul acela video nou de la Lemoncello, cel în care zdrobeşti cu un ciocan cele trei bombonele colorate diferit, spuse Sierra. Am ajuns până la nivelul trei.

Kyle încuviinţă din cap:

— Gemul din Jeleuri Jiu-jitsu.

Nu mai menţionă faptul că el ajunsese deja la nivelul cincizeci şi trei. Prietenii nu se uită de sus unii la alţii.

— Şi ce facem azi? întrebă Akimi. Alte rebusuri? Exerciţii cu zecimale Dewey?

— Toate la vremea lor, spuse Miguel, fluturându-şi degetul în direcţia lui Kyle. Neînfricatului nostru conducător au început să-i tremure puţin genunchii.

— Pof-tiim? exclamă Akimi.

— Kyle vrea să se retragă.

— Nu am zis că vreau să mă retrag, Miguel.

— Desigur. Ai spus doar că nu vrei să mai faci parte din echipă. Şi că vrei ca în locul tău să vină Andrew Peckleman.

— Asta înseamnă, în principiu, că vrei să te retragi, spuse Akimi.

— Nu sunt unul care renunţă.

— Hm, ba da, dacă te retragi, cam asta eşti, adăugă Akimi. Sierra, corecteazămă, te rog, dacă greşesc.

— Îmi pare rău, Kyle. Cam asta scrie la dicţionar în dreptul cuvântului „demisionar”. „O persoană care renunţă sau abandonează cu uşurinţă, mai ales atunci când întâmpină dificultăţi sau pericole.”

— Punct ochit! spuse Miguel. Sierra tocmai ţi-a dat un patru-doi-trei pe tema demisionarilor.

Kyle era confuz.

— Un ce?

— Patru-doi-trei, repetă Akimi. Aceasta este poziţia pe care găseşti mereu un dicţionar de engleză standard într-o bibliotecă.

— Oh, spuse Kyle. Nu ştiam asta.

— A fost printre temele de studiu de săptămâna trecută, adăugă şi Miguel.

— Aşa este. Scuze. Cred că ar fi trebuit să-mi pregătesc temele.

— Ei bine, daa, spuse Akimi. De-aia se şi numesc „teme pentru acasă”.

Kyle se prefăcu amuzat, dar în sinea lui ştia adevărul: oricât de mult s-ar fi străduit, nu va mai fi capabil niciodată să câştige vreun joc până la sfârşitul vieţii sale. Erau momente când cărţile, zarurile sau întrebările pur şi simplu nu ţineau cu tine. Fiecare şansă de câştig devenea pur şi simplu o şansă de înfrângere.

Pur şi simplu nu făcea parte din povestea asta cu Olimpiada din Bibliotecă.

11

Fredonând melodia din turneul de baschet NCAA, „Marşul nebuniei”, domnul Lemoncello decretă că prima sâmbătă din martie va fi „Ziua Nebuniei din Bibliotecă”.

Sosise vremea ca fiecare dintre cele şapte regiuni să facă cele mai drastice selecţii şi să-i aleagă pe cei patru membri ai fiecărei echipe pentru Olimpiada din Bibliotecă.

La ora două după-amiază după fusul orar al Estului (unsprezece dimineaţa pe Coasta de Vest), domnul Lemoncello însuşi se adresă tuturor participanţilor în cadrul unei videoconferinţe. Purta o cămaşă galben-deschis cu o cravată făcută la comandă, în formă de violoncel.

— Călduroase şi mirobolante felicitări tuturor celor care au ajuns atât de departe în această competiţie. Mi-aş dori să pot să-l invit pe fiecare dintre voi plus pe toţi ceilalţi locuitori ai Americii la prima ediţie din Olimpiada din Bibliotecă, dar, din păcate, legislaţia antiincendii din Ohio nu permite prezenţa unui număr de trei sute douăzeci şi cinci de milioane de persoane, chiar dacă toate ar fi femei mici de statură. Mult noroc! Distracţie plăcută! Şi nu uitaţi: cărţile reprezintă adevăratul mic dejun al campionilor! Puteţi să le devoraţi, dar vă rog să nu le mâncaţi. Vă mulţumesc.

În California, unde toţi cei şaisprezece finalişti erau nişte redutabili şoareci de bibliotecă, Sarah Trager Logan, bibliotecara, ştia că munca de echipă era esenţială pentru câştigarea trofeului din Biblioteca Lemoncello. De aceea, îi determinase pe toţi cei şaisprezece finalişti să participe la un exerciţiu cu cărucioarele de bibliotecă în sincron. Concursul era jurizat de aceleaşi celebrităţi de la Hollywood care jurizau şi emisiunile cu dansuri de la TV.

În Colorado, cei patru membri ai echipei Regiunii Montane urmau să fie primii patru elevi care reuşeau să

rezolve un puzzle final. Toţi participanţii de top primiseră o foaie de hârtie pe care era tipărit următorul paragraf:

„Cei patru pameni case vor reprezenta toţi pasionaţii de biblioteci uin măreţele şi erodcele state din Regiuzca Montwnă ştiu un aucru spgur despre ce se qipărbşte înta-un sistzm de cataiqage cu cavtonaşe. Fără el, wei care merg la biblihtecă r-ar şri vrsodită să vaei calea."

Erau atât de multe greşeli în text, încât concurenţii nu ştiau ce înseamnă, ce ar trebui să facă sau din ce motiv cei din juriu nu corectaseră paragraful înainte de a-l da mai departe.

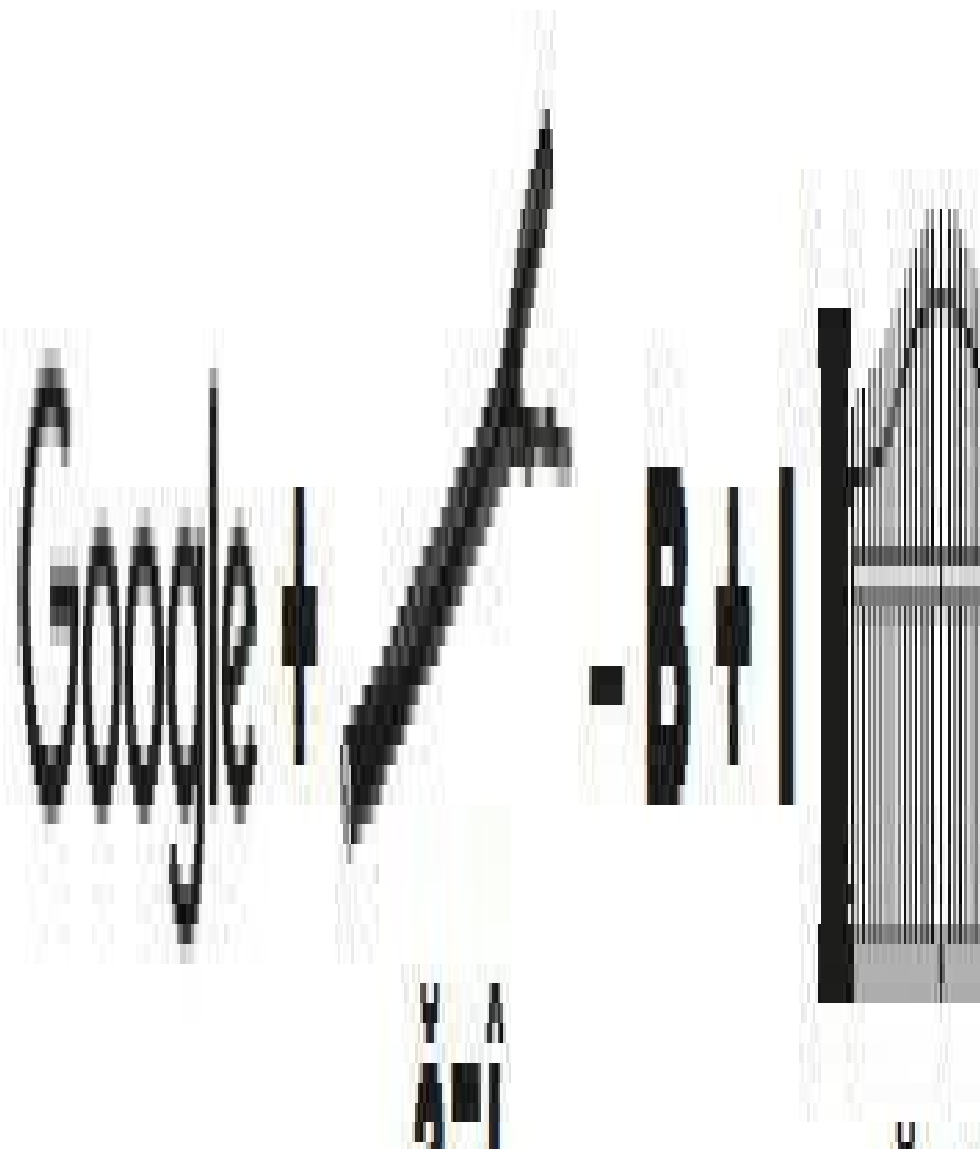
Dar cei patru care s-au calificat ştiuseră faptul că greşelile erau codul secret.

Scriind literele care ar fi trebuit să intre în text în locul celor greşite, au scos la iveală o lecţie simplă despre cataloagele cu cartonaşe din biblioteci:

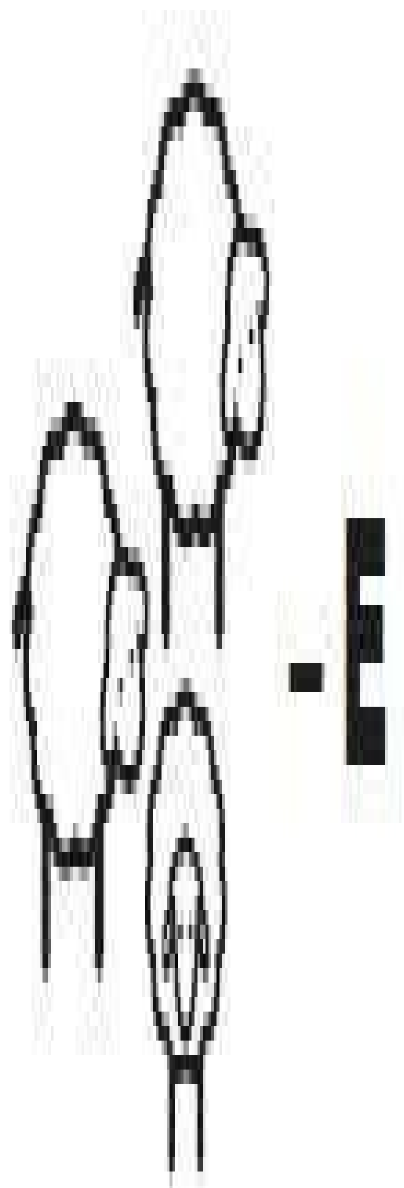
O R D I N E A L I T E R E L O R C O N T E A Z Ă.

În San Antonio, Texas, competiţia finală a fost un rebus nou şi foarte complicat.

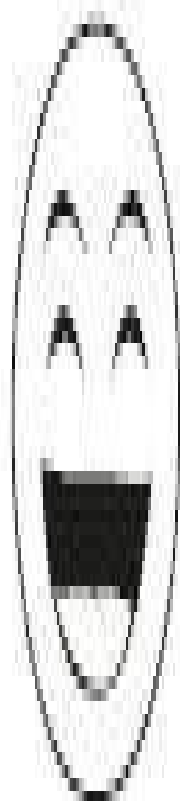
— Categoria este „Citate celebre", spuse Cynthia Alaniz, bibliotecara care trebuia să antreneze echipa din Sud-Vest. Mult noroc!

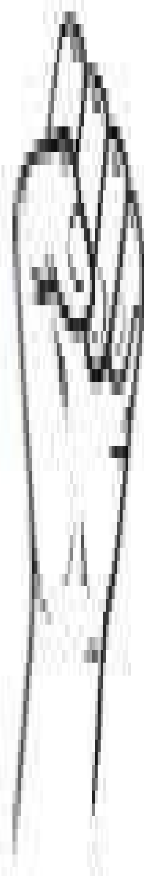

Google

-R

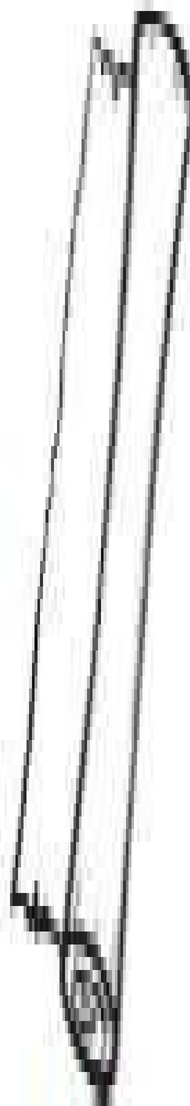

-E

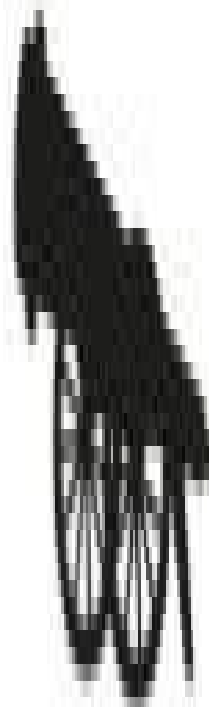

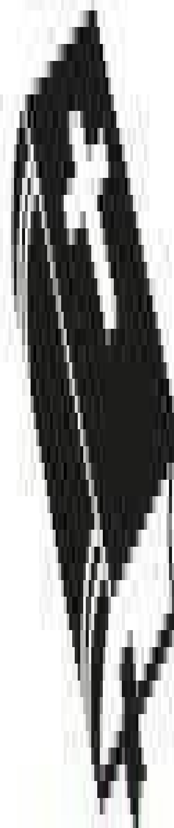

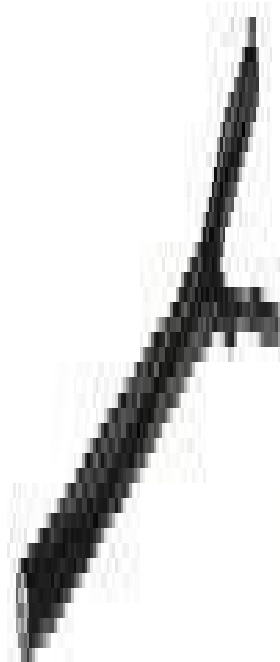

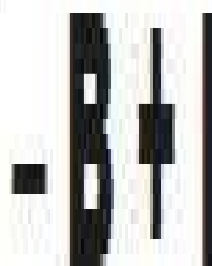

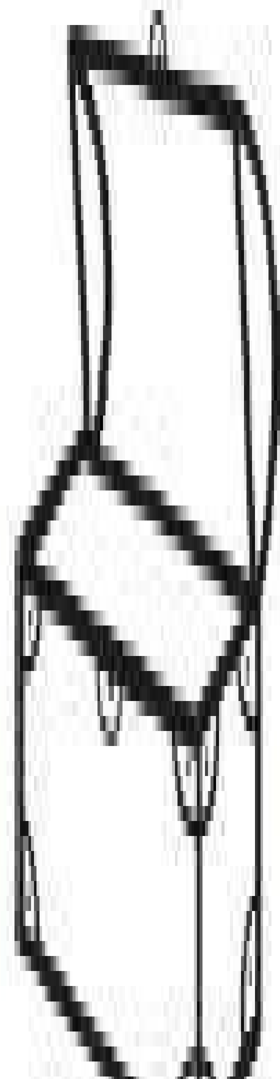

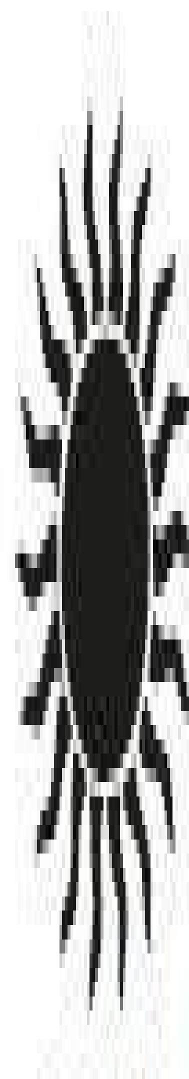
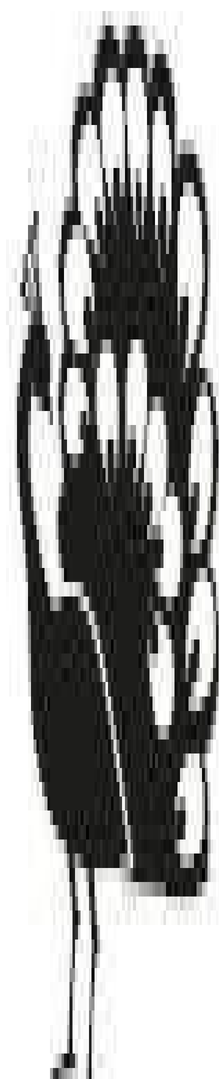

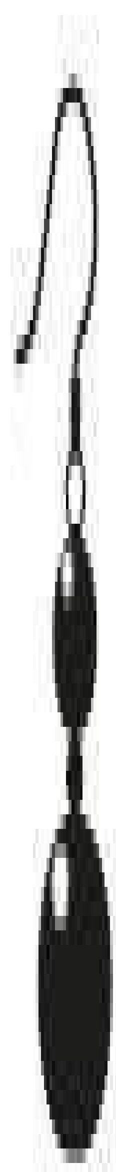

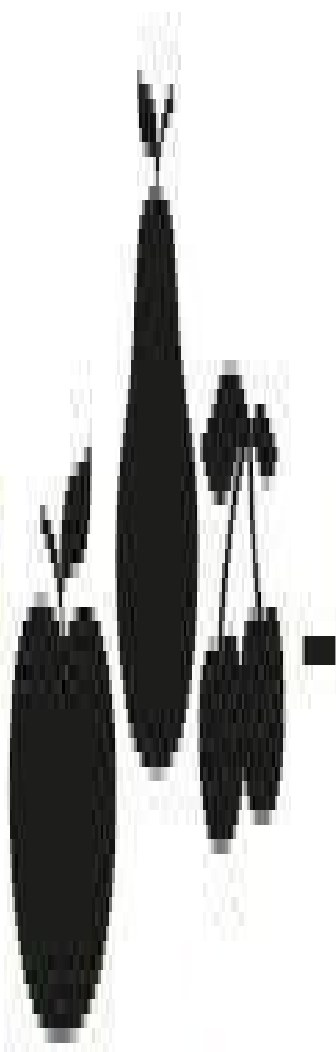

 -E -PĂ

- CER C +

Cei opt semifinalişti au scris răspunsurile cât de repede au putut. Când terminară, au lăsat stilourile jos şi au sunat din clopoţeii galbeni, ca de hotel.

Patru, cei mai rapizi dintre ei, au nimerit-o: „Google îţi poate da mii de răspunsuri. Un bibliotecar îţi dă doar unul, cel corect.” – Neil Gaiman

Marjory Muldauer, cea care fusese prima la orice joc sau test îi ieşise în cale în primele opt runde ale competiţiei regionale, se afla în Madison, statul Wisconsin, pentru a participa la finala regiunii Vestului Mijlociu.

Şi se simţea invincibilă.

Cu cei opt din elita Vestului Mijlociu jucase un joc rapid de „Prima propoziţie”.

Un bibliotecar stătea pe un podium şi citea de pe un cartonaş. Competitorii trebuia să apese pe buton, ca în emisiunea Jeopardy![7] – Unde se duce tati cu toporul acela? întrebă bibliotecarul.

Marjory apăsă prima pe buton.

BÂZZ!

— Pânza Charlottei[8], de E.B. White!

— Corect. „Toţi copiii cresc, cu excepţia unuia singur.”

BÂZZ!

— Peter Pan, de J.M. Barrie!

— Corect. „În lumina...”

BÂZZ!

---

[7] Emisiune de televiziune americană, în care concurenţii răspund la întrebări din diverse domenii, fiindu-le prezentate indicii sub forma unor răspunsuri, ei trebuind să formuleze o întrebare (n. Red.).

[8] Titlu original – Charlotte’s Web, carte pentru copii scrisă de E.B. White (n. Red.).

Marjory nici nu mai aşteptase ca bibliotecarul să-şi termine propoziţia.

— Omida mâncăcioasă, de Eric Carle.

— Corect. „Doamna Rachel...”

BÂZZ!

— Anne din Green Gables, de L.M. Montgomery.

Ceilalţi concurenţi nu avură nici cea mai mică şansă.

Pentru a-şi asigura locul în echipa de patru persoane, Marjory concurase împotriva altor cinci finalişti într-o ultimă probă bazată pe sistemul zecimal Dewey.

— Care este numărul zecimal Dewey pentru „libertatea de expresie”? întrebă Tabatha Otto, o bibliotecară din Lincolnshire, statul Illinois.

Doi dintre concurenţi izbucniră în plâns.

Trei dintre ei scriseră acelaşi număr: 323.44.

— Foarte bine, spuse bibliotecara.

— Da, dar nu suficient de bine, interveni Marjory. Trei-doi-trei-punct-patrupatru este numărul pentru „libertatea de acţiune”, cunoscută şi sub numele de libertate. Dar, pentru „libertatea de expresie”, numărul este trei-doi-trei-punctpatru-patru-trei.

Asta este şi ceea ce scrisese pe cartonaşul ei.

Marjory Muldauer era bună.

Înspăimântător de bună.

12

Pe 18 martie, cu două zile înainte de începerea oficială a Olimpiadei din

Bibliotecă, doamna Yunghans, bibliotecara adjunctă a şcolii, le arătă celor din Echipa Kyle un videoclip viral cu prestaţia extraordinară a lui Marjory Muldauer din finala regiunii Vestului Mijlociu.

— Uau, se minună Akimi.

— La naiba, spuse Miguel. E incredibilă.

— Şi mai e şi incredibil de înaltă. Ca o lăcustă.

— Pare tristă, cumva, adăugă şi Sierra.

Kyle nu scoase un sunet.

Aceasta fusese picătura care umpluse paharul.

După ce o văzuse pe Marjory Muldauer în acţiune, care ghicea primele propoziţii din cărţi doar ascultând un cuvânt-două, drept indicii, Kyle ştia că el nu are nicio şansă. Nu în genul acela de competiţie, oricum. Fata ştia codurile zecimale Dewey până la a treia zecimală, pe când el nu era sigur nici ce însemna acel „patru-doi-trei”.

În plus, Biblioteca Lemoncello fusese închisă publicului o săptămână întreagă. Câţiva imagineri de la sediile centrale Lemoncello, din New York, veniseră în Alexandriaville pentru a face ceea ce ziarul local definise prin „câteva schimbări minore”. Lucraseră în interiorul clădirii încuiate sub supravegherea dr. Zinchenko, adăugând Jocurilor Olimpice câteva surprize.

Surprize de care Kyle ştia că va fi bulversat total.

Ar însemna să intre în Biblioteca Lemoncello ca un campion şi să iasă de acolo ca un fraier. Acesta ar fi sfârşitul zilelor de glorie.

Nu era numai faptul că lui Kyle îi era frică să piardă (deşi era şi asta), dar pur şi simplu nu voia ca el să fie motivul din care pierdeau şi ceilalţi.

— Ce fel de gadgeturi şi jucărele credeţi că a mai adăugat domnul Lemoncello la biblioteca lui? întrebă doamna Yunghans.

— E strict secret, spuse Miguel.

— Nu ştie nimeni, adăugă Akimi.

— Probabil că nici măcar domnul Lemoncello nu ştie, spuse Sierra.

Şi de data aceasta, Kyle rămase tăcut.

— Cred că tot ceea ce putem face acum pentru a ne pregăti este să citim şi mai mult, spuse Miguel.

Dar cărţile proveneau din centrul media al gimnaziului, iar câtă vreme biblioteca era închisă pentru „schimbările” cu pricina, nimeni nu se putea uita prin ele, lucru care supărase foarte tare Liga Iubitorilor de Biblioteci Îngrijoraţi.

— O bibliotecă publică trebuie să deservească publicul, spusese mama lui Charles Chiltington la radio şi la TV. Nu capriciile unui miliardar excentric.

Din fericire, nimeni din Alexandriaville nu o urmărea cu prea mare atenţie pe doamna Chiltington sau grupul ei. Toţi erau entuziasmaţi din cale afară de Olimpiada din Bibliotecă. Toate hotelurile şi motelurile locale îşi aprinseseră casetele luminoase cu „Nu avem camere libere”, iar restaurantele angajau personal suplimentar. Ideea trăsnită a domnului Lemoncello crease un adevărat „boom” economic în întregul oraş.

Ceremonia de deschidere fusese programată pentru prima zi de primăvară, 20 martie. Cele douăsprezece jocuri ale duodecimaltlonului urmau să înceapă pe 21 martie şi să dureze şase zile (două jocuri pe zi). Ceremonia de închidere urma să aibă loc în noaptea următoare.

Publicul fusese invitat să participe şi să urmărească jocurile. Gratis. Jocurile urmau să fie difuzate prin multe dintre staţiile de televiziune PBS, pe canalul prin cablu Book Network şi pe NPR.

Toate acestea însemnau că orice american va putea s-o vadă şi/sau s-o asculte pe Marjory Muldauer făcându-l arşice pe Kyle Keeley.

Cei patru din Alexandriaville, la fel ca şi cei din echipele-oaspeţi, antrenorii şi profesorii concurenţilor (astfel încât să nu rămână în urmă cu şcoala în acea săptămână) urmau să stea în ceea ce domnul Lemoncello numise „Satul Olimpic”. Era vorba, de fapt, despre „Gaiţa albastră”, unde Andrew Peckleman avea o slujbă temporară.

Într-acolo se îndrepta şi Kyle, imediat ce doamna Yunghans dăduse semnul de încheiere a şedinţei cu echipa.

— Aţi făcut o treabă grozavă, spuse bibliotecara şcolii. Şi tu, Kyle – ne bucurăm cu toţii că ai rămas în echipă.

— Mulţumesc.

— Hei, Kyle, spuse Miguel, n-o lăsa pe această Marjory Muldauer să te calce pe bătături. Ne putem descurca cu ea.

— Nu te gândeşti în continuare să ne laşi baltă, nu-i aşa? întrebă Akimi.

Acesta era cel mare necaz cu prietenii buni. Ştiu ceea ce gândeşti chiar şi atunci când pretinzi că nu te gândeşti la acel lucru.

— Sunt bine, spuse Kyle. Doar că sunt puţin, înţelegeţi voi, stresat.

— Cred că suntem toţi stresaţi, spuse doamna Yunghans, care urma să stea cu echipa în Satul Olimpic ca supraveghetoare. Uite... mâine e sâmbătă. Cred că trebuie să luăm o pauză cu toţii. Gata cu studiul. Gata cu jocurile. Mergeţi în Parcul Libertăţii, luaţi o gură de aer proaspăt şi nu mai citiţi nimic.

Sierra Russell ridică o mână.

— Acesta a fost un ordin, doamnă Yunghans?

— Nu, Sierra. Poţi citi dacă vrei, dar citeşte ceva pentru tine, nu pentru concurs.

Kyle îşi luă rămas-bun de la prietenii săi şi, când fu absolut sigur că nimeni nu-l vede, luă bicicleta şi o tuli către motelul „Gaiţa albastră”.

Trebuia să stea numaidecât de vorbă cu Andrew Peckleman – înainte ca Marjory Muldauer să sosească în oraş.

13

Sigla motelului arăta ca o uriaşă colivie albastră.

Pe pancarta din faţă, pe care de obicei era scris „Întrebaţi-ne despre ofertele speciale timpurii”, scria acum „Bine aţi venit în Satul Olimpic”.

Kyle studie proprietatea. Arăta ca un complex de apartamente, cu aproape o duzină de clădiri de două etaje şi parcări care se răspândeau în toate direcţiile, pornind de la o clădire centrală care avea un hol, o sufragerie şi un birou.

Şi mai erau acolo şi o tonă de aparate de hrănit păsările. Peste tot. De asemenea, erau şi colivii şi ceşcuţe cu apă pentru păsări.

Andrew Peckleman lucra lângă sigla motelului, turnând dintr-un săculeţ cu grăunţe pentru păsări într-unul dintre aparatele de hrănit păsări. Kyle pedală până la el.

— Hei, Andrew.

— Kyle.

— Deci duminică e marea zi.

— Cu ce ocazie?

— Începe Olimpiada din Bibliotecă.

— Ah, da.

— Mă întrebam...

Până să apuce să spună ceva, o maşină de teren neagră opri la un semafor, în spatele lui. Una dintre uşile din spate se deschise şi Charles Chiltington ieşi din maşină.

— Nu durează decât un minut, mami, spuse Chiltington către cineva aflat pe bancheta din spate.

Kyle aruncă o privire către parbrizul fumuriu. Cei din familia Chiltington aveau şofer personal, unul care chiar purta una dintre acele pălării negre cu beretă lucioasă.

— Bună, Keeley, spuse Charles, care nu-l strigase niciodată pe Kyle pe numele de familie (probabil pentru că spunându-i „Keeley” ar fi sunat ca un servitor).

— Hei, Charles, spuse Kyle.

— Ce cauţi aici? întrebă Andrew.

— Pe Keeley.

Andrew părea contrariat.

— De ce?

— Pentru că ştiam că, mai devreme sau mai târziu, va veni la tine să te implore să-i iei locul în Olimpiada din Bibliotecă.

Kyle se prefăcu surprins.

— Poftim?

— Am urmărit cu mare plăcere, împreună cu mama mea, concursurile regionale, spuse Charles. Nu ai nicio şansă în faţa fetei aceleia, Marjory Muldauer, Keeley.

Ştiu asta. Şi tu ştii asta. Toată ţara ştie asta. Şi având în vedere că domnul Lemoncello e atât de nerăbdător să-l aibă din nou pe Andrew în echipă...

— Aşa este? spuse Andrew. De unde ştii asta?

— Am spionii mei, răspunse Charles.

— Spioni? spuse Kyle, izbucnind în râs. Domnul Lemoncello vorbea despre tine, Andrew, în ianuarie. Când ne-a anunţat prima dată despre ideea sa cu olimpiada. Ştie că ai fost ameninţat pentru a fura permisul Sierrei în timpul jocului cu evadarea. Chiar şi-ar dori cu adevărat să te întorci în biblioteca lui.

— Ei bine, nu o voi face, pufni Peckleman, potrivindu-şi pe nas ochelarii imenşi. Domnul Lemoncello e prost. Biblioteca lui e o prostie. Cât despre Olimpiada din Bibliotecă... mi se pare cea mai proastă idee pe care am auzit-o în viaţa mea.

Nu-ţi mai pierde vremea, Kyle. Nu voi veni în locul tău.

— Cine a zis că de asta aş fi aici?

Andrew arătă către Charles.

— El.

— Uite ce e, Keeley... vin eu în locul tău, spuse Charles. Mami şi grupul ei îşi doresc să mă aibă printre voi, ca să-l

pot supraveghea pe domnul Lemoncello. În plus, cine ştie? Poate reuşesc să-i fac pe fioroşii tăi colegi de echipă să-şi între în formă. Cu mine la comandă, ar fi ceva şanse de câştig.

Stătea mândru, uitându-se de sus la Kyle.

— Trebuie să completez vreun formular sau ceva?

— Pentru ce?

Charles îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru a-ţi lua locul. Ştim cu toţii că acesta este motivul din care ai venit aici, Keeley. Ţi-e frică. Eşti tulburat. Îngrijorat. Sincer să fiu, nu te condamn pentru asta. Eşti doar un loser care a avut noroc odată. O dată. Pe când eu, pe de altă parte, sunt un Chiltington. Cei din familia Chiltington nu pierd niciodată.

— Cu excepţia acelui moment în care ai pierdut, spuse Andrew, jucându-se nervos cu ochelarii. Ştii tu, atunci, ultima dată.

— Nu am „pierdut”, Andrew. Am fost eliminat de domnul Lemoncello.

Kyle scutură din cap.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, pe tine şi pe „mami” a ta, Charles, dar n-am venit aici pentru a-l ruga pe Andrew să-mi ia locul.

— Ah, serios?

— Da. Şi cu siguranţă că nu vreau să te văd prin preajma lui Miguel, Akimi şi Sierra. Voiam doar să mă asigur că Andrew ne-a pus deoparte, mie şi lui Miguel, o cameră bună. Ne vom caza aici duminică după-amiază.

— Poftim? spuse Charles. Nu renunţi?

— Nu. Voiam doar să văd unde vom fi cazaţi. Nu ştii vorba aia, Charles? Câştigătorii nu renunţă niciodată, pierzătorii nu câştigă niciodată.

14

A doua zi, când Kyle şi coechipierii săi fuseră aduşi la Satul Olimpic de părinţi, motelul era înţesat de copii şi de însoţitorii lor.

— Of, spuse Akimi. Toţi au echipamente cool.

Cei din celelalte şapte echipe erau îmbrăcaţi în hanorace şi pantaloni de trening de culoare deschisă. Kyle şi prietenii săi purtau jeanşi, pantofi sport şi jachete neasortate. La fel erau îmbrăcaţi şi însoţitorii lor.

— E-n regulă, spuse Sierra. Ne păstrăm uniformele pentru marşul victoriei.

— Ia priviţi, băieţi, îi atenţionă Miguel. Uite-l pe Andrew Peckleman.

Colegul lor de clasă mărşăluia cu însufleţire pe holul hotelului, îmbrăcat cu o bluză sport de culoare albastru-deschis şi o şapcă de baseball cu însemnele echipei Toronto Blue Jays.

— Îmi puteţi acorda puţină atenţie, vă rog? ţipă Andrew printr-o portavoce. Îmi puteţi acorda puţină atenţie?

Nimeni nu-l băgă în seamă.

Copiii din celelalte state, împreună cu însoţitorii lor, trăncăneau şi chicoteau de zor.

— Când mergem să vedem şi noi biblioteca asta? se interesă un băiat cu acel accent puternic pe care-l au mereu newyorkezii în filme.

— Abia aştept să mă dau într-una dintre scările acelea plutitoare, spuse o fată care părea a fi din Alabama sau Louisiana, după accent.

— Tipule, eu mă duc direct la Centrul Electronic de Studiu, ca să mă dau cu skateboardul pe craterele lunii, adăugă un puşti din California.

Andrew încercă din nou. Portavocea urlă, cu fâşâituri:

— VREŢI SĂ TĂCEŢI ODATĂ DIN GURĂ, NĂTĂRĂILOR?

Toţi olimpicii se holbară încremeniţi la el.

— Mulţumesc. Hm, acum, cel care ne va spune câteva cuvinte despre motel este şeful meu şi totodată, hm, străstrăunchiul meu, domnul Woodrow „Woody” Peckleman.

Un om chel şi slab – care aducea cumva cu un pui ciufulit îmbrăcat într-un costum albastru – apăru ţanţoş pe uşa holului. Avea un nas foarte ascuţit, care semăna cu un cioc. Se foia, se agita şi se uita chiorâş în lumina puternică a soarelui. Kyle se aştepta ca, din clipă în clipă, să înceapă să scormonească cu vârful pantofului în podea, în căutare de grăunţe.

— Bine aţi venit, spuse domnul Peckleman, cu o voce chiar şi mai nazală decât a lui Andrew. Motelul „Gaiţa Albastră”, cunoscut săptămâna aceasta şi sub numele de Satul Olimpic, este, aşa cum probabil aţi observat deja, rezervaţia mea de păsări. Vă poftesc să vă bucuraţi de compania prietenilor noştri înaripaţi şi cântători.

Făcu un gest către un dispozitiv de hrănire a păsărilor, aflat lângă el.

— Dar vă rog din suflet, nu hrăniţi veveriţele. Acestea nu sunt decât nişte rozătoare hoţomane. Nişte şobolani cu cozi pufoase.

Hm... ok... stră-unchiul lui Andrew e un pic dus cu pluta, se gândi Kyle.

— De asemenea, continuă domnul Peckleman, sunteţi liberi să vă bucuraţi de aceste aparate nou-nouţe pentru jocuri marca Lemoncello, care au fost instalate de curând în sala de jocuri din motel, chiar la ieşire din hol. Nu se percepe nicio taxă pentru niciunul dintre jocuri.

— Iu-huuuu, chiui Kyle.

În acest moment, toată mulţimea se întoarse spre el.

Chiar aşa. Kyle îşi dădu seama că concurenţii săi erau preocupaţi mai mult de cărţi şi de biblioteci decât de jocuri

video. Se simţea complet nelalocul lui, aşa cum se şi gândise că se va simţi, de fapt.

— E în regulă, şopti Akimi. Mă joc eu cu tine Dragon Bop Bubble Pop.

— Şi eu, adăugă Sierra.

— Şi eu, aruncă Miguel.

— Mulţumesc, oameni buni.

Dintr-odată se auzi un claxon de modă veche.

Kyle privi spre uşa de la intrare.

O maşină veche, care semăna cu o pisică zburlită, cu ochi verzi în loc de faruri, tocmai părăsea autostrada şi intra în parcare.

— Pisica este una dintre piesele din jocul acela, spuse Sierra, care studia jocurile Lemoncello cam în acelaşi fel în care Kyle studia cărţile şi bibliotecile. Frenezia Familială!

— Co-reeect! exclamă Akimi.

Maşina-pisică era urmată de opt vehicule de dimensiunea unor microbuze, care erau inscripţionate pe laterale astfel încât să semene cu nişte rafturi de bibliotecă pe roţi.

— Ia priviţi la chestiile alea, spuse Miguel când vehiculele alunecau graţios într-o zonă special rezervată cu locuri de parcare în spic.

Uşa pisicomobilului se deschise şi din el ieşi dr. Yanina Zinchenko, care era îmbrăcată într-un costum de pilot de culoare roşu-aprins. Păşi prin mulţime şi luă politicos portavocea din mâinile domnului Peckleman.

— Bine aţi venit, cu toţii, din Ohio până aici, în Satul Olimpic, spuse ea. Vă rog să vă duceţi la bibliomobilul care are afişat pe lateral denumirea regiunii din care veniţi. Personalul bibliotecii noastre vă va oferi un pachet de bun venit care conţine cartela de acces în cameră, tichetele de masă şi informaţii despre interesantele evenimente ce vor avea loc săptămâna aceasta. Bibliomobilele vor fi la

dispoziţia dumneavoastră pe întreg parcursul desfăşurării jocurilor. Ele vă vor duce oriunde aveţi nevoie să mergeţi. De asemenea, sunt prevăzute cu cărţi, astfel încât călătoria dumneavoastră să fie cât mai plăcută. Ceremonia de deschidere a primei Olimpiade din Bibliotecă va avea loc în seara asta, aici, în Satul Olimpic. Va începe la ora opt seara. Vor fi artificii, va fi tort, vor fi şi baloane. Vă invit, aşadar, să vă cazaţi, să vă reveniţi după călătorie şi să vă pregătiţi pentru o săptămână extraordinară.

Toată lumea aplaudă. Dr. Zinchenko îşi ciocni călcâiele unul de celălalt şi făcu o plecăciune.

Din spatele fiecărui bibliomobil apărură câte doi membri ai personalului Bibliotecii Lemoncello, îmbrăcaţi în costume galbene şi cu ecusoane de gât şi având în braţe stive de plicuri burduf.

— Hai să ne luăm rezervările pentru camere, spuse doamna Yunghans, bibliotecara şcolii gimnaziale. Domnul Colby Sharp, unul dintre profesorii de engleză din gimnaziu, va fi celălalt tutore al Echipei Kyle.

Kyle, Akimi, Miguel şi Sierra îi urmară pe cei doi adulţi spre bibliomobilul inscripţionat, mândru, cu mesajul „Echipa Gazdă/Campionii care-şi apără titlul”.

Mătăhăloasa Marjory Muldauer stătea în faţa bibliomobilului încadrată de cei doi membri ai personalului costumaţi în galben.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Muldauer, spuse doamna Yunghans, care o recunoscuse imediat, desigur, pe fată. Căutaţi cumva bibliomobilul echipei din Vestul Mijlociu?

— Nu, răspuse Marjory. Eram doar curioasă dacă vreunul dintre „campioni” ştie când a apărut prima bibliotecă ambulantă, în ţinutul Cumbria din Anglia.

Kyle se uită spre Miguel şi Sierra. Aceştia îi întoarseră o privire goală, lipsită de expresie.

— Prima ce?

— Bibliotecă ambulantă, zise Marjory făcând un gest peste umăr. Un bibliomobil. O bibliotecă mobilă.

— Întrebarea asta va fi în finală? blufă Kyle, încercând să pară cât mai încrezător posibil în faţa celei mai de temut rivale a sa.

Marjory Muldauer îl fixă cu privirea pe Kyle.

— N-ai de unde să ştii, nu-i aşa, domnule Keeley?

— Domnişoară Muldauer, n-ar fi mai bine să vă alăturaţi echipei dumneavoastră? întrebă doamna Yunghans.

Marjory o ignoră.

— Era 1857, spuse ea. Era o căruţă trasă de cai, donată de un negustor veneţian pe nume George Moore cu scopul de a „distribui literatură de calitate în rândul populaţiei rurale”.

— Ei bine, spuse Kyle, acestea de aici sunt mult mai mişto, iar şoferii nu sunt nevoiţi să strângă toată ziua cu lopata balega de cal.

Marjory Muldauer nu râse. Îşi miji în schimb ochii spre el.

— Sper că te-ai bucurat cum trebuie de cele cincisprezece minute de faimă, domnule Keeley. Pentru că, atunci când se vor fi terminat aceste jocuri, tu vei fi terminat, la rândul tău.

Făcu stânga împrejur şi plecă. Kyle chiar tremura de-adevăratelea.

Fata asta nu era doar înspăimântător de bună. Era şi pur şi simplu înspăimântătoare.

15

Andrew Peckleman se afla în sala de jocuri a motelului.

— Pentru ultima oară îţi spun, tâmpenia asta s-a stricat, îi spuse unui băiat blond din Utah, care juca în echipa celor de la munte.

— Cum adică să fie stricată? Directorul motelului a spus că toate jocurile astea sunt nou-nouţe.

— Ei bine, poate că domnul Lemoncello a dat cu oiştea-n gard.

Andrew încercă butoanele consolei. Fâţâia încoace şi încolo butonul de pornireoprire. În cele din urmă, dădu o scurtă lovitură cutiei consolei.

— Vezi? Nu merge, joacă altceva.

— Dar eu voiam să joc Comandoul Veveriţelor 6.

— Iar eu vreau să fiu primul bibliotecar pe Marte. Întreabă-mă cum merge treaba cu asta. Acum du-te şi joacă-te în altă parte.

Băiatul din Utah o şterse de lângă el şi se duse să încerce Năvala Elefanţilor Groaznic de Distrugători, în care trebuia să distrugi cât mai multe mărfuri din mall cu ajutorul lui Melvin, un mastodont malefic.

— Andrew? strigă unchiul său din biroul principal al motelului.

— Da, domnule. Unchiule Woody?

— Vino până aici, te rog.

Andrew intră în birou. Unchiul său era la peretele din spate, rotind la întâmplare încuietoarea cu cifru a unei uşi imense de oţel.

— Termin imediat.

Împinse un perete glisant în faţa uşii de oţel. Când acesta ajunse la locul lui, uşa de oţel era complet mascată în spatele unui zid pe care erau pictate două gaiţe. Unchiul lui Andrew arătă către un sac de grăunţe pentru păsări care se afla pe podea.

— Trebuie să umpli din nou dispozitivele de hrănit păsările cu numerele şase şi şapte.

— Da, domnule.

— Şi verifică şi bateriile din rotitoare.

— Da, domnule.

Fiecare dintre dispozitivele de hrănit păsările avea un rotitor care pornea ca un carusel în momentul în care se aşeza o veveriţă pe el.

— Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu unii dintre oaspeţii noştri.

— Despre ce? întrebă Andrew.

— Nu e treaba ta. Tu du-te şi ocupă-te de dispozitivele de hrănit păsările.

— Da, domnule.

Cu sacul de grăunţe pe umăr, Andrew ieşi pe uşa laterală ce dădea spre piscină şi curtea interioară.

Fiind prima zi de primăvară, piscina încă mai era acoperită cu o prelată, dar grătarele de oţel care o înconjurau fuseseră curăţate şi lustruite. Bucătarii de la firma de catering urmau să le folosească pentru festivităţile ceremoniei de deschidere. Hamburgeri, hot-dogi şi tot felul de alte bunătăţi din meniu.

Vatra de foc din curte – un cerc de pietre înconjurate de scaune de grădină – era rece. Nu avea să fie folosită de-a lungul Olimpiadei din Bibliotecă, pentru că domnul Lemoncello ura focurile de tabără. „De-a lungul istoriei – explicase el în broşurile de bun-venit ale Olimpiadei –, prea multe cărţi au fost arse de oamenii cărora nu le plăcea ce scrie în ele.”

De asemenea, olimpiada nu urma să aibă o flacără olimpică, doar o lanternă uriaşă, de trei metri înălţime, pentru a celebra bucuria cititului sub pătură. Urma să fie montată în spatele unei camionete şi să-şi arunce razele spre cer odată ce va fi aprinsă de domnul Lemoncello, la

fel ca o lumină de la deschiderea unui magazin de maşini la mâna a doua.

Andrew deşurubă capacul hrănitorului cu numărul şase şi ridică sacul cu grăunţe.

— De ce sunt atâtea dispozitive de hrănit păsările în motelul acesta? întrebă cineva din spatele lui.

Andrew făcu stânga împrejur.

Era fata aceea înaltă din Michigan, Marjory Muldauer.

Andrew îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Pardon?

— Care-i faza cu toate dispozitivele astea de hrănit păsările?

Andrew ridică din umeri.

— Unchiului Woody îi plac păsările.

— Probabil din cauză că el însuşi seamănă cu o pasăre.

Andrew pufni în râs.

— Da, ştiu. Chiar arată aşa!

— Încercam să găsesc nişte cafea, spuse Marjory, cu palmele proptite de coapse.

Se strâmba la faţă de parcă tocmai amuşinase nişte lapte stricat.

— Trebuie să citesc două cărţi în noaptea asta.

— Ei bine, spuse Andrew, dacă chiar vrei nişte 641.3373, vino după mine.

Marjory îi aruncă o privire.

— Acesta e numărul zecimal Dewey pentru cafea.

— Da. Pentru băutura numită cafea. Pentru produsele agricole, numărul ar fi 633.73.

— Iar cafenelele sunt 647.95, spuse Marjory. Mă refer la locurile în care se mănâncă şi se bea.

— Da.

— Ştii destul de multe despre sistemul zecimal Dewey pentru un angajat la motel.

— Ah, asta nu e decât o slujbă cu normă redusă. Mă numesc Andrew. Andrew Peckelman.

— Tu eşti unul dintre pierzători, nu-i aşa? În jocul cu evadarea.

Andrew îşi plecă privirea, ruşinat.

— Da, dar întreabă-mă dacă-mi pasă de asta.

— OK, spuse Marjory. Îţi pasă de asta?

— Nu. Nu îmi mai pasă.

— Ei bine, monstruozitatea aia pe care a construit-o domnul Lemoncello nu este cu adevărat o bibliotecă, Andrew. Este un parc de amuzament indoor.

— Ai văzut-o? întrebă Andrew.

— Nu încă. Dar am văzut poze. Ar trebui s-o închidă şi s-o transforme într-un restaurant Chuck E. Cheese – desigur, asta după ce câştig bursa aceea de la zănaticul domn Lemoncello.

Andrew zâmbi.

Făcuse asta pentru că simţea că Marjory seamănă cu el.

Lăsă sacul de grăunţe pe betonul curţii interioare.

— Hai, spuse el. Hai să luăm ceaşca aia de 641.3373.

— Şi poate găsim şi nişte 641.8653 ca să meargă cu ea, spuse Marjory.

— Oh, spuse Andrew, îmi plac la nebunie gogoşile.

16

La puţin timp după lăsarea întunericului, Kyle şi coechipierii săi îşi puseră costumele de ceremonie şi se îndreptară spre curtea centrală a motelului.

La unul dintre capetele dreptunghiului verde, cu iarbă, pe care-l încadrau clădirile ca nişte cabane ale motelului, fusese ridicat un foişor. Domnul Lemoncello, dr. Zinchenko şi primarul oraşului Alexandriaville se aflau acolo, pe platformă, gata să-i treacă în revistă pe cei treizeci şi doi de olimpici.

Domnul Lemoncello era îmbrăcat într-o togă lucioasă argintie şi purta o coroană de lauri. Arăta ca un fel de personaj din parada Districtului Trei din Jocurile Foamei. Dr. Zinchenko era, din nou, îmbrăcată toată în roşu, cu paiete roşii sclipitoare. Primarul avea un palton negru. Nu prea era el înnebunit după modă.

Cele opt echipe mărşăluiau, una câte una, în ceea ce putea trece drept o arenă şi făcură înconjurul ei, precum atleţii de la anticele Jocuri Olimpice greceşti (cu excepţia faptului că acei atleţi nu făceau asta pe un trotuar şi nu aveau pantofi de alergare).

Mulţimea, formată din câteva sute de spectatori, înconjura curtea, care era iluminată de fâşii colorate de instalaţii luminoase de petrecere. O mulţime şi mai mare de oameni urmărea festivităţile pe ecranele TV gigantice amplasate de-a lungul autostrăzii, în parcul Libertăţii.

Kyle ducea steagul cu „Eroii Gazdă”. El şi coechipierii săi purtau echipamente gri cu roşu-aprins (culorile Universităţii de Stat din Ohio), pălării maronii de culoarea castanei şi pantofi de culoarea bananei, exact ca cei pe care-i purtase cândva domnul Lemoncello. Pantofii muzicali – în galben-deschis şi uşor curbaţi – erau unul dintre hiturile majore ale domnului Lemoncello pe parcursul vacanţei. „Jocul” consta în a reuşi să faci pantofii să chiţăie o melodie prin ţopăituri, alunecături şi dans

step. Pentru „Parada Campionilor” din ceremonia de deschidere, Kyle, Akimi, Miguel şi Sierra construiseră o adevărată coregrafie pentru a cânta, cu pantofii, o versiune a melodiei rock oficiale a Statului Ohio, numită „Hang on Sloppy”.

Majoritatea echipelor aveau, la rândul lor, costume care mai de care mai trăsnite.

Echipa din Pacific era înţolită în şorturi de surf, şlapi şi nişte cămăşi hawaiiene foarte cool. Membrii echipei suflau în instrumentele kazoo melodia „Surfin’ Safari”, iar Pranav Pillai bătea toba mare.

Puştii care reprezentau Atlanticul Mijlociu purtau costume de crab, prevăzute cu antene şi cleşti.

Cei din Nord-Est aleseseră nişte robe academice, în stilul lui Harry Potter, şi murmurau o incantaţie în latină în timp ce mărşăluiau (Semper ubi sub ubi); echipa din Sud-Est, cu Diane Capriola în frunte, purta echipamente de piloţi de curse NASCAR, acoperite complet cu tot felul de etichete în formă de cărţi; cei din Sud-Vest se făleau cu pălării de cowboy, catarame imense la curele şi cizme, făcând tot felul de giumbuşlucuri cu lasourile; participaţii din Regiunea Montană purtau cămăşi în carouri, pantaloni de tăietori de lemne, bărbi false, de munteni (chiar şi fetele) şi aveau pe cap căciuli de blană, cu urechi.

Echipa din Vestul Mijlociu, condusă de Marjory Muldauer, purta pantaloni kaki, cămăşi albe, cravate în dungi şi pulovere albastre.

Kyle se gândi că cei din Vestul Mijlociu semănau cu nişte agenţi imobiliari care mărşăluiau. Sau cu verişorii lui Charles Chiltington.

— Tatăl meu a reuşit să ajungă! spuse Sierra, făcând cu mâna unui om care-i zâmbea mândru din mulţime. Şi uite-o şi pe mama! adăugă ea în timp ce echipa mai ţopăi vreo şapte metri.

După ce toate cele opt echipe mărşăluiră prin grădină de trei ori, se aliniară în faţa standului domnului Lemoncello, pregătindu-se pentru momentul în care el urma să declare oficial jocurile deschise şi să aprindă Flacăra Olimpiadei din Bibliotecă care era, explică Sierra, ceea ce oamenii din Anglia denumeau prin cuvântul „lanternă”.

— Bine aţi venit, cu toţii, începu domnul Lemoncello. Mă bucur foarte mult să vă văd aici în această seară, pentru că în această după-amiază oculistul meu mi-a dat nişte picături de ochi şi nu puteam să văd nimic! Înainte de a porni în mod oficial flacăra noastră olimpică…

Făcu un gest către lanterna de trei metri îndreptată spre cer.

— … aş vrea să spun doar câteva micuţe cuvinte. „Diminutiv”, „bondoc” şi „eu”, acesta fiind cel mai micuţ cuvânt pe care-l ştiu, asta până nu se transformă în „noi”, la fel ca în „Noi suntem poporul Statelor Unite ale Americii”, acelaşi „noi” care a apărat binecuvântarea libertăţii pentru noi şi pentru posteritate, care, apropo, sunteţi voi, copiii, şi nu familia mea, aceştia, desigur, formează „posteritatea” mea.

Trase aer adânc în piept.

— În seara aceasta vom aprinde lanterna care simbolizează cititul-sub-plapumă pentru a-i sărbători pe acei cititori care nu pot lăsa din mână cartea, nici măcar dacă au şcoală a doua zi. Sunt sigur că flacăra noastră olimpică nu va atinge niciodată temperatura de 451 grade Fahrenheit, iar Lorax, leul, vrăjitoarea şi dulapul vor fi foarte fericiţi la auzul acestei veşti.

Domnul Lemoncello ţopăi de-a lungul scenei către o replică gigantică, din mucava, a unui întrerupător.

— Să înceapă jocurile! spuse el şi trase în sus de întrerupătorul imens.

Raza de lumină a giganticei lanterne străpunse cerul nopţii.

— Declar oficial deschise jocurile primei Olimpiade din Bibliotecă. De asemenea, îmi declar şi propriul nume ca pe ceva între o tartă cu fructe şi un instrument muzical uşor. Distraţi-vă! Jucaţi corect! Şi nu uitaţi – aceste jocuri reprezintă o călătorie la capătul căreia veţi afla care dintre voi este un adevărat campion!

O mie de baloane care aveau în interiorul lor beţişoare luminoase fură eliberate în aerul nopţii. Cerul se umplu de artificii. Fanfara statului Ohio tropăi în grădină şi se aşeză în formaţie de carte deschisă, în timp ce cânta o versiune pentru instrumente de suflat a piesei „Paperback Writer”, compusă de cei de la The Beatles. Lumini-laser tăiau întunericul ceţos pe ritmurile muzicii.

— Şi acum, anunţă domnul Lemoncello după ce artificiile izbucniră într-o explozie finală grandioasă în forme de inimi, smiley-uri şi cărţi amestecate, cel mai superspectaculos moment al întregii seri, cheia către orice veţi dori sau veţi avea vreodată nevoie să ştiţi, băieţi şi fete, băăăăaieţi şi feteeee, sunt mândru să vă prezint... permisele voastre de bibliotecă!

17

Cele opt echipe se strânseră în faţa standului.
Dr. Zinchenko le strigă numele, pe rând.
Kyle şi prietenii au fost ultimii care şi-au primit permisele de bibliotecă nounouţe, olimpice. Era ca la baseball. Echipa-gazdă avea întotdeauna ultima lovitură.
Miguel îi dădu un ghiont lui Kyle.
— Crezi că pe spatele permiselor va fi din nou un cod secret, cifrat?
Atunci când jucaseră jocul cu evadarea, unul dintre cele mai importante indicii ieşise la iveală când îşi notaseră prima literă din titlurile tuturor cărţilor de pe spatele permiselor lor de bibliotecă. Literele formau o propoziţie care-i direcţiona către ieşirea secretă din bibliotecă.
— Aşa sper, zise Akimi. Pentru că niciuna dintre echipele celelalte nu va şti să joace jocul Primele Litere de la Lemoncello.
— Poate ar trebui să le spunem, sugeră Sierra.
— De ce? întrebă Akimi. Credeam că vrem să câştigăm.
— Vrem. Dar nu trişând, spuse Sierra.
— Măi, nu se consideră că trişăm doar pentru simplul fapt că ştim ceva ce nu ştiu celelalte echipe, interveni şi Miguel.
Sierra oftă.
— Dar avem un avantaj incorect în faţa lor.
— Aşa este, spuse Akimi. Dar sunt momente când aceste avantaje sunt favoritele mele.
— Vă amintiţi mottoul domnului Lemoncello? „Cunoaşterea neîmpărtăşită rămâne necunoscută.”
— Chiar aşa vreau să şi rămână această cunoaştere: necunoscută tuturor, cu excepţia noastră! zise Akimi.
— Hei, oameni buni! le strigă Kyle când coada înainta. Hai să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Pe mine m-ar surprinde dacă domnul Lemoncello ne-ar da acelaşi indiciu de două ori. Nu face niciodată asta în jocurile lui.

În cele din urmă fu strigată şi Echipa Kyle.

Dr. Zinchenko le-a înmânat patru permise.

— Permisele vă vor da acces în toate sălile şi zonele în care se vor juca cele douăsprezece jocuri, explică ea. Câştigătorul fiecărui joc va primi o medalie foarte specială. Echipa cu cele mai multe medalii la sfârşit va fi declarată câştigătoare sau chiar campioană.

— Poftim? spuse Miguel. Păi, câştigătorul nu este întotdeauna şi campionul?

— Poate că da, zise dr. Zinchenko pe un ton misterios. Poate că nu. Depinde, nu credeţi?

Miguel ridică din umeri.

— Mda, cred...

Kyle nu era atent la Dr. Zinchenko. Se concentra asupra faptului că aceste permise erau, din nou, numerotate.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, copii... spuse dr. Zinchenko, atingându-şi dispozitivul bluetooth fixat în ureche. Se pare că domnul Lemoncello are nevoie de mine înăuntru. Şi-a prins dinţii într-un măr caramelizat.

Dr. Zinchenko se grăbi spre motel.

Jucătorii celorlalte şapte echipe se îndreptau deja spre sala de mese, unde chelnerii aduseseră hamburgeri, hotdogi, chipsuri, prăjiturele, îngheţată, tort, batoane de ciocolată, fursecuri şi plăcintă cu nucă de cocos.

— Aveţi şi fructe, pentru aceia dintre voi care nu vor să se zvârcolească toată noaptea în pat, cum voi face eu, zise domnul Lemoncello.

Supraveghetorii Echipei Kyle, doamna Yunghans şi domnul Sharp, se alăturară echipei.

— Aţi făcut treabă bună la paradă, copii, spuse doamna Yunghans. Noi mergem înăuntru să înfulecăm un hamburger.

— Venim şi noi imediat, zise Kyle.

— O, da! adăugă Miguel.

Cei patru coechipieri aşteptară.

Imediat ce adulţii dispărură din preajma lor, îşi întoarseră permisele de bibliotecă.

Pe spate aveau nişte coperte de carte.

— Supertare, spuse Akimi. Exact ca data trecută. Hai că ştiţi ce aveţi de făcut. Trebuie să scriem prima literă din fiecare titlu.

— Am eu hârtie şi pix, interveni Sierra, care scotocea în buzunarul de la şold.

Echipa puse permisele în ordine. Două permise aveau trei coperte de carte pe spate; celelalte două aveau patru:

Permisul nr. 1:

Alice în Ţara Minunilor de Lewis Carroll

Cartea junglei de Rudyard Kipling

Eu, robotul de Isaac Asimov

Spărgătorul de nuci de E.T.A. Hoffmann

Permisul nr. 2

Trei într-o barcă de Jerome K. Jerome

Aventurile lui Habarnam de Nikolai Nosov

Nana de Emile Zola

Urzeala tronurilor de George R.R. Martin

Permisul nr.3

Emil şi detectivii de Erich Kastner

Scaramouche de Rafael Sabatini

Tristan şi Isolda

Electra de Sofocle

Permisul nr. 4

Pinocchio de Carlo Collodi

Oliver Twist de Charles Dickens

Notre-Dame de Paris de Victor Hugo

Tarzan de Edgar Rice Burroughs

— OK, spuse Kyle. Asta face A-C-E-S-T-A-N-U-E-S-T-E-P-O-N-T.

Miguel făcu şi el o încercare rapidă:

— Ăsta, sis, e taco, Lou!

— Poftim? făcu Akimi.

— E ca atunci când te afli la KFC şi comanzi ceva reţetă originală cu friptură plus un taco pentru sora ta, Louise. Sau poate că îl ştii pe tipul de la tejghea, pe care-l cheamă Lou.

Akimi îşi dădu ochii peste cap.

— Pe bune, Miguel? Nu au taco la KFC.

— Ba au, dacă e o combinaţie între Taco Bell şi KFC, am mai văzut.

— Nu cred că de data asta ne mai merge cu jocul Prima Literă, zise Sierra.

Le arătă ce notase pe bileţelul ei:

„ACESTA NU ESTE PONT"

— Oh, spuse Miguel. Nu m-am gândit aşa.

Kyle, pe de altă parte, se gândise oarecum.

Ştiuse că nimic nu va fi simplu dacă-şi doresc să câştige această olimpiadă.

18

A doua zi dis-de-dimineaţă, Kyle, coechipierii săi şi însoţitorii lor se urcară în bibliomobil şi porniră spre Biblioteca Lemoncello.

Adulţii se aşezară în faţă, lângă şofer. Copiii stăteau în spate, unde se mai aflau şi cărţile şi un mini-frigider burduşit cu lapte cu cacao, apă tonică şi şase sortimente de suc.

— Ia ziceţi, spuse Miguel, a încercat ciudatul ăla de unchi al lui Andrew să vorbească cu vreunul dintre voi aseară?

— A vorbit cu mine azi dimineaţă, zise Sierra. Când mă duceam spre micul dejun.

— Şi ce voia? întrebă Kyle.

— Mi-a spus că ar putea să-mi ofere un card „Mergi la Colegiu pe Gratis”, zise Sierra.

Miguel încuviinţă:

— Şi mie la fel.

— Şi mie de ce nu mi-a oferit cardul ăsta? întrebă Akimi.

— Poate din cauză că eu l-am refuzat, răspuse Miguel ridicând din umeri.

— Şi eu la fel, spuse Sierra.

— Şi ce voia în schimbul cartelei? întrebă Kyle.

— Viermişori pentru păsările lui? sugeră Akimi.

— Nu a spus, răspunse Miguel. L-am refuzat înainte de a apuca să spună ceva.

— Şi eu la fel, zise Sierra. În plus, i-am amintit că a câştiga bursa aceea pentru colegiu nu este singurul motiv pentru care jucăm jocurile acestea.

— Pe bune? spuse Akimi ridicând o sprânceană. Păi şi ce alte motive mai sunt? — Pentru a dovedi că noi merităm cu adevărat titlul de campioni.

— Ah. Corect. Motivul ăla.

— Şi chestia asta poate face parte din joc, spuse Kyle.

— Pe bune? făcu Akimi.

— Da. Domnul Peckelman lucrează, oarecum, pentru domnul Lemoncello săptămâna asta – el conduce Satul Olimpic. Iar în jocul Dl. Lemoncello: Mina Misterioasă a Minunilor apar tot felul de pitici netrebnici care îţi oferă cărţi de joc cu care poţi trişa, prin care poţi, de exemplu, să foloseşti lopeţi de elf chiar dacă nu eşti un elf. Dar apoi, când deja e prea târziu, afli că cu lopeţile elfilor poţi săpa doar după aur, nu şi după diamante, iar pentru a câştiga jocul ai nevoie de o tonă de aur plus două diamante.

Sierra încuviinţă din cap cu o mişcare foarte lentă.

— Ai jucat o grămadă de jocuri de la Domnul Lemoncello, nu-i aşa, Kyle?

— Destul de multe cât să ştiu faptul că aceste cărţi de trişat se întorc împotriva ta până la urmă.

Atunci când intrară în sala cea mare a bibliotecii, Kyle şi coechipierii săi văzură că aceasta era mai aglomerată decât o văzuseră ei vreodată.

Spectatorii, care se holbau în sus la Domul Minunilor, erau aşezaţi la mesele dispuse în patru cercuri mari. Jucătorii din celelalte şapte echipe se tot învârteau pe acolo, scoţând exclamaţii de uimire în faţa lucrurilor cu care Kyle şi prietenii săi erau deja obişnuiţi, precum statuile holografice care trăgeau cu ochiul, de pe piedestalurile lor, la mulţimea de dedesubt. Statuile le făceau cu mâna celor care le salutau.

Kyle recunoscu doar una dintre imaginile proiectate – un tip verzui, chel, care purta ochelari şi avea nişte pantaloni trei sferturi şi ţinea de sfoara unui zmeu. Acesta trebuie să fi fost Benjamin Franklin.

— Cine sunt ceilalţi? şopti el.

— Bibliotecari celebri, spuse Miguel. Melvil Dewey, Eratostene, Saint Lawrence, Lewis Carroll – suspecţii de serviciu.

Kyle încuviinţă. Era atât de bucuros că Miguel era în echipa lor.

— În cinstea anticelor Jocuri Olimpice, relată Akimi, au adus în Sala de Arte şi Artefacte tot felul de urne greceşti. Iar în Sala cu Lemoncello-amintiri poţi admira vechii pantofi de gimnastică ai domnului Lemoncello. Dar ar fi bine să ai o mască de gaze la tine.

— Am auzit că în sala IMAX se luptă Muhammad Ali cu Rocky Balboa, adăugă Miguel. Câştigătorul îl va înfrunta pe Hercule.

Pe ecranele gigantice de pe Domul Minunilor, Kyle văzu o imagine enormă cu opt cărucioare de bibliotecă goale şi două containere mobile burduşite cu cărţi. Păreau a fi parcate în faţa uşii de la camera cu numărul 000 în sistem zecimal Dewey de la primul etaj.

— Bine aţi venit, copii! ţipă o voce tremurată. Sunt atât de bucuros că aţi ajuns, în sfârşit, cu toţii aici! De ce v-a luat atât?

Kyle privi spre biroul recepţiei, aflat în centrul încăperii rotunde. De obicei, acela era locul în care lucrau dr. Zinchenko şi echipa sa, ajutând oamenii să găsească diverse informaţii despre cărţi. În timpul jocului de evadare, o versiune holografică a bibliotecarului favorit din copilărie al domnului Lemoncello, doamna Gail Tobin, apăruse acolo pentru a ajuta la oferirea indiciilor.

Holograma bibliotecarului de astăzi, doamna cu voce tremurândă, reprezenta pe cineva nou.

Părea distrusă. Terminată. Arăta cam cum arată profesorii la sfârşitul unei zile cu adevărat grele, chiar înainte de vacanţa de primăvară.

— Numele meu este Lonni Gause, spuse bibliotecara semitransparentă care tremura.

Muşca cu nervozitate dintr-un creion ca şi cum ar fi muşcat dintr-un ştiulete de porumb.

— Eu am fost ultima bibliotecară în fosta bibliotecă publică din Alexandriaville

— Cea pe care au dărâmat-o cu buldozerele pentru a construi o parcare, continuă ea, apoi izbucni în plâns. Oh, ce oroare. Ce oroare!

— Vă mulţumesc, doamnă Gause, spuse dr. Zinchenko, venind cu paşi mari dinspre zona cu rafturi care se deschideau ca uşa unui pasaj secret dintr-un castel. Bine aţi ajuns în prima zi a competiţiei noastre, dragi Olimpici din Bibiotecă. Astăzi vom începe căutarea campionilor!

— Da! ţipă bibliotecara-hologramă. Avem nevoie de campioni. Avem, totodată, nevoie şi de apărători! Am avut nevoie de ei şi atunci, cu ani în urmă, când la început au dispărut cărţile de pe rafturi şi apoi au venit bilele acelea mari duduind pe strada principală! Oh, ce oroare. Ce oroare!

Dr. Zinchenko îndreptă o telecomandă micuţă spre bibliotecara care se văicărea şi apăsă un buton. Aceasta dispăru.

— Poate o vom mai asculta pe doamna Gause, dar mai târziu. Dar acum e timpul să începem primul joc. Sunt toţi cei treizeci şi doi de participaţi atât de amabili să se prezinte la balconul de la etajul al doilea? Spectatori? Voi puteţi viziona evenimentul live, într-o imagine de calitate înaltă, sus, pe Domul Minunilor.

— Pe aici, le zise Kyle puştilor veniţi din alte oraşe, în timp ce se îndrepta spre cea mai apropiată scară în spirală.

Toţi Olimpicii din Bibliotecă l-au urmat tropăind pe scările de metal.

— Îndreptaţi-vă, vă rog, către căruciorul de bibliotecă corespunzător, se auzi o voce suavă de femeie şoptind în boxele audio din tavanul etajului doi. Şi nu uitaţi, oamenii liberi citesc liber.

Marjory Muldauer, care mergea alături de coechipierii ei din Vestul Mijlociu, pufni într-un râs sarcastic:

— Mulţumesc pentru sloganul acesta tembel, doamnă din tavan!

Etajul al doilea era un balcon circular, cu covor pe jos, care avea aceeaşi circumferinţă cu Sala de Lectură Rotunda, de sub ea. Balconul, lat de aproape patru metri, era încadrat de uşi masive de lemn, dispuse la distanţe egale, care dădeau spre cele zece camere numerotate în sistemul zecimal Dewey.

Opt cărucioare de bibliotecă erau aliniate în faţa camerei cu numărul 000. Vizavi de ele se aflau două coşuri de pânză pline cu cărţi.

Fiecare cărucior de bibiotecă era etichetat cu două cartele laminate: una dintre ele avea numele unei echipe, iar pe cealaltă se afla un şir de numere zecimale Dewey. Căruciorul Eroilor Echipei Gazdă era etichetat 990-999.

— Acest număr indică istoria şi geografia, îi aminti Miguel lui Kyle.

— Bine aţi venit la primul nostru eveniment: Cursa cu Ştafetă a Cărucioarelor de Bibliotecă, spuse dr. Zinchenko, ieşind dintr-o altă încăpere secretă, de data aceasta dintr-una care fusese ascunsă în spatele rafturilor curbate cu cărţi nonfiction, care treceau în sus, spre dom. Pentru a câştiga acest joc, continuă ea, echipa voastră trebuie să termine prima patru ture ale balconului de la etajul al doilea fără să dea pe jos niciuna din cele trei duzini de cărţi aranjate pe rafturile mobile, indiferent ce obstacole întâlneşte în cale.

Marjory Muldauer ridică o mână în aer.

— Da? spuse dr. Zinchenko.

— Dar nu se află nicio carte pe cărucioarele mobile.

— A, nu? Ah, da, ai dreptate. Biblioteca a fost închisă o săptămână şi de aceea toate cărţile care au fost returnate

recent – mai precis, două sute optzeci şi opt de titluri diferite, treizeci şi şase din fiecare dintre cele opt categorii zecimale Dewey – se află în cele două coşuri. Trebuie să găsiţi cărţile atribuite grupului de care aparţineţi, să încărcaţi cu grijă cărucioarele, iar apoi fiecare membru al echipei trebuie să facă un tur complet al balconului, după care să paseze căruciorul următorului concurent. Echipa care termină prima va pleca acasă cu o primă medalie şi va fi cu un pas mai aproape de bursele pentru colegiu. Vă sugerez să păstraţi pentru turul final jucătorul cel mai rapid.

— Asta trebuie să fii tu, Akimi, spuse Kyle. Tu eşti cea mai rapidă.

— Eu sunt cel mai lent, zise Miguel.

— Şi eu sunt destul de lentă, adăugă şi Sierra. Eu sunt mai degrabă o cititoare decât o alergătoare.

— E-n regulă, hotărî Kyle. Voi veţi fi responsabili cu găsirea cărţilor pentru noi. — Numerele ar trebui să fie trecute pe cotor, spuse Miguel. Uitaţi-vă după orice număr care începe cu cifra nouă.

— Apropo, interveni dr. Zinchenko, pentru a face jocul şi mai interesant, am acoperit temporar numerele de identificare ale cărţilor din coşuri.

— Hm, bine, spuse Akimi. Păcat de ideea aceea.

— Căutaţi cărţi despre evenimente şi locuri istorice pe care v-aţi dorit mereu să le vizitaţi, sugeră Sierra.

— Cum ar fi baia? întrebă Kyle, care se simţea uşor ameţit. Nu m-ar deranja să o vizitez chiar acum.

— Relaxează-te, frate, zise Miguel. Eu şi cu Sierra vom umple căruciorul. Tu şi cu Akimi trebuie să vă mişcaţi chiar repede odată ce e gata.

— Mergi tu primul, spuse Akimi. Încearcă să câştigi teren din prima.

Kyle încuviinţă. Era destul de rapid. Poate nu chiar aşa de rapid ca Akimi, dar, mulţumită fratelui său mai mare, Mike Jockey-ul, era obişnuit să alerge în sprinturi nebuneşti.

— O să dau tot ce am mai bun din mine, zise el.

— Daţi-vă la o parte, vă rog, spuse vocea suavă din tavan. Odată încărcat căruciorul, trebuie să nu blocaţi, deviaţi sau împiedicaţi celelalte echipe. Nu interferaţi cu cărucioarele lor.

— Cu alte cuvinte, se auzi o altă voce din tavan, de data aceasta cea a domnului Lemoncello, jucaţi-vă frumos, piloţi de cărucioare – a nu se confunda cu piloţi de zmeie, o carte pe care cu siguranţă ar trebui s-o citiţi cu toţii când veţi mai creşte un pic. Dr. Zinchenko? Să înceapă bairamul cu sortarea cărţilor!

Dr. Zinchenko ridică un braţ. Ţinea între degete un semn de carte, ca şi cum ar fi ţinut un steguleţ.

— Pe locuri, spuse ea. Fiţi gata. Start!

Lăsă în jos semnul de carte.

Cursa începuse!

19

Kyle şi Akimi se dădură în spate în timp ce Sierra şi Miguel începură să sape prin coşurile cu cărţi împreună cu alte două duzini de decodificatori nerăbdători ai codului zecimal Dewey.

Un puşti scund şi slăbănog din echipa Sud-Vestului se repezi la unul dintre containerele de pânză şi aruncă spre coechipierii săi cărţile de limbi străine (din seriile de 400).

Marjory Muldauer stătea pur şi simplu lângă grămezile de cărţi şi indica:

— Aceea. Aceea. Şi aceea.

— Acestea sunt primele noastre douăsprezece cărţi! spuse Miguel în momentul în care, împreună cu Sierra, umpluse raftul de jos al căruciorului cu primele vrafuri de cărţi adunate. Încă două duzini şi gata!

În momentul în care cineva punea cartea greşită în cărucior, doamna din tavan spunea „Regret, echipa Nord-Est” sau „regret, echipa din Pacific”, apoi îi îndemna: „Mai încercaţi”.

Sierra şi Miguel nu făcuseră nicio greşeală. Dar nici Marjory Muldauer nu făcuse.

Echipele din Pacific şi din Nord-Est gafaseră cel mai mult. Amestecau mereu codurile de 100 (filosofia şi psihologia) cu cele 200 (religia).

— Start! spuse Miguel, care încărcase în căruciorul Echipei Kyle cea de-a treizeci şi şasea carte despre istorie şi geografie.

Kyle decolă în fix aceeaşi secundă cu primul alergător din echipa lui Marjory Muldauer.

Rotiţa de pe partea stângă a căruciorului cu trei roţi al lui Kyle era slăbită. Întocmai ca a unui cărucior de cumpărături căruia i se blocase un bob de strugure la roată.

Tot căruciorul tremura din încheieturi.

Dar nu încetinise deloc.

După ce trecu prin tunelul din spatele rafturilor cu cărţi de ficţiune şi ajunse la uşa camerei cu codurile de 300, ajunse pe primul loc.

Scopul lui era să meargă cât mai aproape de balustrada interioară, gândindu-se că atâta vreme cât cercul pe care-l parcurgea era mai strâns, cursa urma să se termine mai repede.

Pranav Pillai, din echipa Pacificului, venea tare pe partea stângă. Trebuie că-şi reveniseră din confuzia lor despre codurile cu 100 şi cele cu 200 mai repede decât ar fi crezut Kyle că o vor face.

Apoi Pillai făcu ceva extraordinar. Făcu, în timp ce alerga, o piruetă. Execută o rotaţie la 360 de grade cu mâinile la spate.

Kyle fu nevoit să încetinească puţin pentru a-l sprijini.

— Ne vedem mai târziu, tipule, ţipă Pillai în momentul în care zbură pe lângă Kyle.

Viră spre interior, pentru a îmbrăţişa balustrada pe care o ţintise Kyle.

Acesta fu momentul în care Kyle îşi aminti că, pentru a ajunge în echipa

Pacificului, trebuia să treci mai întâi de testul bibliotecarilor de pe Coasta de

Vest: un exerciţiu de sincronizare cu cărucioarele de bibliotecă. Puştii din California, Oregon şi statul Washington nu erau nişte profesionişti, dar cu siguranţă erau cei mai buni mânuitori ai cărucioarelor de bibliotecă din clădire.

În momentul în care Kyle îşi terminase circuitul în jurul balconului şi ajunse la uşa cu serii de 0 pentru a-i pasa căruciorul lui Miguel, cel de-al doilea alergător din echipa Pacificului, Kathy Narramore din Oregon, era deja cu patru uşi înaintea lui. Când văzuse o cută în covor, făcuse o

tumbă în faţă, o netezise, apoi făcu o săritură înapoi şi trecu din nou la împins căruciorul.

Între timp, Miguel lovise denivelarea şi îi căzuseră nişte cărţi pe jos. Până să apuce să încarce din nou căruciorul şi să-l paseze Sierrei, cel de-al patrulea şi ultimul alergător din echipa Pacificului se pregătea deja să-i depăşească.

Akimi nici măcar nu mai apucă să intre în cursă.

Eroii-gazdă pierduseră.

Echipa Pacificului luă prima medalie din duodecimaltlon.

— Felicitări pentru medalia de aur, spuse dr. Zinchenko în timp ce trecea pe după gâturile membrilor echipei câştigătoare câte un medalion cu panglică.

— Nu vă faceţi griji, spuse Kyle încercând să ridice moralul coechipierilor săi, în ciuda faptului că începuse să aibă din nou acel sentiment de tipul „Campionii Devin Cimpanzei”. O vom câştiga pe următoarea.

— Cu siguranţă, spuse Miguel.

— Asta în cazul în care nu trebuie să alergăm cumva într-o valiză pe role, spuse Akimi.

În pauza de masă, cei din echipa Pacificului acordară interviuri celor de la NPR, PBS şi The Book Network.

— Ăştia eram noi, mai demult, se tângui Akimi.

— Hai mă, doar nu credeaţi că o să câştigăm toate jocurile, nu-i aşa?

— Nu, nu m-am gândit la asta. Dar, cumva, contam şi pe jocul acesta.

— A fost vina mea, spuse Miguel. Am dus totul de râpă când am lovit denivelarea aceea.

Kyle se uită la Sierra. Aceasta zâmbea, pentru că se cufundase din nou în lectură, iar Al paisprezecelea peştişor de aur, de Jennifer L. Holm, era, aparent, o carte foarte amuzantă.

La ora două după-amiaza toate echipele fură adunate din nou la etajul al doilea.

Cărucioarele de bibliotecă, încărcate fiecare cu câte trei duzini de cărţi, erau parcate, la fel, în faţa uşii cu codul 000.

— Super, o revanşă, mormăi Akimi.

— Dragi echipe, a venit momentul pentru al doilea concurs. În jocul cu numărul doi trebuie să puneţi toate cărţile pe rafturi exact acolo unde le este locul, zise dr. Zinchenko. Aşadar, trebuie mai întâi să identificaţi corect întregul număr zecimal Dewey pentru fiecare dintre cele treizeci şi şase dintre cărţile atribuite şi apoi să le puneţi cum trebuie pe rafturile corespunzătoare.

Kyle se uită spre Miguel.

— Putem face asta, spuse Miguel. De aceea am făcut toate exerciţiile alea după ore.

— Echipe? interveni dr. Zinchenko. Vă rog să vă întoarceţi la cărucioarele voastre.

Miguel, Sierra şi Akimi clătinară din cap şi se uitară chiorâş. Kyle se gândi că se apucaseră deja să pritocească la numere.

Grozav. Ei urmau să se ocupe de partea lor, iar Kyle să alerge repede şi să pună cărţile pe raft.

Aveau o şansă.

O şansă reală.

În doar o oră şi douăzeci şi două de minute, Echipa lui Kyle identificase corect şi aşezase la loc toate cele treizeci şi şase de cărţi.

Din păcate, echipa din Vestul Mijlociu, condusă de Marjory Muldauer, făcuse acelaşi lucru în mai puţin de o oră.

Marjory şi coechipierii săi primiră patru medalii olimpice.

— Se pare că noi avem şi voi, nu! rânji Marjory către Kyle.

Ceremonia de acordare a medaliei avu loc sub Domul Minunilor, care, pentru a celebra ideea din spatele celei

de-a doua probe de concurs, opera în spectaculosul sistem zecimal Dewey. Cele zece ecrane în formă de felii de pizza rulau în mod constant imagini asociate cu fiecare dintre categoriile sistemului de clasificare din biblioteci.

— Hei, Kyle, şopti Miguel în timp ce dr. Zinchenko trecea o medalie pe după gâtul lui Marjory Muldauer, cum de au denumiri diferite pentru medalii? De ce nu sunt toate „de aur”, cum ar veni?

Kyle ridică din umeri.

— Poate în felul acesta ne vom aminti mai uşor că am pierdut două jocuri diferite astăzi.

Dar mai e şi mâine o zi.

Cu două jocuri noi de jucat.

Kyle spera că echipa sa nu le va pierde, iarăşi, pe amândouă.

20

Charles Chiltington adusese o tavă de sandviciuri cu castraveţi (cu coaja pâinii îndepărtată) în sufragerie, unde mama lui găzduia o şedinţă a Grupului Iubitorilor de Biblioteci Îngrijoraţi.

— Este o abominaţiune! spuse unul dintre membrii comitetului, care urmărea pe site-ul televiziunii The Book Network o retrospectivă a primei zile de competiţii din cadrul Olimpiadei din Bibliotecă organizate de domnul Lemoncello.

Charles ştia ce înseamnă „abominaţiune” (ceva foarte, foarte neplăcut). Şi el folosea cuvinte mari ori de câte ori avea ocazia. Acestea îi impresionau pe profesori, mai ales atunci când foloseai cuvinte pe care nu le înţelegeau. Charles avea chiar şi o listă: „panaceu”, „panoplie”, „pedant”, iar acestea erau doar acelea care începeau cu litera „p”. Era foarte polisintetic (caracterizat prin utilizarea cuvintelor lungi) acolo unde alţii erau concişi (exprimare clară şi uşor de înţeles).

Era, de asemenea, euforizat (foarte fericit, încântat, mulţumit) când îi auzea pe adulţi plângându-se de domnul Lemoncello şi de infama (incredibil de rea) sa bibliotecă.

— Este absurd, spuse gentlemanul cu cravată. Să alergi în cerc cu cărucioare de bibliotecă? Să aşezi cărţile la loc pe rafturi? Dar ce, copiii aceştia candidează pentru o slujbă part-time? Pentru că sunt mult prea mici ca să lucreze în mod legal, asta-i clar!

— Uf, interveni doamna Tinker. Domnul acesta, Lemoncello, este incredibil de deranjant. Şi la fel e şi femeia aceea rusoaică, dr. Zinfadelski.

— Sunt atât de confuză, adăugă şi doamna Brewster. De ce naiba ar avea nevoie o bibliotecă de un director de imagine holografică?

— Pentru că a făcut un adevărat Disneyland acolo! ţipă doamna Tinker. Disneyland, vă zic!

— Înseamnă că suntem cu toţii de acord, spuse mama lui Charles. Trebuie făcut ceva.

— Aş putea să intervin, eu, zise Charles, ca un reprezentant al tinerimii din Alexandriaville, pentru a elabora cât de norocos sunt să vă văd pe voi, înţelepţi şi cunoscători vârstnici, îngrijindu-vă atât de interesele mele, cât şi de cele ale copiilor din generaţiile ce vor fi să vie?

Charles ştia că a fi linguşitor reprezintă cea mai bună cale de a-i determina pe adulţi să facă exact ceea ce-ţi doreşti să facă.

— Îţi mulţumesc, Charles, spuse mama lui. Rose, notează, te rog, în minuta oficială a şedinţei. Noi, cei din Liga Iubitorilor de Biblioteci Îngrijoraţi, trebuie, prin orice mijloace, să recâştigăm controlul asupra noii biblioteci publice din Alexandriaville şi s-o smulgem din mâinile acelui lunatic, Luigi Lemoncello.

În uşa sufrageriei se auzi o bătaie uşoară.

— Mă scuzaţi, spuse Chesterton, valetul. Domnul acesta insistă că a fost chemat aici, la şedinţă.

— Voi sunteţi Iubitorii de Biblioteci Îngrijoraţi? întrebă un bătrânel sfrijit, cu ciocul ascuţit, care stătea timid în uşă, lângă valet.

Bărbatul era îmbrăcat într-o canadiană de culoare albastru-deschis şi frământa în mâini o şapcă ponosită cu însemnele echipei de baseball Blue Jays, din Toronto.

— Vă cunoaştem de undeva? întrebă mama lui Charles.

— Nu cred. Numele meu este Peckleman. Woodrow J. Peckleman.

— Sunteţi din familia Peckleman din ţinutul Geauga? ciripi doamna Tilley.

— Nu, doamnă. Chiar de aici, din Alexandriaville. Bine, am crescut acolo, dar apoi am scăpat din coteţ.

Charles chicoti. Nu se putu împiedica să observe că domnul Peckleman semăna cu un pui.

— Eu sunt proprietarul motelului „Gaiţa Albastră”, continuă domnul Peckleman.

— Acolo se află Satul Olimpic, spuse Charles. Dumneavoastră sunteţi străstrăunchiul-pierdut-şi-apoi-regăsit al lui Andrew, nu-i aşa?

— Întocmai.

— Îmi cer scuze, dar ce vă aduce aici, domnule Pecklestein? întrebă mama lui Charles.

— Este Peckleman, doamnă. Şi, ca să n-o mai luăm mult pe ocolite: mie nu-mi place ce se întâmplă în biblioteca aceea a lui Lemoncello.

— Nici nouă.

— Ştiu, v-am văzut la televizor. Aşa cum ziceam, am trăit aici, în

Alexandriaville. Cu ani în urmă. Am crescut cu Luigi. Îl ştiu de când era un băieţel, nu miliardar, ca acum. Daţi-mi voie să vă spun ceva, oameni buni: Luigi Lemoncello era şi atunci la fel de iresponsabil ca acum. Astfel, în clasa a cincea, a inventat nişte jocuri cu înmulţiri şi împărţiri pentru a face matematica „mai distractivă”. Bleah! Matematica nu trebuie să fie distractivă. E matematică şi atât!

— Toate bune şi frumoase, domnule Peckleman, dar…

— Voi vreţi să-l vedeţi plecat din biblioteca aceea, nu-i aşa?

Mama lui Charles îşi duse circumspectă degetele la obraz, jucându-se cu ele.

— Poate.

— Ei bine, eu ştiu o metodă prin care s-ar putea face acest lucru.

— Pe bune? Şi ce doriţi de la noi, în schimb?

— Nu mare lucru. Doar să-i transmiteţi ceva din partea mea fetei aceleia deştepte din Michigan. Aceea înaltă, din echipa Vestului Mijlociu.

— Marjory Muldauer?

— Da, doamnă. Am tot căutat printre şoriceii de bibliotecă ce-s cazaţi la mine în motel. Am nevoie de cineva, de unul singur, care să mă ajute să fac ceea ce trebuie făcut. Până acum m-au refuzat o duzină. Dar am o presimţire că Marjory Muldauer nu mă va refuza.

— Ce vă face să spuneţi acest lucru?

— Nu prea e încântată de toate scălâmbăielile de acolo, din biblioteca lui Luigi. Am o bănuială că nu ar deranja-o să vadă că locul acela este condus de nişte adulţi mai responsabili.

— Dar, domnule Peckleman, de ce vreţi ca eu să vorbesc cu această fată din partea dumneavoastră?

— Deoarece, doamnă Chiltington, va asculta o persoană rafinată şi educată precum dumneavoastră. Şi când dumneavoastră veţi fi cea care-i oferă un card „Mergi la Colegiu pe Gratis”, am o presimţire că domnişoara Muldauer va deveni răspunsul la rugăciunile noastre, ale amândurora.

21

Călătoria echipei lui Kyle din Satul Olimpic până la Biblioteca Lemoncello fusese extrem de tăcută în cea de-a doua dimineaţă a competiţiei.

În cele din urmă, Akimi rupse tăcerea.

— Mă întreb ce fel de jocuri trăsnite vom mai pierde şi azi.

— Pe ambele, spuse Miguel. Şi probabil că şi de data aceasta va fi vina mea.

Kyle se simţea şi el destul de demoralizat. Dar, pentru că încă mai era căpitanul echipei, se decisese să ţină un discurs de pregătire. Poate în felul acesta ar fi putut să se convingă şi pe sine însuşi că încă mai aveau o şansă.

— Luaţi-o uşurel, oameni buni, spuse el. Uitaţi ce e... dacă aţi fi jucat, de exemplu, Frenezia Familială de la Lemoncello, iar prima şi a doua oară când aţi fi dat cu zarul ar fi picat pe Reparaţii la Conductă sau pe Recuperează Câinele de la Hingheri, ce-aţi fi făcut? Aţi fi renunţat?

— Da, răspunse Akimi. Aş considera asta un blestem de netrecut.

— Eu, una, n-aş fi renunţat, zise Sierra. Mai ales în cazul acesta, când aş fi avut atâtea ture până la sfârşitul jocului.

— Exact, spuse Kyle. Ei bine, noi mai avem zece astfel de ture. În acest moment, scorul este 1 pentru Pacific, 1 pentru Vestul Mijlociu. Tot ce avem de făcut este să câştigăm un joc şi suntem la egalitate cu ei pe primul loc.

Miguel îşi duse mâna la bărbie.

— Hm. Acum, că ai pus lucrurile în lumina asta...

— Da, dar suntem încă pe ultimul loc acum, le reaminti Akimi.

— Şi ceilalţi la fel, spuse Kyle în timp ce bibliomobilul opri în faţa bibliotecii. Aşa că hai să mergem acolo şi să schimbăm ceva!

— Bine, făcu Akimi, care era cam insensibilă la discursuri încurajatoare. Cum spuneţi voi!

Aranjamentul din Sala de Lectură Rotunda era uşor schimbat în cea de-a doua zi de competiţie.

Cele două cercuri formate din birouri din mijlocul camerei fuseseră izolate în zona mulţimii de spectatori, majoritatea lor aflându-se acum la etajele al doilea şi al treilea, lângă camerele de filmat.

Kyle observă că domnul Peckleman, proprietarul motelului, se afla în mulţimea îngrămădită la mesele care rămăseseră la etajul întâi. Se uita fermecat la Domul Minunilor.

— Ah, migraţia cocorului siberian! îl auzi Kyle exclamând în aer, fără o ţintă anume. Nu-i aşa că e minunată?

Întreaga boltă a Domului Minunilor se transformase într-un stol de păsări agitat care se ridica spre un cer incredibil de albastru, pe deasupra unui peisaj deşertic cu nuanţe argiloase.

— Bine aţi venit, şoricei de bibliotecă!

Kyle se uită în sus.

Domnul Lemoncello se urcase pe balustrada balconului în dreptul apartamentului său privat – la etajul al doilea! Purta o cască de aviator, din piele, cu ochelari şi avea o pereche de aripi cu pene cusute pe spate.

— Astăzi, anunţă domnul Lemoncello, în jocurile cu numărul patru şi numărul cinci, veţi folosi biblioteca pentru a vă ajuta imaginaţia să prindă aripi, cam ceea ce mă pregătesc şi eu să fac.

— Nu! ţipă doamna Lonni Gause, bibliotecara holografică tremurândă, care apăruse brusc după tejgheaua recepţiei. Nu sări! Vei sfârşi drept o grămadă de oase rupte, aşa cum vechea bibliotecă a ajuns doar o grămadă de moloz! Iar ei, duşmanii cărţilor şi buldozerele

lor, se vor întoarce! Întotdeauna se întorc! Îi aud duduind pe strada principală!

— Nu vă faceţi griji, doamnă Gause, ţipă domnul Lemoncello. Dacă cineva va mai ameninţa vreodată această bibliotecă, voi zbura de îndată într-acolo, aşa cum ar fi trebuit să zbor atunci, cu ani în urmă. Dar, vai, eram prea ocupat să fac afaceri în Beijing ca să vin acasă şi să salvez biblioteca mea iubită, lăsându-vă pe toţi cu întrebarea „Unde-i Hopa-Mitică?”, deşi numele meu era – şi încă este – Luigi. Să trecem mai departe. Aş vrea să vă citez versurile lui Rodgers şi Hammerstein – ceva foarte uşor de făcut atunci când eşti într-o librărie lângă indicativul 782.14 şi toate acele magnifice melodii de pe Broadway – „Sar, plutesc, fug repede, zbor!”.

Domnul Lemoncello sări de pe balustradă.

Două mii de spectatori rămaseră cu gura căscată. Câţiva îşi acoperiră ochii.

Pierderea lor. Pierdeau toată distracţia.

Domnul Lemoncello pluti într-un arc graţios, apoi se ridică pentru a se alătura gâştelor canadiene care zburau într-un stol în formă de V pe ecranele Domului Minunilor.

După ce a îndreptat gâştele către Montreal, domnul Lemoncello alunecă în jos, pentru a saluta statuile cocoţate pe pilonii de la baza domului. Eroii-holograme erau, din nou, alţii. Kyle făcu stânga împrejur pentru a le putea citi numele: Amelia Earhart, Charles Lindbergh, Neil Armstrong, Bessie Coleman, Jimmy Doolittle, Howard Hughes, Sally Râde, Billy Mitchell, Zburătorii Tuskgee şi un călugăr pe al cărui piedestal era scris „Eilmer de Malmesbury”.

— Toţi sunt aviatori faimoşi, spuse Miguel când domnul Lemoncello execută o rotire triplă şi zbură prin sală ca Peter Pan.

De fapt, el zbura întocmai ca eroul principal al unui film Peter Pan pe care Kyle îl văzuse la centrul civic.

Acum, sub razele de soare care intrau prin ferestrele arcuite ale domului, Kyle putea să vadă cablurile care-l ţineau pe domnul Lemoncello de undeva de sub aripi.

Domnul Lemoncello îşi desfăcu aripile şi zbură spre podea, iar mulţimea îl aplaudă frenetic.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc, spuse domnul Lemoncello când picioarele lui atinseră, într-un final, podeaua.

Ieşi din echipamentul de zbor, iar aripile porniră înapoi spre tavan.

— Iuhuuu! E aproape la fel de distractiv ca pe scările plutitoare. Aproape. Echipe, prima voastră provocare de astăzi este să faceţi ideile să zboare, un lucru foarte uşor de făcut atunci când te afli într-o bibliotecă.

— Asta atâta vreme cât n-o dărâmă buldozerele! ţipă doamna Gause, a cărei imagine bruiată încă se proiecta în spatele punctului de recepţie.

— Da. Îţi mulţumesc pentru intervenţie, Lonni, spuse domnul Lemoncello, potrivindu-şi ochelarii pe nas. Dr. Zinchenko? Eşti atât de amabilă încât să preiei tu de aici? Eu trebuie să mă duc să constitui preastimatul nostru comitet de arbitri.

— Desigur, spuse Dr. Z., care apăru după biroul central ca o marionetă.

Doamna Gause dispăruse.

— Uimeşte-mă! ţipă domnul Lemoncello, ţâşnind spre rafturile cu cărţi de ficţiune şi dispărând printr-o altă uşă secretă care apăruse de după rafturi.

— Echipe, spuse dr. Zinchenko, pe fiecare dintre mesele voastre de lucru veţi găsi o foaie de hârtie de opt şi jumătate pe unsprezece, o agrafă standard, zece

centimetri de bandă, o pungă de plastic care conţine o bucată de lipici şi un capsator cu trei capse.

Kyle şi coechipierii săi îşi verificară masa de lectură. Toate obiectele menţionate de Dr. Z. Erau aliniate frumos acolo.

— Pentru a câştiga competiţia de astăzi, trebuie să proiectaţi avionul de hârtie care stă cel mai mult în aer. În caz de egalitate, comisia noastră de evaluatori va acorda puncte pentru stil şi pentru ceea ce piloţii numesc „acte de bravură”.

La masa echipei Vestului Mijlociu, Marjory Muldauer ridică brusc mâna în aer, agitând-o cu gesturi enervante.

— Da. Avem o întrebare?

— Doar una, spuse Marjory, încrucişându-şi braţele la piept. Ce legătură are construcţia unui avion de hârtie cu studiul sau cu biblioteconomia?

— Simplu, îi răspunse dr. Zinchenko, zborul de test va avea loc în trei ore, la ora unu fix. Poţi folosi acest interval de timp şi vastele resurse ale bibliotecii pentru a face cercetare despre construcţia de avioane. Sau nu. Alegerea vă aparţine, ca întotdeauna.

22

Camera cu codul 700 de pe etajul al doilea (numită după indicativul Dewey pentru arte) era înţesată de Olimpici ai Bibliotecilor.

Fiecare echipă se repezise pe scări, sperând să fie prima care va pune mâna pe Cartea Avioanelor de Hârtie de Seymour Simon. Indicativul ei era 745.592.

Din fericire, biblioteca Lemoncello era dotată cu opt exemplare din acest titlu.

— Oameni buni, toţi citesc exact cartea asta, şopti Miguel după ce echipa sa pusese mâna pe un exemplar şi se îngrămădise sub un coş de baschet, într-un colţ îndepărtat, astfel încât să poată vorbi fără a fi auziţi de ceilalţi.

— Da, asta pentru că aici sunt tot felul de schiţe de avioane de hârtie, spuse Sierra.

— Dar, dacă urmăm vreuna dintre schiţele acestea, avionul nostru va fi exact ca ale celorlalţi.

— Avem nevoie de îndrumarea tatălui meu, spuse Akimi.

— Ha? făcu Miguel.

— Ei, nu fix de tatăl meu, dar de cineva cu o minte ca a lui, de arhitect şi inginer în acelaşi timp.

Miguel se pocni cu palma peste frunte. Avea o idee.

— Inginerie spaţială, şopti el.

— Şase sute douăzeci şi nouă punct unu, adăugă Sierra.

Acum era rândul lui Akimi să facă: „Ha?”

— Scuze. Acesta este numărul Dewey pentru inginerie aviatică.

— Ah, da. Ştiam.

— Pe uşa următoare, spuse Kyle, aruncând o privire spre celelalte echipe.

Toate şapte se aşezaseră în grupuri de colaborare şi puricau de zor cartea cu avioane de hârtie.

— Haideţi după mine.

Închise cu zgomot exemplarul lor din carte.

— Foarte bine. Cred că schiţa asta va funcţiona. Haideţi să împăturim nişte hârtie şi să folosim agrafa.

— Şi lipiciul, spuse Akimi. Nu uita că avem şi o bucată de lipici.

Cei patru porniră agale spre camera cu indicativul 700. Miguel fluiera ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Sierra fredona şi ea ceva, la unison cu el.

Celelalte echipe erau prea ocupate cu dezbaterile despre cum ar trebui construite avioanele de hârtie ca să-i mai observe şi pe ei.

În momentul în care Kyle, Akimi, Miguel şi Sierra trecură pe lângă uşa cu indicativul 600, observară că locul era pustiu. Fiind camera cu tehnologie şi ştiinţe aplicate, trecură pe lângă câteva expoziţii animate şi diorame care înfăţişau invenţii, plus o expoziţie cu gaze industriale, care utiliza tehnologia miroase-şi-vezi patentată de domnul Lemoncello, care răspândea un miros de ouă stricate.

— Super! bombăni Akimi. Am ajuns aici chiar de ziua sulfului.

Când dădură colţul de la capătul raftului etichetat cu 629-632, văzură imaginea holografică a unui bărbat chel cu mustaţă care stătea în spatele unui birou. Purta un costum de lână din trei piese şi se juca cu o rachetă mică.

— Seamănă cu Robert Goddard, zise Akimi. Tata mi-a spus despre el. Godard a inventat prima rachetă cu combustibil fluid.

— Figura lui se găseşte şi pe nişte timbre poştale vechi, spuse Miguel.

Ceilalţi îi aruncară nişte priviri nedumerite.

— Colecţionarea de timbre e un hobby foarte interesant.

— Robert Goddard chiar este un proiectant de rachete, preciză Akimi. Poate ne poate ajuta să proiectăm un avion mai bun.

Coechipierii se apropiară de biroul metalic al hologramei.

— Bună, îi salută holograma, numele meu este Robert. Îmi puteţi spune Bob. Eu proiectez şi construiesc avioane şi navete spaţiale. Când aveam vârsta voastră, eram considerat un tocilar. Acum, chipul meu se află pe un timbru poştal.

— Vedeţi? zise Miguel. V-am spus eu!

— Profesore Goddard, care este cea mai bună schiţă pentru avionul nostru de hârtie? întrebă Akimi.

— Asta depinde de obiectivul vostru. Ţintiţi spre distanţă sau spre acrobaţii aeronautice?

— Spre distanţă, domnule, zise Akimi. Câştigă cei care reuşesc să menţină cel mai mult în aer avionul.

— Atunci ar trebui să construiţi ceea ce constructorii de rachete numesc un glisor.

— Pentru că glisează? întrebă Kyle.

— Exact. Aş sugera să încercaţi un Seagull. Nu uitaţi să aliniaţi flapsurile de pe aripi, pentru a obţine un balans bun. Păstraţi unghiul diedral cât mai obtuz sau orientat uşor în sus, stabilizatoarele verticale la aproximativ patruzeci şi cinci de grade faţă de planul aripilor...

— Avionul are un plan? întrebă Kyle, care se pierduse printre explicaţii.

— Continuă, spuse Akimi, care înţelegea, aparent, jargonul inginerese.

— Nu folosiţi elevatoare, pentru că avionul vostru se va opri.

— Nu vă faceţi probleme cu asta, zise Miguel. Noi mergem mereu pe scările rulante.

Akimi şi Godard se uitară cruciş la el.

— Nu-i băgaţi în seamă pe tipii ăştia, spuse Akimi. Înţeleg ce vrei să spui. Tatăl meu a proiectat uşile de la intrarea în bibliotecă.

— Acelea care încorporează uşa vechiului seif al băncii?

— Da.

— Sunt impresionat, spuse Bob. Tu vei fi cea care va lansa avionul?

— Da, spuseră Kyle, Miguel şi Sierra într-un glas.

— Excelent. Să foloseşti o mişcare de aruncare lină sau medie, apucând avionul chiar de sub vârf. Aparatul acesta zboară cel mai bine atunci când îl lansezi puţin în sus, de undeva de la înălţime. Puteţi găsi o schemă detaliată şi instrucţiuni complete în raftul de sus al biroului meu. Multă baftă! Şi distracţie plăcută la împăturit hârtia!

Robert Goddard dispăru.

Kyle deschise sertarul de sus.

Acolo se aflau opt exemplare din schiţa avionului de hârtie de tip Seagull.

— Cred că e câte una pentru fiecare echipă, spuse el.

— Asta în cazul în care vin şi ceilalţi aici, zise Miguel.

Dar nu veni nimeni.

Erau prea ocupaţi, la mesele lor de lucru din Sala de Lectură Rotunda, cu împăturitul avioanelor pe care le aleseseră din acea carte aflată în camera cu indicativele 700.

La ora unu fix, cele opt echipe îşi aduseră avioanele la etajul al treilea.

Cei opt „piloţi” desemnaţi se urcară pe balustrada balconului, unde li se alăturară dr. Zinchenko şi comitetul de evaluatori-holograme: Orville şi Wilbur Wright, Amelia Earhart, Neil Armstrong şi Leonardo da Vinci.

Spectatorii erau aliniaţi în jurul sălii rotunde, aşteptând cu nerăbdare ca avioanele de hârtie să-şi ia zborul.

Leonardo, împopoţonat cu robele lui învolburate şi cu pălăria lălâie specifică perioadei renascentiste, rosti numărătoarea premergătoare lansării: „Cinque, quattro, tre, duo, uno – decolează!”.

Opt avioane de hârtie îşi luară zborul. Mulţimea izbucni în urale, aclamându-şi fiecare favoriţii.

— E o aruncare mică pentru o hârtiuţă, dar o planare uriaşă pentru hârtiie, spuse Neil Armstrong[9].

Majoritatea avioanelor de hârtie plutiră în cerc, făcând spirale în josul celor trei etaje de sub dom, timp de un minut sau două.

Însă Seagull-ul construit cu mare grijă al lui Akimi rămase în aer patru minute întregi. Audienţa rămase cu gura căscată, urmărindu-l cum glisează fără a părea că pierde din altitudine. În cele din urmă, după ce păru că pluteşte o veşnicie, o luă uşor către podea, unde ateriză uşor.

— Iu-huuu! ţipă Kyle.

Se uită în jos şi-l văzu în mulţime pe tatăl lui Akimi. Acesta merse către glisorul câştigător, îl ridică, mândru, de pe podea şi îi făcu un semn victorios fiicei sale!

— Mulţumesc, tată! ţipă Akimi.

Orville şi Wilbur Wright anunţară faptul că glisorul Echipei Gazdă tocmai stabilise un nou record pentru zborul unui avion de hârtie făcut de mână.

— Şi nici nu s-a pierdut în misiune, adăugă Amelia Earhart.

Akimi fu cea care primi de la dr. Zinchenko medalia Top Gun.

Şi, uite aşa, Eroii Gazde ajunseseră în fruntea clasamentului.

---

[9] Parafrază la celebra frază rostită cu ocazia primei călătorii pe Lună: „Un pas mic pentru om, un pas imens pentru omenire” (n. T.).

23

— Şi acum, anunţă dr. Zinchenko, este timpul pentru a doua probă a zilei. Pe aici, vă rog.

Echipele porniră după ea, de la etajul al treilea spre Centrul Electronic de Studiu. Toate jocurile video şi simulatoarele video erau închise. Era o linişte ca-n poveşti. Kyle observă ceva nou în camera care fusese întotdeauna favorita sa din întreaga bibliotecă: un perete întreg era acoperit, de la podea până în tavan, de un ecran video panoramic (închis şi el). Kyle scrută cu atenţie ecranul şi observă un şir de leduri verzui, răspândite uniform.

Kyle nu se putu apropia de ecran pentru a-l studia mai bine, pentru că la cinci metri în faţa acestuia fusese aşezat un gard cu stâlpi de alamă şi cordoane de mătase.

Deodată, dincolo de cordoanele de mătase, podeaua se căscă şi din deschizătură apăru un cap de Apatozaur – adică de Brontozaur, aşa cum îi spun ceilalţi mulţumită serialului „The Flintstones” – în mărime naturală.

Giganticul dinozaur avea câteva frunze între dinţi. Respiraţia îi mirosea a salată râncedă; era un miros mai greu de suportat ca atunci când la cantina şcolii se stricaseră toate frigiderele, taman în Joia cu Taco.

— Iuuu-huuu! ţipă domnul Lemoncello, care se afla într-o şa trecută pe după gâtul giganticului Apatozaur şi era îmbrăcat într-un costum complet de cowboy.

— Ştiam că dinozaurii au dispărut, dar nu ştiam că erau şi aşa de împuţiţi, mai zise el, trăgând aer adânc în piept. Ah, nu-i aşa că sistemul acesta miroase-şivezi este incredibil?

Desfăcu ceea ce semăna cu un fel de centură de siguranţă şi sări din şa.

— Mulţumesc, Brontie[10], spuse el către marele Apatozaur. Apropo, mi-a plăcut de sora ta, Charlotte. Acum, te rog, du-te şi spală-te pe dinţi.

Creatura enormă scoase un răget de mulţumire, făcând să zăngăne toate ecranele stinse ale jocurilor video din cameră, apoi dispăru înapoi în podea, care se închise în urma ei precum un cerc de cărămizi care se prăbuşesc.

— Având în vedere că ziua de astăzi este dedicată pasiunii de a zbura şi zborului pasiunii, în următorul nostru concurs vom vedea care dintre voi va reuşi să construiască pterodactilul perfect din punct de vedere paleontologic.

Domnul Lemoncello îşi deschise larg braţele spre ecranul imens care acoperea peretele negru.

— Această cameră a fost dotată recent cu un dispozitiv proaspăt ieşit din Fabrica mea de Imaginaţie, revoluţionarul Joc Gesticulatron. Senzorii de mişcare încorporaţi în acel uriaş perete video pot citi limbajul trupului jucătorului şi pot folosi gesturile umane pentru a controla avatarul din joc. Da, cu Detectorul de Mişcare din Gesticulatronul Lemoncello poţi zbura pe cer ca Spioana Harriet, în cazul în care spioana Harriet ar fi putut zbura.

Din nou, Marjory Muldauer oftă zgomotos, s-o audă toată lumea şi ridică un braţ în aer.

— Senzorul meu intern pentru gesturi îmi indică faptul că aveţi o întrebare, spuse domnul Lemoncello. Ori e asta, ori poate că domnişoara Muldauer încearcă să oprească un taxi aici, în cameră.

Ceilalţi copii (inclusiv coechipierii lui Marjory) chicotiră.

Marjory îi ignoră.

— Da, domnişoară Muldauer? spuse domnul Lemoncello.

---

[10] Joc de cuvinte între diminutivul cuvântului Brontosaur şi Brontë, numele de familie al scriitoarei Charlotte Brontë (n. T.).

— Ce legătură are zborul unui dinozaur cu bibliotecile?

— De fapt, pterodactilii nu erau dinozauri, ci mai degrabă nişte reptile zburătoare care au existat în Triasicul Superior, în Jurasic şi în cea mai mare parte a Cretacicului. Au ratat, oricum, perioada disco, lucru pentru care au fost foarte recunoscătoare. Toate aceste informaţii le-am aflat, cu mulţi ani în urmă, în biblioteca locală. Acum putem afla chiar şi mai multe aducând aceste creaturi dispărute înapoi la o viaţă virtuală, ce-i drept, dar precisă din punct de vedere istoric. Acesta este modul prin care biblioteca viitorului poate prezenta fapte din trecut. Dr. Zinchenko? Fii drăguţă şi explică modul în care va fi jucat acest joc.

Se trase de franjurii apărătorilor de la pantaloni.

— Voi monitoriza acest al patrulea concurs din apartamentul meu privat de la capătul holului. Trebuie să-mi schimb apărătorile astea până nu încep să fac bătături.

Domnul Lemoncello îşi luă tălpăşiţa zăngănind din pinteni spre Centrul Electronic de Studiu.

— În următoarea probă, fiecare echipă va alege un jucător care se va prezenta aici peste două ore. Cel ales va controla, cu ajutorul gesturilor şi al limbajului trupului, zborul unui singur pterodactil. Jucătorul care va ajunge primul la linia de sosire a cursei noastre aeriene cu obstacole va fi cel de-al doilea medaliat de astăzi. Startul se va da la patru după-amiaza. Până atunci aveţi la dispoziţie toate resursele vaste ale bibliotecii, inclusiv toate jocurile din Centrul Electronic de Studiu, desigur.

Ecranele negre ale jocurilor video care împânzeau camera se treziră la viaţă. Aerul se umplu de piuituri, clopoţei, pocnituri şi muzică electronică.

— Genial! spuse un puşti din echipa Sud-Vestului în momentul în care simulatorul de modul explorator pe Marte se aprinse. Cine vrea să se întreacă cu mine pe inelele lui Saturn?

Kyle era tentat.

Mai precis, îi lăsa gura apă după asta.

Dar în momentul acela Akimi îl bătu pe umăr.

— Tu vei pilota pterodactilul nostru, nu-i aşa?

— Desigur. Dacă asta e ceea ce credeţi şi voi, da.

— Măi, e un joc video. Tu eşti gamer-ul nostru, zise Miguel.

— Singura chestie cu care am zburat vreodată au fost Max, Fang, Iggy şi Nudge, din cărţile Maximum Râde[11] ale lui James Patterson.

Kyle se uită lung la puştii care trăgeau cu lasere în spaţiul cosmic, aruncau cu catapulte de foc spre zidurile castelelor sau făceau scufundări cu delfinii pe ecranele strălucitoare care-l înconjurau.

— Aşadar, unde încep şi eu să studiez dinozaurii? întrebă el cu un oftat.

— În camera cu indicativele de 500, spuseră cei trei coechipieri ai săi la unison (datorită faptului că fuseseră atenţi la exerciţiile cu zecimale Dewey de la orele suplimentare).

— E mai jos, pe scări, spuse Akimi. Chiar sub noi. N-ai cum s-o ratezi. În ea se află un Apatozaur imens pe nume Brontie.

[11] Serie de trei volume apărută la Editura Leda (n. Red.).

24

Cu ajutorul coechipierilor săi, Kyle găsi câteva cărţi despre creaturile zburătoare din era preistorică.

Pterodactilii aveau aripi formate dintr-o pieliţă subţire şi membrane musculare care se întindeau de la degetele sale lungi până la picioarele din spate. Arătau ca nişte zmeie cu patru picioare şi nas ascuţit.

— Mâncau carne şi peşte, spuse Miguel. Cred că nu se băgau la grăunţele alea pe care le pune mereu Andrew în dispozitivele de hrănit păsări de la motelul domnului Peckleman.

— Oare de ce îi plac acelui bătrân nebun aşa de mult păsările? întrebă Akimi, care răsfoia o carte ilustrată despre dinozauri. Toate maşinile din parcarea motelului sunt acoperite de găinaţ.

— Păi, pentru că e un aviator! spuse Miguel. V-aţi prins? Avia-tor?

— Da, spuse Akimi. Am prins-o p-asta.

— Ai jucat vreodată vreun joc din acesta pe bază de senzori de mişcare? îl întrebă Sierra pe Kyle.

— O dată. Vărul meu avea un Kinect pe aparatul lui Xbox 360. Ne-am jucat un joc în care foloseai lovituri de karate şi trăgeai cu fulgere în celălalt.

— Mişto, spuse Miguel.

— Foarte. Dar cred că tehnologia Gesticulatron a domnului Lemoncello e mult mai complicată.

Echipa lui Kyle nu era singura care făcea cercetări despre dinozauri în camera cu indicativele 500. Câteva alte echipe avuseseră aceeaşi idee. Aproape toate cărţile despre pterosauri (termen format din cuvintele greceşti pentru „aripă” şi „şopârlă”) zburaseră de pe rafturi.

Când se făcu aproape ora patru, un băiat deşirat din echipa Sud-Vestului, îmbrăcat în blugi, se duse agale spre Kyle, Akimi, Sierra şi Miguel, care se prăbuşiseră în scaunele de piele care semănau cu nişte ouă de dinozaur.

— O excelentă expoziţie de animatronică aviatică, nu? spuse el. Designul glisorului vostru a fost perfect.
— Mulţumesc. Numele meu este Akimi Hughes, spuse ea, făcându-i cu mâna. Eu am fost inginerul-şef în proiectul cu avionul de hârtie.
— Eu sunt Angus Harper. Din Texas.
— Tatăl meu este inginer, spuse Akimi, cu o undă de satisfacţie în glas. Cred că sunt făcută pentru a proiecta chestii.
Harper încuviinţă din cap:
— Tatăl meu este pilot de încercare. Am primit lecţii de zbor încă de când aveam şase anişori.
— Faci mişto de noi, spuse Kyle, închizând cartea cu dinozauri.
— Mnu. Mi s-a oferit deja un angajament cu Academia de Forţe Aeriene a Statelor Unite.
— Chiar dacă eşti încă în şcoala generală? întrebă Sierra.
— Ei bine, cred că unii dintre noi sunt „făcuţi” să zboare.
— Aşadar, cine o să piloteze pterodactilul în echipa ta? întrebă Miguel, dregându-şi glasul.
— Mă bate-un gând să fac o încercare. Ne vedem sus, oameni buni.
Angus Harper se îndepărtă agale de ei.
— Aşadar, zi-mi mai multe despre puştii ăia din Maximum Râde. Cum făceau, exact, ca să zboare?
— Mutaţii genetice, zise Sierra.
— Ah! Păi, nu cred că avem timp de aşa ceva...
— Nu-ţi face griji, frate, zise Miguel către Kyle. Dacă Tornada din Texas ia următoarea medalie, încă mai avem şanse pentru primul loc.
— Da, noi şi alte trei echipe.
La ora patru după-amiaza fix, Kyle stătea cu picioarele fixate pe nişte amprente de pantofi strălucitoare

imprimate în podea, aliniat cu ceilalţi şapte competitori, cu faţa la peretele-ecran.

În Centrul Electronic de Studiu fuseseră instalate camere de televiziune, astfel încât spectatorii, din bibliotecă sau de acasă, să poată urmări marea cursă a reptilelor zburătoare. Markerii luminoşi distanţau jucătorii la doi metri unul de celălalt. În felul acesta, aveau suficient spaţiu să-şi rotească braţele.

În dreapta lui Kyle se afla Angus Harper.

În stânga lui se afla o fată din echipa Nord-Vestului care purta hijab.

Fata îl fixa pe Kyle cu privirea.

— Um... bună, zise el. Eu sunt Kyle.

— Da, ştiu acest lucru.

— Deci... ăăă... pe tine cum te cheamă?

— Abia Sulayman. Iar în scurt timp îţi voi da ceaţă!

Kyle încuviinţă.

— Bine de ştiut.

Dr. Zinchenko veni în faţa jucătorilor, cu mâinile împreunate ferm la spate.

— Senzorii de mişcare din ecran vor detecta mişcările braţelor, ale capetelor şi ale piepturilor voastre, explică ea. Nu păşiţi dincolo de markeri sub nicio formă.

Dacă faceţi asta, veţi pierde controlul asupra reptilei zburătoare şi se va prăbuşi. Dacă vreţi să mergeţi spre stânga, aplecaţi-vă în acea direcţie. Dacă vreţi la dreapta, aplecaţi-vă spre dreapta. Dacă vreţi să urcaţi, ridicaţi capul; pentru a plonja, uitaţi-vă spre podea. Când daţi din braţe în sus şi în jos, pterodactilul va da din aripi. Întrebări?

— Da, doamnă, spuse Angus. Cum impulsionăm pasărea? Eu... simt o nevoie – nevoia de viteză.

— Pentru a accelera nu trebuie decât să daţi mai repede din braţe. În orice caz, ţineţi cont: cu cât zburaţi mai

repede, cu atât pterodactilul vostru va consuma mai multă energie. Avatarul vostru înaripat are un simbol cu „baterie” pe spate. Dacă vă consumaţi prea repede combustibilul, veţi cădea. Scopul acestui joc este să ajungeţi primii, în condiţii de siguranţă, la craterul vulcanului din larg.

Când termină de vorbit dr. Zinchenko, peretele din spatele ei se transformă într-un spectaculos peisaj din lumea preistorică. Kyle putu să vadă dinozauri care rodeau ramuri de copaci înalţi în mijlocul pădurii tropicale. Apoi un

Tyrannosaurus Rex scoase un răget şi tropăi prin jungla deasă, făcând un grup de velociraptori s-o ia la fugă chirăind. Era ca şi cum ai fi fost în filmul Jurassic Park. Toate creaturile despre care citise Kyle şi le studiase în cartea cu dinozauri de la etajul inferior viermuiau acum pe ecranul gigantic din faţa lui.

— Vreau să văd opt pterodactili, strigă dr. Zinchenko.

Deodată, pe ecran apărură opt creaturi înaripate, câte una în faţa fiecărui jucător. — Daţi din braţe, îi instrui dr. Zinchenko.

Cei opt jucători se conformară. Reptilele zburătoare îşi ridicară şi-şi lăsară în jos aripile, în tandem cu corespondenţii lor umani.

Deodată, o reprezentare gigantică a chipului domnului Lemoncello apăru pe ecranul video.

— Eliberaţi monştrii! ţipă el.

Startul cursei cu pterodactili fusese dat.

25

Kyle dădu din braţe şi îşi ridică bărbia.

Reptila lui zburătoare se ridică spre cer.

Jocul răspundea la comenzi la fel ca Xbox-ul vărului său, cu diferenţa că senzorii dispozitivului dezvoltat de domnul Lemoncello erau, aşa cum şi bănuise Kyle, mult mai sofisticaţi şi mai sensibili.

Îşi clătină corpul într-o parte, iar pasărea lui se strecură prin deschizătura îngustă a unui pâlc de copaci preistorici.

După ce depăşi obstacolul acela, Kyle coti brusc la stânga pentru a evita fălcile căscate ale unui Tyrannosaurus Rex. Opt dintre aceşti monştri urlători cu braţe scurte apăruseră de nicăieri pentru a-i ataca pe neaşteptate pe cei opt pterodactili.

Trei dintre oponenţii lui Kyle fuseră doborâţi, inclusiv puştiul din echipa lui Marjory Muldauer.

Angus Harper şi Abia Sulayman erau chiar în spatele lui Kyle. Acesta evită capcana T-rex-ului şi ajunse la o plajă cu nisip pe care câţiva dinozauri mai mici îşi construiau cuiburile. Kyle dădu de câteva ori din braţe şi se ridică pe deasupra mării învolburate.

În depărtare, la orizont, Kyle văzu un vulcan care scuipa lavă încinsă. Era linia de sosire.

Începu să dea şi mai repede din aripi.

Când făcu asta, nivelul bateriei, indicat de simbolul de pe spatele pterodactilului său, scăzu la trei sferturi. Dr. Zinchenko avusese dreptate. Zburatul cu viteză golise chiar şi mai rapid puterile păsării-dinozaur.

Deodată, o altă „reptilă zburătoare” din cărţile cu dinozauri apăru pe cer: era un Pteranodon gigantic, cu o anvergură a aripilor de zece metri. Era de patru ori mai mare decât celelalte zburătoare şi scoase nişte urlete stridente în direcţia piticilor din stolul de pterodactili.

Kyle îşi păstră calmul şi îşi direcţionă reptila spre o zonă care spera să se afle în „unghiul mort” al Pteranodonului.

Bestia uriaşă îl înfulecă cu totul pe unul dintre zburători, lucru care o înspăimântă de-a dreptul pe Stephanie Youngerman, din echipa Muntenilor. Aceasta scoase un ţipăt, păşi dincolo de marker şi se prăbuşi în ocean.

În cursă mai rămăseseră doar Kyle, Angus şi Abia.

— Dacă aş fi putut zbura mai repede, aş fi ajuns din urmă ziua de mâine! strigă Angus.

— Iar acolo m-ai fi întâlnit pe mine! ţipă şi fata.

Cei doi copii îşi agitau braţele cu furie. Avatarurile lor ţâşniră în sus ca nişte rachete, brăzdând cerul limpede cu dârele albe pe care le lăsau în urma lor.

Kyle o văzu pe Abia strângându-şi braţele pe lângă corp, lucru care îi conferea o aerodinamică foarte bună. Trecu un pic în faţa lui Angus.

Kyle făcu tot posibilul să imite mişcările Abiei, dar fu zgâlţâit de curenţii de aer care se formau în urma ei. Îşi mişcă braţele în sus şi-n jos până începu să semene cu o pompă de bicicletă care a luat-o razna.

Ţâşnise înainte, cu viteză sporită, dar bateria îi scăzu până la un sfert din capacitate. Lumina verde începea să devină roşie.

Iar insula vulcanică încă mai era la câteva mile depărtare.

Kyle nu avea nicio şansă să ajungă acolo fără să rămână în pană de energie.

Scăzu viteza, dorindu-şi ca în jocul acesta cu pterodactili zburători să se găsească şi ceva resurse de energie stocate pe undeva. În majoritatea jocurilor video existau metode prin care puteai recăpăta energia vitală pierdută şi astfel să poţi juca mai departe. Dar în acest joc nu puteai vedea nimic altceva în afara celorlalţi doi pterodactili şi a insulei din depărtare.

În momentul acela, Kyle îşi aminti un lucru pe care-l citise în cercetările lui prin bibliotecă.

Pterodactilul era o pasăre carnivoră.
Se hrănea cu carne şi cu peşti.
Poate că în oceanul de sub el ar fi putut găsi nişte peşti virtuali.
Merita să încerce, măcar.
Îşi coborî obrazul, trimiţându-şi pasărea-dinozaur într-un plonjon, apoi se stabiliză la câţiva inchi de valurile înspumate ale oceanului video.
Apa colcăia de peşti.
Kyle deschise gura.
Pterodactilul îşi deschise larg fălcile ascuţite.
Kyle făcu un gest ca de gâscă.
Pterodactilul băgă botul în apă şi îşi umplu guşa cu peşti.
Kyle auzi un zvârrrr-ding! şi văzu simbolul bateriei trecând de la culoarea roşie la cea verde, crescând de la o baterie aproape goală la una încărcată complet. Ridicându-şi capul, câştigă din nou altitudine şi ţâşni pe cer.
Se lăsă apoi în jos, ţintind spre vulcan. Abia Sulayman, care se aflase la vreo sută de metri în faţa lui, se opri brusc în aer. Simbolul bateriei ei era roşu complet. Kyle trecu ca vântul pe lângă ea. Abia căzu ca un os fosilizat de dinozaur.
Mai în faţă, Angus părea că zboară pe vapori de benzină – se hurducăia, se poticnea şi se scutura din toate încheieturile.
Kyle văzu că şi el avea bateria roşie în momentul în care ţâşni pe lângă el.
— Ai trişat, cu siguranţă! ţipă Harper în momentul în care pterodactilul său plonjă spre mormântul său de apă.
— Nu! strigă Kyle executând un luping destul de bun cu ajutorul mişcării şoldurilor. Mi-am făcut temele, atâta tot!

În momentul în care pterodactilul ajunse la vulcan, din bazinul clocotind apăru un balon cu aer cald. În gondola balonului se afla un avatar video al domnului Lemoncello, îmbrăcat precum Vrăjitorul din Oz.

— Călduroase şi splendidominunate felicitări, Kyle Keeley, tună domnul Lemoncello. Ai jucat bine şi ai studiat şi mai bine. Tu eşti adevăratul Împărat al muştelor. Aşadar, prin puterea care mi-a fost acordată de furnizorul de energie electrică, chiar dacă ei nu ştiu că port o vestă azi, îţi acord medalia de Cercetător Olimpic pentru merite deosebite în gestionarea peştilor. Diseară, la Satul Olimpic, tu şi cu colegii tăi de echipă vă veţi desfăta cu un ospăţ din crochete de peşte şi sandviciuri Filet-O-Fish, pentru a celebra deşteptăciunea ta.

Kyle spera că la cină vor avea şi ceva tort, pentru că în mod clar el şi coechipierii săi aveau ceva de sărbătorit în acea seară!

Şi, deodată, ajunseseră în fruntea clasamentului!

26

Marjory Muldauer privea cum triumfătorul Kyle Keeley şi fericita lui echipă de nătăfleţi se urcau în bibliomobil.

Cei patru dădeau bucuroşi din braţe, trimiţând bezele victorioase tuturor.

Lui Marjory încă nu-i venea să creadă scena la care tocmai asistase. Puşti care dădeau din braţe în sus şi-n jos pentru a face nişte creaturi video să zboare către un vulcan închipuit?

Să-ţi fie ruşine, domnule Lemoncello, se gândi ea cu ciudă. Dacă n-aş fi avut nevoie de bursa aceasta pentru a lua în considerare admiterea la colegiu, m-aş retrage imediat din jocurile astea prosteşti!

Marjory şi colegii ei de echipă se urcară în bibliomobilele lor pentru călătoria de întoarcere în Satul Olimpic, care, în opinia ei, era doar un motel jalnic, mediocru – genul de loc frecventat de agenţii de vânzări dubioşi şi de echipele de atletism din licee. Marjory luă o carte de pe unul dintre rafturile din spate. Casa umbrelor de Charles Dickens. Mda, se potrivea cu starea ei de spirit.

— Fruntea sus, oameni buni, spuse, încurajator, Margaret Miles, bibliotecara care supraveghea echipa din Vestul Mijlociu. Şi ce dacă puştii din Ohio au câştigat două medalii azi? Mai sunt încă opt jocuri de jucat. Competiţia asta nu e nici pe departe terminată.

— Puştiul acela, Kyle Keeley, e bun, spuse Nicole Wisniewski, una dintre coechipierele mai puţin îndrăzneţe ale lui Marjory. A fost deştept, cu felul în care a reîncărcat bateria pterodactilului.

— E un gamer, pufni Marjory către Nicole. Desigur că a câştigat jocul video. Dar nu ştie nicio boabă despre sistemul zecimal Dewey. De aceea l-am bătut la jocul cu aranjatul cărţilor în raft.

— De fapt, spuse Nicole, noi toţi l-am bătut.

Marjory aruncă spre colega ei o zmeură udă.

— Da, cum să nu. Ca şi cum voi aţi fi avut vreo şansă acolo fără mine.

— Marjory? Nu uita, nu există „eu” în cuvântul „echipă”, spuse doamna Miles.

Şi ce dacă? se gândi Marjory.

Pentru a se mai relaxa după ziua aceasta îngrozitoare, Marjory se duse în holul motelului şi începu să reorganizeze raftul cu broşuri turistice.

Toţi ceilalţi olimpici, cu tot cu inutilii colegi de echipă ai lui Marjory, se aflau la localul cu pizza de lângă motel, luând cina şi jucând, probabil, tot felul de jocuri video tembele.

Andrew Peckleman, băiatul cu ochelari de olimpic care lucra la motel, veni în hol cam pe când ea ajunsese la jumătatea activităţii de reorganizare a broşurilor.

— Mergi pe un sistem de clasificare alfabetică sau pe ceva mai complex?

— Le categorisesc în funcţie de tipul atracţiei, spuse Marjory. Activităţi în aer liber, locuri istorice, locuri pentru cumpărături – împărţite la rândul lor, desigur, în: modă, antichităţi şi suvenire.

— Desigur, spuse Andrew.

— Iar aici vei găsi variante pentru cină.

Andrew zâmbi:

— Nu-i aşa că organizarea informaţiei este extraordinară?

— Da, spuse Marjory. Cu siguranţă este mai stimulativă din punct de vedere intelectual decât jocurile video.

— Ai avut zi grea azi la Olimpiada din Bibliotecă?

— Ha! Biblioteca aia a domnului Lemoncello e la fel de ridicolă şi absurdă ca domnul Lemoncello însuşi.

— Aşa este, spuse Andrew pe un ton nazal. Mă tem că domnului Lemoncello nu-i plac biblioteci qua biblioteci.

Marjory aproape că scoase un oftat.

— Tu chiar foloseşti cuvântul „qua”?

— Da, spuse Andrew potrivindu-şi cu un deget ochelarii pe nas. Dar doar atunci când folosinţa lui este justificată.

În hol intră cu paşi uşori o doamnă cu o jachetă de blană, cu franjuri.

— Bună, Andrew.

— Ah, bună ziua, doamnă Chiltington. Ce faceţi?

— Am venit s-o văd pe domnişoara Muldauer.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Marjory. Şi de ce aveţi un animal mort pe după gât?

— E cam frig azi, dragă. Andrew, eşti amabil să ne laşi puţin singure? Trebuie să vorbesc ceva între patru ochi cu domnişoara Muldauer.

— Dar...

— Andrew? se auzi vocea unchiului său dinspre uşa de la intrare. Trebuie să ungem sistemul de reglare la dispozitivele de hrănit păsări.

— Chiar acum?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am observat o veveriţă hrănindu-se cu capul în jos la dispozitivul numărul opt. Trebuie să oprim asta. O suprafaţă mai alunecoasă s-ar putea să fie soluţia.

— Dar...

— Ia-ţi rămas-bun de la Marjory, Andrew, sugeră doamna Chiltington.

— OK. Pe mai târziu, Marjory. Trebuie să mă duc la lucru.

Doamna Chiltington aşteptă până când Andrew ieşi cu unchiul său pe alee.

Apoi începu.

— Domnişoară Muldauer, pot să fiu sinceră cu dumneavoastră?

Marjory ridică din umeri.

— Mda, cum vreţi.

— Am venit aici în această seară în calitate de reprezentant al Ligii Iubitorilor de Biblioteci Îngrijoraţi.

— Cine-s ăştia?

— Un grup de cetăţeni locali care iubesc bibliotecile şi care consideră că domnul Luigi L. Lemoncello este o ameninţăre pentru tot ceea ce preţuim noi.

— Omul acela e un şarlatan de mare clasă, spuse Marjory.

— Întocmai aşa este, spuse doamna Chiltington privind roată în jur pentru a se asigura că sunt singure în hol. Mă întrebam dacă nu ne-ai putea ajuta pe mine şi pe domnul Peckleman cu un mic... proiect?

— Sunt cam ocupată să câştig jocurile acestea.

— Chestia asta n-o să-ţi răpească prea mult timp, promit. Dar, dacă lucrăm împreună, sunt sigură că vom fi amândouă satisfăcute de rezultat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cu ajutorul tău, Marjory, sunt convinsă că-l vom convinge pe domnul Lemoncello să abandoneze ideile sale infantile şi periculos de contagioase despre cum ar trebui condusă o bibliotecă. Unele lucruri chiar nu-şi au locul în aceste temple ale cunoaşterii. Mă refer la lucruri precum jocurile video cu dinozauri zburători.

— Şi de ce aveţi nevoie de mine?

— Pentru că în Biblioteca Lemoncello cărţile nu sunt disponibile doar vouă, celor treizeci şi doi de olimpici.

— Poftim? întrebă Marjory ridicând o sprânceană. Vreţi să mă uit într-o carte?

— Exact, Marjory. O carte. Doar una.

— Nu pot. Nu în timpul jocurilor.

— Îmi pari o domnişoară deşteaptă. Eşti sigură că nu poţi găsi o cale de a fenta regulile?

— Şi cu bursa mea cum rămâne?

— Fă asta pentru mine şi nu vei mai avea nevoie de banii domnului Lemoncello. Domnul Peckleman şi cu mine vom garanta finanţarea ta pentru colegiu. Poţi s-o numeşti cartea „Du-te la colegiu pe gratis”. Familia mea este extrem de bogată, Marjory. Aşa a fost de secole.

Interesant. Dacă îndepărta o singură carte din stoc, Marjory îi putea ajuta pe aceşti localnici să pună capăt noţiunilor greşite ale domnului Lemoncello despre cum ar trebui condusă o bibliotecă şi, în acelaşi timp, ar câştiga şi o bursă completă pentru colegiu.

— Aşadar, ce e aşa de special la cartea asta?

— Este, dacă vrei, buturuga mică ce va răsturna carul mare. Odată ce cartea iese din Biblioteca Publică a oraşului Alexandriaville, suntem destul de siguri că şi domnul Lemoncello va dori să plece.

27

Kyle nu se îngrijoră când dr. Zinchenko făcu anunţurile de dimineaţă în cea de-a treia zi de concurs.

— Cele două concursuri de azi vor fi centrate pe cărţi.

Kyle ştia că Sierra Russell se putea descurca cu orice legat de cărţi, indiferent ce provocări i-ar fi lansat cei care au construit jocurile.

— Azi este rândul tău să străluceşti, îi spuse el.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, spuse Sierra.

Când toate bibliomobilele ajunseră la Biblioteca Lemoncello, Clarence şi Clement, agenţii de pază, le înmânară tuturor concurenţilor câte un smartphone nou-nouţ.

— Veţi avea nevoie de ele în primul joc de astăzi, spuse Clarence.

— Dar după aceea le puteţi păstra, adăugă Clement.

Super! se gândi Kyle. Chiar dacă echipa lui ar fi urmat să piardă de data aceasta, tot s-ar fi ales cu un cadou şmecher.

Celor opt echipe le fuseseră pregătite nişte mese de lucru în Sala Rotunda. Spectatorii erau adunaţi lângă pereţii camerei circulare.

— Vă rog să deschideţi browserele web din telefoane, spuse dr. Zinchenko de după biroul central, şi mergeţi la adresa lemoncello.it.

Kyle făcu întocmai. Apoi o ajută şi pe Sierra să facă acest lucru. Miguel şi Akimi se descurcau singuri.

— Vă rog să introduceţi codul de joc unu-zero-zero-doi-patru.

Toţi jucătorii se conformară.

— Excelent, spuse dr. Zinchenko.

Deasupra lor, Domul Minunilor se transformă într-un uriaş ecran video pe care scria: „Bine aţi venit la Bătălia Cărţilor”.

— Vă rog să introduceţi numele şi prenumele şi, apoi apăsaţi pe „Intră în joc”. Când sunteţi toţi online, eu, ca maestru al jocului, vă voi arăta o serie de zece întrebări, fiecare cu câte patru variante de răspuns. Pentru fiecare dintre întrebări aveţi la dispoziţie zece secunde pentru a selecta răspunsul pe ecranul telefonului vostru. Lemoncello.it va calcula instantaneu scorul fiecăruia pe baza corectitudinii şi vitezei răspunsului. Apoi va afişa clasamentul primilor cinci jucători. În cazul în care unii se vor afla la egalitate, echipa cu cei mai mulţi jucători în top cinci va câştiga prima medalie de astăzi, numită Libris.

Sus, pe Domul Minunilor, apărură deodată treizeci şi două de nume scrise cu litere multicolore.

— Să începem, zise dr. Zinchenko. Prima întrebare: cum se numeşte cartea în care unul dintre personaje aruncă în capul altuia cu un con de pin?

O muzică intensă, plină de suspans se auzi dinspre boxele invizibile ale Sălii de Lectură Rotunda.

Pe dom apărură patru răspunsuri, fiecare identificat printr-o formă geometrică. Era un pătrat pentru Nepriceput[12] de Gordon Korman, un triunghi pentru Încurcătura de noduri[13] de Lisa Graff, un hexagon pentru Mărunţelul[14] de Mark Goldblatt şi un oval pentru Cartea poştală de Tony Abbott.

— Pătratul, şopti Sierra.

Kyle, Akimi şi Miguel nu mai stătură pe gânduri, deoarece cronometrul deja ajunsese de la zece la cinci secunde numai cât durase să citească răspunsurile posibile.

---

[12] Ungifted, în limba engleză, în original (n. T).

[13] A Tangle of Knots, în limba engleză, în original (n. T.).

[14] Twerp, în limba engleză, în original (n. T.).

Când cronometrul ajunse la zero se auzi un gong. Pătratul roşu, corespunzător titlului Nepriceput, se aprinse şi primi simbolul pentru răspunsul corect. Conform tabelei de marcaj de pe tavan, treizeci din cei treizeci şi doi de concurenţi răspunseseră corect, inclusiv toţi cei patru jucători din Ohio, desigur.

— Bravo, Sierra! spuse Kyle.

— Întrebarea numărul doi, anunţă dr. Zinchenko. Familia Watson s-a dus la Birmingham, Alabama, în 1963. În ce oraş locuia familia Watson?

Patru variante de răspuns apărură pe ecranele telefoanelor: Detroit, Kansas City, Kalamazoo şi Flint.

— Flint, spuse Sierra.

Toţi jucătorii din echipa-gazdă apăsară pe simbolul oval, corespunzător oraşului Flint.

Răspunsul Sierrei fusese, şi de această dată, corect.

— Iu-huu! făcu Kyle.

Deodată, Marjory Muldauer, care se afla la două mese mai încolo, se ridică în picioare.

— Dr. Zinchenko?

— Da, domnişoară Muldauer?

Aceasta arătă cu degetul spre Sierra.

— Fata aceea din Ohio le spune coechipierilor săi ce răspunsuri să dea.

Tremurând uşor, Sierra se ridică şi ea în picioare.

— Este acest lucru împotriva regulilor, dr. Zinchenko?

Kyle se ridică şi el.

— Nu ne-aţi spus că nu ne putem ajuta între noi.

— Da, zise Miguel, care se ridicase şi el.

— Şi eu zic la fel ca ei, adăugă Akimi, care stătea în picioare lângă coechipierii săi.

— Aveţi dreptate, nu am specificat că această colaborare ar însemna că trişaţi, zise dr. Zinchenko.

— Dar asta înseamnă că trişează! ţipă Marjory, făcând stânga împrejur şi fixându-l necruţător pe Kyle cu privirea. Aici nu mai e cu dat din braţe şi cu dansul pinguinului, Kyle Keeley. Aici vorbim despre lucruri serioase. Serioase la modul „Bătălia Cărţilor”. Toţi cei din echipa ta trebuie să ştie despre ce material e vorba, pe dinafară.

— Sunt de acord cu domnişoara Muldauer, tună domnul Lemoncello.

Faţa lui, care arăta ciudat din cauza curburilor ecranelor, umplea acum toate ecranele de sub dom.

— Oricât de mult mi-ar plăcea munca în echipă, în acest joc trebuie să jucaţi toţi solo, ca Han în Războiul stelelor, deşi mă rog, el l-a avut mereu pe Chewbacca în scaunul copilotului. Dar acest lucru nu se întâmpla aici sau acolo, ci într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată. Reluaţi jocul, olimpicilor. Şi, de aici înainte, nu vă mai consultaţi cu coechipierii. Ţineţi ochii doar la ecranul telefonului.

Bătălia Cărţilor continuă.

Kyle nimeri câteva întrebări de unul singur, dar timpul său de reacţie fu mai lung decât al tuturor celorlalţi jucători, astfel încât numele lui nu mai apăru deloc pe tabela de marcaj. După cea de-a noua întrebare, Marjory Muldauer, Sierra Russell şi o fată din Knoxville, Tennessee, pe nume Jennifer Greene, erau la egalitate pe primul loc.

— Iată şi întrebarea finală, zise dr. Zinchenko. Vă mai spun o dată, aveţi la dispoziţie doar zece secunde pentru a alege răspunsul. Cum se numeşte cartea în care un bebeluş este venerat de nişte gândaci?

Uau! Kyle chiar ştia răspunsul la această întrebare, pentru că citise cartea cu o vară în urmă. Apăsă repede pe hexagonul violet din dreptul titlului Gregor, călătorul peste

mări şi ţări[15] de Suzanne Collins, care mai scrisese şi Jocurile foamei.

Se auzi gongul.

Răspunsul lui Kyle fusese corect.

Însă cel al Sierrei nu fusese.

— Îmi pare rău, zise ea. Am citit cartea aceea când aveam şase ani. Am uitat... — E-n regulă, spuse Kyle.

Între timp, la masa celor din Vestul Mijlociu, toată lumea sărea şi făcea dansul victoriei.

Trebuie că Jennifer Greene, din echipa celor din Sud-Est, alesese şi ea răspunsul greşit.

Asta pentru că, potrivit tabelei de marcaj, Marjory Muldauer tocmai câştigase cea de-a cincea medalie.

---

[15] Gregor the Overlander, în limba engleză, în original (n. T.).

28

— Încă mai suntem în cursa pentru primul loc, îi aminti Kyle Sierrei.

Sierra coborî privirea.

— Da, oameni buni, dar v-am dezamăgit…

— Nu chiar, zise Akimi. Ai văzut tu pe vreunul dintre noi câştigând ultimul joc? Eu am crezut că titlul cu gândacii este Harry Potter şi Prizonierul din Azkaban, pentru că ei mâncau ghiveci de gândaci la Honeydukes.

— Vom câştiga următoarea medalie, o să vedeţi, spuse Miguel.

— Să trecem aşadar la jocul cu numărul şase, spuse dr. Zinchenko, care încă se mai afla în spatele biroului circular de bibliotecar aflat în mijlocul încăperii. Vă rog să vă concentraţi privirea în zona dintre arcul holului şi intrarea în Sala Copiilor.

Clarence şi Clement intrară în camera rotundă pentru a face loc. Spectatorii se dădură cu bunăvoie din calea lor. Musculoşii aceştia erau gigantici amândoi.

— Jucători, aceasta va fi, de asemenea, o competiţie solo, zise dr. Zinchenko. Vă rog să alegeţi un jucător care să vă reprezinte echipa. O paradă de personaje costumate, dar şi de personal ajutător care va purta pancarte, va mărşălui curând din hol, se va plimba de-a lungul zidului din spate şi va ieşi spre Sala Copiilor. Următoarea voastră sarcină va fi să potriviţi personajele şi pancartele, astfel încât să obţineţi titluri celebre de cărţi pentru copii. Jucătorul care va reuşi să identifice cel mai repede şi corect titlurile şi autorii lor va câştiga cea de-a şasea medalie a noastră, medalia cu titlul „Am reuşit!”.

— Am jucat odată un joc din acesta cu corespondenţe, dintr-o revistă, zise Miguel.

— Foarte bine, spuse Sierra. Tu ar trebui să fii jucătorul nostru în această rundă.

— Nici vorbă. Dacă pici de pe cal, ce faci mai departe?

— O vânătaie pe fund? întrebă Akimi.
— Nu, spuse Kyle râzând. Te urci înapoi în şa.
Miguel fu de acord.
— Asta este şaua ta, Sierra.
— Nu vreau să mai pierd încă un joc...
— Nu vei pierde, zise Kyle. Tu eşti cel mai tare şoricel de bibliotecă. Am zis-o într-un sens bun!
— Nu în sensul de creatură-enervantă-care-roade-cotoarele-cărţilor, adăugă Akimi.
— Mulţumesc... cred, zise Sierra.
— Să înceapă parada! comandă dr. Zinchenko.
Pe bandă, o fanfară de alămuri începu un marş de Sousa[16], iar din hol îşi făcu apariţia un ansamblu bizar de personaje costumate şi de purtători de pancarte care se îndrepta spre Sala Copiilor.
Kyle nu putea să desluşească sub nicio formă ceea ce vedea:
Un cavaler alb.
Doi oameni care împingeau un scrin pe roţi.
O doamnă care împletea un ciorap de lână foarte lung, care se târa în urma ei pe podea.
O farfurie cu ouă vopsite în verde.
O fată care ducea o geantă mov, strălucitoare.
O actriţă îmbrăcată ca o vrăjitoare.
Un băiat îmbrăcat ca un biet orfan dintr-unul dintre romanele de Charles Dickens, care purta litera „I”.
Trei actori care ţopăiau în costume de pinguin.
Un buchet de crini.
Un actor costumat în leu.
O bucată de şuncă pe o farfurie.
Un bărbat care împingea un aparat de făcut popcorn.
O lună de hârtie.

---

[16] John Phillip Sousa, compozitor american care a scris opere comice şi marşuri (n. T.).

Şi, în cele din urmă, unul dintre bibliotecarii de referinţă din Alexandriaville, doamna Maria Simon, care ducea o copie ferfeniţită din revista Time.

— O... K... zise Kyle. Toate astea au fost destul de la nimereală.

— Nu, spuse Sierra, care simţea că-şi recapătă încrederea în ea. E destul de simplu. Trebuie doar să pui piesele cap la cap. Pot face asta.

— Bine, zise Akimi. Pentru că eu cu siguranţă nu pot. Tot ce am ghicit a fost Ouă verzi cu şuncă de Dr. Seuss.

— Poftim? Cum? întrebă Kyle.

— Păi... n-ai văzut un tip cu o farfurie cu ouă verzi şi un altul cu o bucată de şuncă? întrebă Miguel.

— Ah, da. Aşa este.

Pe rând, echipele trimiseră câte un jucător în Sala Copiilor. Când veni rândul Sierrei, intră acolo şi ieşi repede cu lista ei de titluri şi autori de cărţi:

Noapte bună, Lună de Margaret Wise Brown

Ouă verzi cu şuncă de Dr. Seuss

Gentuţa roz de plastic a lui Lilly de Kevin Henkes

Leul, vrăjitoarea şi dulapul de C.S. Lewis

Pinguinii domnului Popper de Richard şi Florence Atwater

Pippi Şoseţica de Astrid Lindgren

Călătorie în a cincea dimensiune de Madeleine L'Engle

— Uau, făcu Akimi. Stai puţin. De unde ţi-a venit ideea cu „Pippi”? Mi-o amintesc pe doamna care croşeta la ciorapul acela, dar de unde ai ghicit partea cu „Pippi”?

— E simplu, spuse Sierra. Orfanul acela dickensian era Pip din Marile speranţe[17], iar în mâini avea o pancartă cu litera „I”, ceea ce-l transforma în Pip-I sau, mă rog, Pippi.

[17] Celebru roman al lui Charles Dickens (n. Red.).

— Genial, exclamă Miguel. Eu aş fi ratat-o pe asta. Şi cred că l-aş fi ratat şi pe domnul Popper. El era tipul care împingea aparatul de făcut popcorn, nu?

Sierra încuviinţă.

— Şi, desigur, doamna Simon cu acel exemplar făcut ferfeniţă din revista Time era Călătorie în a cincea dimensiune[18] de Madeleine L'Engle.

— Fain, spuse Kyle. Ai urcat de-a binelea înapoi în şa!

Celelalte şapte echipe reuşiseră, în cele din urmă, să ajungă la aceeaşi listă de titluri la care ajunsese şi Sierra.

Dar niciuna nu ajunsese cu asemenea viteză ca ea.

Echipa-gazdă primi medalia „Am reuşit!" şi, dintr-odată, ajunseră din nou în fruntea clasamentului.

---

[18] A Wrinkle în Time (Călătorie în a cincea dimensiune, apărută la Editura Corint, 2009), prima carte din seria Cvartetul timpului a autoarei americane Madeleine L'Engle (n. Red.).

În cea de-a patra zi a competiţiei însă, lui Kyle şi coechipierilor săi nu le mai merse atât de bine.

Pierdură medalia cu titlul „Şoricelul de Bibliotecă Maleabil” în favoarea celor din echipa Nord-Vestului după ce jucară pe viaţă şi pe moarte un fel de joc Twister bazat pe sistemul zecimal Dewey. Cheryl Space, o fată din Rhode Island, se dovedise a fi extrem de flexibilă.

Echipa din Atlanticul Mijlociu, condusă de un puşti slăbănog din Maryland pe nume Elliott Schilpp, care putea goli farfuria cu mâncare cât ai zice peşte, luă medalia „Haleşte Tot”, acordată la o probă în care trebuia să citeşti în timp ce mănânci.

În jocul acela, desfăşurat în Cafeneaua Black Nook, fiecare echipă trebuia să mănânce o pizza în timp ce citea o carte premiată cu Newbery Honor tocmai din anii ’60, o carte pe care niciun jucător n-o mai citise vreodată. Odată ce terminau pizza, trebuiau să răspundă la o serie de întrebări. Gaşca din Atlanticul Mijlociu devorase cel mai repede bucăţile de pizza, iar apoi răspunsese fără probleme la fiecare întrebare din Domnul Shlemiel merge la Varşovia şi alte povestiri de Isaac Bashevis Sânger.

Kyle îi felicită pe puştii din Maryland, Virginia, Delaware şi Pennsylvania.

— Mulţumesc, spuseră ei râgâind a pizza.

În călătoria cu bibliomobilul înapoi spre motelul din Satul Olimpic, Kyle îşi dădu seama că, aflându-se deja la finele celei de-a patra zi şi a celei de-a opta probe, mai aveau în faţă doar două zile şi patru jocuri.

Marjory Muldauer şi echipa din Vestul Mijlociu nu câştigaseră nici ei vreo medalie în a patra zi, astfel încât echipa lui Kyle se afla încă pe primul loc.

Eroii Echipei Gazdă aveau trei medalii.

Echipa din Vestul Mijlociu, cu Marjory Muldauer în frunte, avea două.

Echipele din Pacific, Atlanticul Mijlociu şi cea din Nord-Est aveau fiecare câte una.

— Hei, copii? zise Kyle după ce făcu în minte aceste calcule. Mai avem nevoie de doar două medalii şi vom fi campioni!

Miguel începu, din nou, să cânte melodia aceea veche de la Queen, We Are the Champions.

Akimi şi Sierra i se alăturară.

— We are the champions, my friend!

Kyle jubila.

Abia aştepta următoarea zi a victoriei.

30

— Despre ce aţi vorbit, tu cu doamna Chiltington? o întrebă Andrew Peckleman pe Marjory Muldauer.

Stăteau unul lângă altul în curtea interioară de lângă vatra de foc a motelului.

— Am vorbit despre cât de mult urâm amândouă ceea ce face domnul

Lemoncello la aşa-zisa lui bibliotecă. Ştii ce joc tembel ne-a pus să jucăm astăzi? Să citim în timp ce mâncăm.

Andrew scutură din cap a neîncredere.

— Iar mâncarea în cauză a fost pizza. Nici mai mult nici mai puţin decât pizza aia slinoasă, plină de grăsime şi scârboasă!

— Sosul de pizza dăunează grav cărţilor, spuse Andrew. Am văzut chestii deastea pe când eram ajutor de bibliotecar în şcoala generală.

— M-am plâns de mizeria făcută, dar domnul Lemoncello a apărut pe un ecran video şi ne-a reamintit tuturor că toate cărţile folosite în concursul „mănânci şi citeşti” sunt din cele cu copertă moale.

— De parcă asta ar face vreo diferenţă…

— Exact. Dar nebunul acela de Lemoncello a zis că tipul acesta de cărţi sunt făcute pentru a fi luate pe plajă, unde se părează de loţiune de plajă, îngheţată topită şi nisip.

— Cât de ridicol.

— Ştiu. Dar Lemoncello spune despre cărţi că n-au adus niciodată ceva bun nimănui dacă sunt sigilate. El spune că ele trebuie să aibă „cotoarele rupte, coperţile deschise şi paginile îndoite, pentru a prinde viaţă”.

— Omul acela e o adevărată ameninţăre, spuse Andrew.

— E un nebun.

— Trebuie oprit.

— Nu-ţi fă griji. Lucrăm deja la asta.

— Pe bune? Cum?

Marjory îl studie cu atenţie pe ochelaristul cu faţă de tocilar de lângă ea. Da, părea să fie un adevărat iubitor de biblioteci, dar Marjory nu putea avea încredere în el. Nu putea avea încredere în nimeni – nu atunci când în joc era chiar viitorul biblioteconomiei.

— Nu pot să-ţi spun, îi zise ea lui Andrew. Dar să nu fii surprins dacă-l vei vedea pe domnul Lemoncello părăsind oraşul. Am înţeles că a mai întors spatele oraşului Alexandriaville şi în trecut.

— Ei, a plecat atunci când avea cam optsprezece ani, spuse Andrew. S-a mutat la New York pentru a-şi lansa propria companie de jocuri.

— Şi, din câte am auzit, n-a mai trecut deloc pe aici până nu şi-a construit planul acela nebun de a-şi construi o nouă bibliotecă în vechea clădire a băncii, pentru a atrage atenţia publicului.

— De unde ştii asta?

— De la doamna Chiltington.

— Hm. Domnul Lemoncello ne-a spus că a construit biblioteca ca un omagiu adus doamnei Gail Tobin, bibliotecara care l-a ajutat atât de mult atunci când era de vârsta noastră.

— Ha! Tu chiar crezi asta? Ăsta e doar un tertip isteţ al departamentului de marketing al domnului Lemoncello, zise Marjory ridicându-se în picioare. Dar nu-ţi face griji, Andrew. Biblioteca ta publică va redeveni în curând cu adevărat o bibliotecă publică. Domnul Lemoncello o va reda pe mâna unui consiliu local şi va fugi.

— Şi nu se va întoarce?

— Slabe şanse.

— Uau! Mulţumesc.

— Cu plăcere. Acum te rog să mă scuzi. Am nevoie de o 641.2.

— Desigur. Bea-o cu plăcere!

Marjory mărşălui spre hol, sperând să găsească o sticlă de apă rece, dar, bineînţeles, singurele băuturi gratuite pe care personalul de la Olimpiada din Bibliotecă le pusese la gheaţă în frigiderele deschise erau lapte cu cacao, lapte cu gust de căpşuni şi zece feluri diferite de sucuri carbogazoase, inclusiv ceva numit „Zmeurată de Lămâie Carbogazoasă Mr. Lemoncello”. Numai porcării.

— Iar lămâia nu e zmeură, domnule Lemoncello, mormăi Marjory. Caută în dicţionar! Şase-trei-patru-punct-trei-patru. Lămâile sunt un fruct de livadă. Nu de pădure!

Deodată, dintr-un megafon se auzi o voce.

— Cine vrea să mai joace un joc?

Era vocea domnului Lemoncello. Suna de parcă ar fi fost chiar în camera alăturată.

— Olimpicii Bibliotecilor sunt invitaţi să mi se alăture la piscină. E timpul să plonjăm într-un nou joc!

— Hai, Marjory, strigă Margaret Miles, antrenoarea echipei din Vestul Mijlociu, care mergea grăbită pe hol. De la noi nu lipseşte decât o persoană.

— Credeam că trebuie să jucăm doar două jocuri pe zi.

Margaret Miles râse.

— Doar îl ştii pe domnul Lemoncello. Lui mereu îi place să fie puţin imprevizibil...

Iar tocmai acesta este motivul din care nu ar trebui lăsat nici să se apropie măcar de vreo bibliotecă! se gândi Marjory.

În biblioteci trebuia să fie ordine, control, precizie şi predictibilitate!

Iar acesta era exact modul în care doamna Chiltington şi Liga ei de Iubitori de Biblioteci ar fi condus lucrurile în momentul în care ar fi devenit consiliul de conducere a ceea ce acum se numea Biblioteca Lemoncello.

Pentru a-i ajuta (şi, desigur, pentru a câştiga sponsorizarea pentru bursa oferită de Trustul familial

Willoughby-Chiltington), tot ceea ce avea Marjory de făcut era să ia o carte de pe rafturile bibliotecii.

Nu avea nicio reţinere. Nici vreun dubiu sau sentiment de vinovăţie.

La urma urmei, la asta folosea o bibliotecă: la împrumutat cărţi, nu la uns paginile lor cu sos de pizza.

Planificase să împrumute cartea cerută de doamna Chiltington chiar a doua zi.

În felul acesta, Marjory va câştiga premiul „Mergi la Colegiu pe Gratis”.

Iar dacă lucrurile urmau să iasă aşa cum spusese doamna Chiltington, Biblioteca Publică din Alexandriaville urma să scape în sfârşit de domnul Lemoncello.

31

— Surpriză! ţipă domnul Lemoncello.

Marjory stătea pe marginea piscinei motelului alături de ceilalţi concurenţi şi de antrenorii lor. Bufonul acela voios de domnul Lemoncello şi bibliotecarul lui şef, dr. Zinchenko, stăteau unul lângă celălalt.

— Aşa cum biblioteca se îndreaptă spre comunitatea care o înconjoară, la fel trebuie să se întâmple şi cu prima Olimpiadă din Bibliotecă! spuse bizarul milionar.

— Aşadar, o să dăm proba cu numărul nouă aici? întrebă băiatul blond din California, despre care Marjory deja hotărâse că este un idiot. În seara aceasta?

— Absolutamente, spuse domnul Lemoncello. Şi, cu toate că nu e chiar uşor să fii rău, acest joc este. Uşor, nu rău. Apoi, încă o dată, ştiu deja toate răspunsurile, ceea ce-l face şi mai uşor, nu credeţi?

Dr. Zinchenko lovi un întrerupător cu vârful pantofului ei roşu, cu toc. O pompă electrică începu să huruie şi să umfle cu aer un ecran de cinema imens care se ridica în spatele ei precum o mascotă gonflabilă uriaşă în formă de gorilă, din faţa unui parc auto cu maşini la mâna a doua.

— Cel de-al nouălea joc al nostru este inspirat din clasificarea zecimală Dewey 510.

— Matematică! ţipă Marjory cu o jumătate de secundă înaintea tuturor celorlalţi.

— Corect, aprobă bibliotecara. Rezolvaţi înaintea celorlalte echipe două dintre cele trei jocuri cu imagini inspirate din matematică şi veţi câştiga cea de-a noua medalie, „Rebusul”!

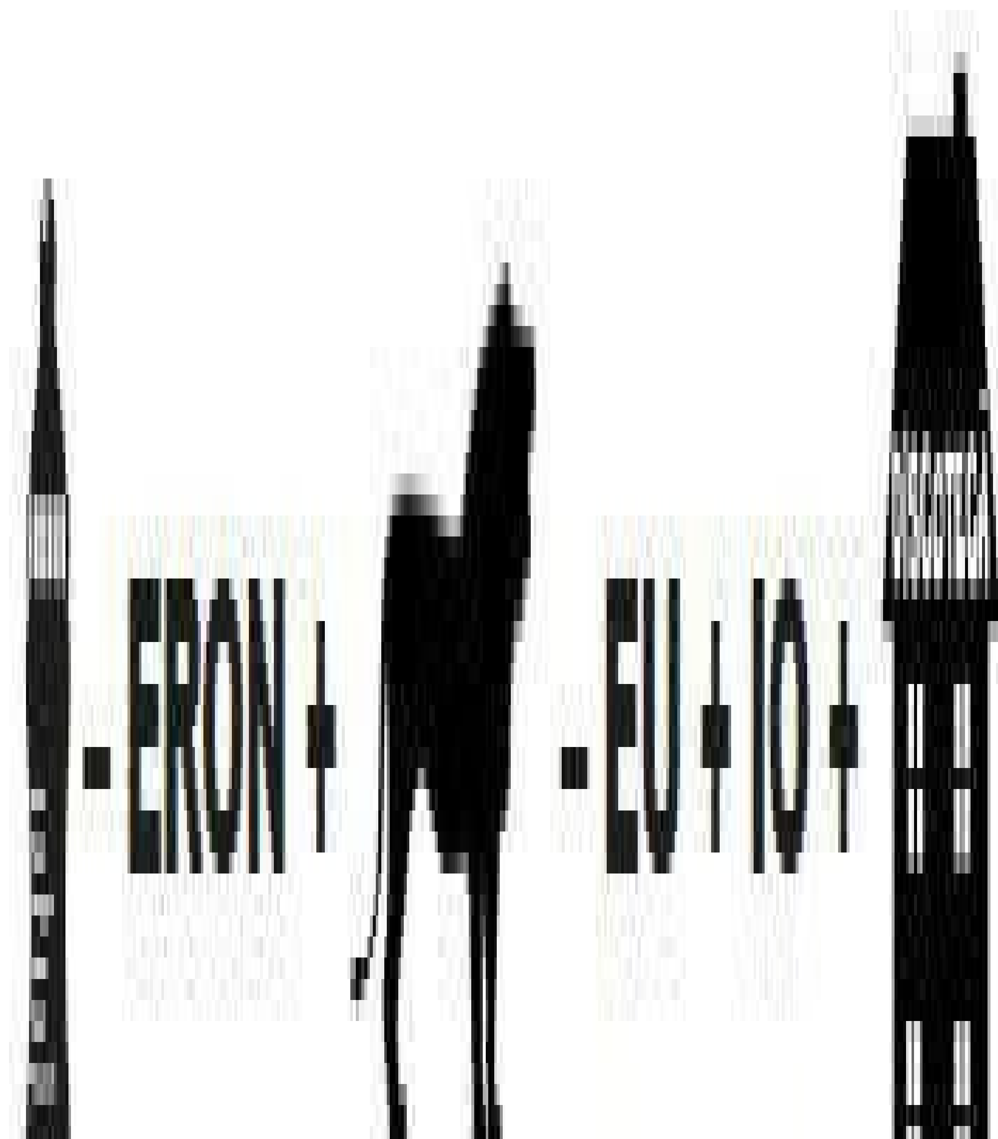
— Ţineţi minte, spuse domnul Lemoncello, acesta este un eveniment cu două din trei încercări, desigur, cu excepţia cazului în care fiecare dintre echipe ghiceşte un răspuns corect; atunci trecem la un sistem cu două din nouă. Aşa cred. Va trebui să-l întreb pe Morris, elanul. El e

bun la matematică. Oricum, iată primul vostru rebus! Dr. Zinchenko?

Bibliotecara începu să citească de pe un set de cartonaşe galbene.

— Spuneţi cum se numeşte această fortăreaţă a intelectualilor care au luptat pentru libertate.

Domnul Lemoncello pocni din degete şi pe ecranul umflat complet acum apăru o ecuaţie formată din imagini:

-ERON+
-EU+IO+

Marjory se gândi că acest joc este absurd, dar mintea ei se puse pe treabă oricum. Era ca o ecuaţie din matematică. BIBERON minus ERON plus LEU minus EU plus IO plus DANS MODERN minus DISCO.

Nu, stai. Al treilea simbol trebuie să fi fost reprezentat de un singur cuvânt, la fel ca celelalte. Un loc unde se dansează dansuri moderne. DISCOTECĂ?

Deci BIB plus LEU minus EU plus IO plus DISCOTECĂ minus DISCO.

BIB-LIO-TECĂ!

Un joc de cuvinte extrem de uşor.

— O bibliotecă! ţipă ea cu doar o secundă înaintea lui Kyle, care descoperise acelaşi cuvânt.

— Am auzit-o mai întâi pe domnişoara Muldauer, spuse domnul Lemoncello. Runda aceasta e câştigată de Vestul Mijlociu, inima Americii, ţinutul celor mai frumoase decoraţiuni de Valentine's Day. Bravo!

Marjory surâse.

Dacă ar mai fi rezolvat încă un rebus, ar câştiga acest joc şi ar fi, din nou, pe primul loc.

Nu mai avea nevoie să câştige Olimpiada din Bibliotecă organizată de Lemoncello ca să obţină banii de bursă.

Dar, dacă tot era în joc, n-ar fi deranjat-o să-l facă arşice pe Kyle Keeley.

32

Kyle începu să intre în panică.

Dacă Marjory Muldauer rezolva şi următorul rebus „matematic” cu imagini, echipa ei ar fi acumulat trei medalii, exact ca echipa lui Kyle.

Apoi ar fi la egalitate.

Din nou.

Şi, odată ajunşi la egalitate cu ei, celor din echipa Vestului Mijlociu le-ar fi fost mai uşor să se strecoare pe locul întâi. Iar Kyle s-ar putea să nu mai vadă nicio zi a victoriei.

— A sosit timpul pentru al doilea rebus cu imagini inspirat din matematică, anunţă domnul Lemoncello. Acesta reprezintă răspunsul la o întrebare de cultură generală. Dr. Zinchenko, eşti amabilă?

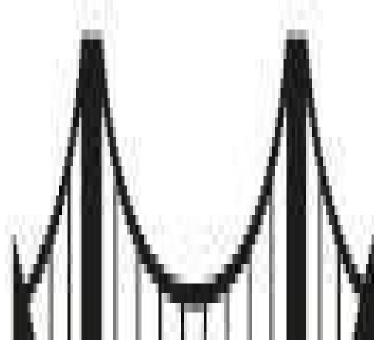
Dr. Zinchenko citi o altă întrebare de pe un cartonaş galben.

— În anul 35 d.H., împăratul roman Caligula a încercat să interzică o carte pentru că exprima idealurile greceşti despre libertate, care nu erau pe placului lui Caligula, deoarece Grecia se afla sub ocupaţie romană la acea vreme. Care este cartea pe care încerca s-o interzică împăratul roman?

Pe ecranul gonflabil apăru o nouă imagine.

-I,A=E

Kyle se uită fix la imagine.

Trebuia s-o descifreze repede. Nu avea în niciun caz de gând s-o lase pe Marjory să ghicească şi de data asta înaintea lui.

HOMARI minus I, A egal E înseamnă HOMER.

— Cred că ştiu ce e asta, şopti Sierra.

Lumea lui Kyle începu să se mişte extrem de încet. Ca prin vis, îl auzi pe Miguel spunând „Cred că răspunsul este Flubber”. Ultima oară când, în timpul unui joc, ascultase de cineva care „credea” că ştie răspunsul, corect, pierduse. În faţa mamei sale. Şi acela era doar un amărât de joc de societate. Aici se întâmpla ceva mult mai important.

Kyle o ignoră pe Sierra. Îşi determină mintea să gonească pe cât de repede posibil. El era „tipul cu jocurile” în echipa lui. Asta îi spuseseră cu toţii atunci când voise să renunţe. Ei bine, acest rebus era un joc. Era treaba lui să-l câştige cu orice preţ.

POD minus P egal OD.

Monede – sau FISE – minus F egal ISE.

Femeie... fată... sau EA.

Sierra încercă să-i capteze atenţia lui Kyle din nou.

— Caligula a fost un împărat roman în anul 35 după Hristos, iar cartea pe care a interzis-o a fost...

— Stai puţin, zise Kyle. Trebuie doar să mai desluşesc o chestie.

— Măi, Kyle, Sierra ştie răspunsul, zise Miguel.

— Şi eu îl ştiu. E Iliada de Homer! spuse el, întorcându-se spre dr. Zinchenko.

— Pof-tiim? făcu Akimi chiar în secunda care a urmat răspunsului lui Kyle.

— Îmi pare rău, acest răspuns este incorect, spuse dr. Zinchenko.

— Este Odiseea lui Homer, spuse Marjory pe un ton foarte rece.

— Ha! Greşit! Nici măcar n-a folosit literele F I S E.

— Ba le-am folosit, spuse Marjory. Doar că am scăzut corect ce trebuia să scad din el. Dar nici măcar n-aveam nevoie să rezolv acest rebus. Am citit ceva cărţi de istorie la viaţa mea.

— Tot aşa îl ghicisem şi eu, oftă Sierra.

— Răspunsul domnişoarei Muldauer este corect, spuse domnul Lemoncello. Echipa din Vestul Mijlociu a câştigat două din două probe, aşadar au câştigat medalia „Rebus”. Şi, dacă nu mi-am pierdut între timp minţile, echipa Vestului Mijlociu are acum trei medalii, un număr egal cu cel deţinut, în prezent, de echipa-gazdă. E un „trei-pentru-toţi”! E egalitate! Uau, nu-i aşa că matematica este minunată?

— Bine aşa, mon capitaine, spuse Akimi dându-i lui Kyle un ghiont în braţ. Data viitoare încearcă să-ţi aminteşti că te afli într-o echipă.

Kyle şi colegii săi, dar şi toţi ceilalţi olimpici, fură lăsaţi să doarmă mai mult în dimineaţa următoare, pentru că, datorită probei-surpriză de la piscină, în ziua aceea nu mai aveau de dat decât o probă.

Desigur, Kyle nu a vrut să doarmă mai mult. Voia să se întoarcă în arenă cât mai repede şi să preia din nou conducerea clasamentului.

Nu-i plăcea să fie la egalitate cu Marjory Muldauer.

Nu-i plăcea să ştie că echipa lui a pierdut concursul de la piscină din cauză că el ţipase răspunsul greşit şi nu o lăsase pe Sierra să-l spună pe cel corect.

De asemenea, nu-i plăcea să fie atât de aproape de eşec.

Kyle şi Miguel stăteau în sala de mese din Satul Olimpic, plimbându-şi bezelele galbene prin castroanele cu cereale marca Lucky Lemoncello.

— Îmi pare rău că am dat-o în bară aseară, îi spuse el lui Miguel.

— Nu-mi cere scuze mie. Cere-i Sierrei.

— O să fac asta. Dar tot trebuie să câştigăm două din ultimele trei jocuri.

— Nu neapărat, frate. Dacă una dintre echipele fără nicio medalie sau cu o singură medalie ne bate, suntem în continuare la egalitate cu... — Miguel? îl întrerupse Kyle. Trebuie să câştigăm încă două jocuri.

— Hei, las-o mai moale, Kyle.

— S-o las mai moale? Ştii ce-o să zică lumea dacă pierdem chestia asta? O să zică că prima oară am avut noroc, atâta tot. Şi că Charles Chiltington ar fi câştigat probabil jocul cu evadarea dacă domnul Lemoncello nu l-ar fi dat afară pe o chichiţă tehnică.

— Da, s-ar putea să spună asta. Dar la fel de s-ar putea să spună „uneori câştigi, alteori pierzi”. Dar ceea ce contează este cum joci.

— Ei bine, eu nu joc pentru a pierde, Miguel.
— Hei, nici eu. Şi nu joc de unul singur.
— Ştiu. Şi avem nevoie să te mobilizezi puţin.
— Poftim?
— Eşti singurul membru al echipei care n-a adus nicio medalie.
— Iisuse, Kyle, mersi că mi-ai adus aminte.
— Băieţi, a văzut-o careva pe Marjory Muldauer? întrebă Akimi în timp ce se aşeză, împreună cu Sierra, la masa la care luau micul dejun. Îmi place să-mi ţin tot timpul sub observaţie concurenţa.
— Dar ceilalţi copii? spuse Sierra, arătând cu un gest celelalte mese, ocupate de cei mai buni bibliofili tineri din ţară. Şi ei tot concurenţa noastră sunt.
Akimi făcu un gest a lehamite.
— Hai, măi, Sierra. Micuţa Miss Biblioteca din Michigan a câştigat absolut toate medaliile echipei din Vestul Mijlociu. Ea este adevărata noastră ameninţăre. Mai ales cu Kyle, care ţine mingea la el şi ratează loviturile.
Kyle oftă.
— Îmi pare sincer rău pentru faptul că am dat răspunsul greşit aseară, Sierra.
— Scuzele tale sunt acceptate, spuse Sierra. Poate că data viitoare vei putea să... ştiu eu... să ai încredere în mine?
Kyle încuviinţă din cap:
— Absolut.
Akimi îşi ridică privirea şi scrută celelalte mese.
— Deci... unde e Marjory?
— S-a dus mai devreme la bibliotecă, spuse Andrew Peckleman, care se plimba cu un coş printre mese pentru a colecta resturile de la micul dejun. A vrut să studieze puţin, aşa că unchiul meu a dus-o cu maşina până acolo.
— Ce studiază? întrebă Kyle.

— Cum să vă facă pe voi praf, rânji Andrew.

— Şi cum o să facă asta, Andrew? Ce-ar putea ea găsi la bibliotecă, având în vedere că nimeni nu ştie despre ce va fi al zecelea joc?

— Nu ştiu. Am eu faţă de telepat?

— Nu, Andrew. Aş zice că mai degrabă ai faţă de gunoier.

— Kyle? zise Sierra, scuturând din cap. Nu a fost frumos ce ai zis.

— De fapt, spuse Akimi, a fost de-a dreptul urât.

— Da, fu de acord şi Miguel, care-şi încrucişase braţele. Ce se întâmplă cu tine astăzi?

— Îmi cer scuze, Andrew, zise Kyle. Cred că sunt puţin cam stresat.

— Ei bine, aşa şi trebuie să fii, spuse Andrew potrivindu-şi ochelarii. Asta pentru că Marjory Muldauer o să vă bată măr şi abia aştept s-o văd făcând asta. Acum vă rog să mă scuzaţi, am nişte gunoi de colectat.

Andrew se îndepărtă, împingând coşul.

Akimi îl scrută cu privirea pe Kyle. Sierra mesteca în castronul cu cereale. Miguel clătină din cap.

— Andrew e un tip OK, Kyle, spuse Miguel cu dezamăgire în glas. Nu merita chestia asta.

— Ştiu. Îmi pare rău. Doar că trebuie, trebuie neapărat să câştigăm jocul de azi – oricare ar fi acesta.

34

În cea de-a cincea zi a Olimpiadei, biblioteca era plină până la refuz de spectatori.

Peste tot erau camere de televiziune.

Trebuie să se fi dus vestea că, atâta vreme cât niciuna dintre celelalte echipe medaliate n-ar fi câştigat miraculos ultimele trei probe, olimpiada ar fi urmat să fie câştigată de cei care o meritau cu adevărat.

— Bine aţi revenit, oameni buni! spuse domnul Lemoncello, adresându-se concurenţilor şi publicului din balconul de la etajul al doilea, unde stătea aşezat într-un scaun de pânză, ca de regizor.

Purta o beretă tuflită şi o eşarfă la gât, aşa cum poartă regizorii – în desenele animate.

— Sper că vă distraţi cu toţii!

— Să ne distrăm? ţipă doamna Chiltington, care se întorsese, din nou, cu grupul ei de protestatari. Bibliotecile ar trebui să fie concentrate pe cărţi, domnule Lemoncello, nu pe distracţie!

Chiar şi de la distanţă, Kyle putu să vadă un nor cum întunecă privirea eroului său.

— Mă bucur să vă văd din nou, Arhiducesă von Chiltington. Şi aş vrea să spun, a se nota, că sunt de acord cu domnia ta.

— Ha! Dovedeşte-o!

— Cu mare plăcere.

Se întoarse pentru a se adresa Olimpicilor Bibliotecii.

— Astăzi, la jocul al nouălea din duodecimaltlon, vom juca un mic joc de rol. Voi veţi juca rolul bibliotecarilor, iar eu voi juca rolul muşteriului care a venit să caute o foarte-foarte specială şi particulară carte.

Aruncă un zâmbet larg către doamna Chiltington, apoi se întoarse la jucători.

— Dar nu reuşesc să-mi amintesc titlul sau autorul sau dacă această carte... Un alt zâmbet către doamna Chiltington, care însă nu-i întoarse zâmbetul.

— ... este de ficţiune sau non-ficţiune. Misiunea voastră, pe care ar trebui s-o acceptaţi, este de a găsi acest ac din acest car cu cinci milioane de titluri diferite.

Domnul Lemoncello aruncă bereta cât colo şi îşi puse pe cap o şapcă cu însemnele echipei de baseball a statului Ohio, Buckeyes.

— Acum voi juca rolul clientului. Înainte de asta, aş vrea însă să-mi exprim adânca recunoştinţă faţă de antrenorul meu, renumitul actor Sir Donald Thorne, pentru ajutorul acordat în creionarea acestui rol.

Domnul Lemoncello îşi drese glasul şi începu să vorbească cu un accent curat şi prietenos specific statului Ohio.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule şi/sau doamnă Bibliotecar, mă puteţi ajuta să găsesc o carte? Tot ce-mi amintesc despre ea este că are ceva alb şi maro pe copertă. S-ar putea să fie despre ceva opus vieţii sălbatice amestecat cu ceva roman de James Joyce, dar n-a fost scrisă de Joyce, s-ar putea să fi fost scrisă de o femeie. A, şi îmi mai amintesc ceva despre un fruct de care nimeni n-a auzit până în anul 2014. E cam atâta de mare. Cartea. Nu fructul. Mi-o puteţi găsi? Chiar acum?

Domnul Lemoncello făcu vânt şepcii de baseball şi îşi puse din nou bereta de regizor.

— Prima echipă care localizează cartea şi mi-o aduce câştigă cea de-a zecea medalie, cea cu numele „Mulţumesc”. De asemenea, va câştiga recunoştinţa eternă a muşteriului. OK, poate nu chiar eternă, dar probabil va spune „Mulţam” când îi veţi înmâna cartea. Poate. Se întâmplă să facă asta, uneori.

Cei treizeci şi doi de jucători stăteau înmărmuriţi, uitându-se fix la domnul Lemoncello.

Acesta nu spuse nimic în plus.

— Asta e tot? întrebă Stephanie Youngerman din Boise, Idaho.

— Da, spuse dr. Zinchenko, urcând spre balustrada de la etajul al doilea, spre domnul Lemoncello.

Apoi tăcu şi ea.

— OK, oameni buni, hai să ne apucăm de treabă, şopti Kyle către coechipierii săi.

— Cu ce ar trebui să începem? întrebă Sierra.

— Cu un plâns zdravăn, spuse Akimi. E cel mai vag indiciu pe care l-am auzit vreodată.

— Nţ, zise Miguel. Am eu nişte idei.

Kyle şi echipa lui se îndreptară către un birou de pe inelul exterior pentru a putea conversa în voie, fără a fi auziţi.

Marjory Muldauer îşi conduse echipa spre un birou situat în partea opusă a camerei circulare. Destul de repede, şi celelalte echipe se aşezară la mese şi aprinseră tabletele electronice încastrate în mobilă pentru a explora catalogul online al bibliotecii.

— Aşadar, ce fruct a fost descoperit prima oară în 2014? întrebă Akimi, concentrându-se pe acea parte a indiciului. Frugurii?

Stai puţin. O iei prea mot-a-mot, zise Miguel.

— Miguel are dreptate, spuse Kyle. Domnul Lemoncello e prea şiret ca să dea de înţeles exact ceea ce vrea să spună.

— Deci ce căutăm? întrebă Sierra. Un nou soi de măr? O nouă banană? O nouă căpşună?

— Bingo! spuse Miguel. Asta e!

Începu să tasteze pe ecranul tabletei electronice.

Sierra era nedumerită:

— Pe bune? Dar ce-am spus?

— O nouă căpşună, zise Akimi. Iar acesta, să mă scuzaţi, dar nu cred că e un răspuns chiar de „bingo”.

— Ba da, zise Miguel cât de încet putu, pentru că nu avem nevoie de o nouă căpşună, ci de un „nou fruct”[19].

— Dar care? întrebă Kyle. Afină? Zmeură?

Akimi pocni din deget:

— Huckleberry! Pentru că aici este bibliotecă şi pentru că aici se găseşte cartea Huckleberry Finn.

— Nu, oameni buni, zise Miguel, care luă un creion tocit şi o bucată de hârtie. Câştigătorul Premiului Newberry din 2014, Flora şi Ulise de Katy DiCamillo.

Lui Akimi i se lumină privirea.

„Flora” înseamnă vegetaţie şi este opusul cuvântului „fauna”, care înseamnă „viaţă sălbatică”.

— Iar James Joyce, marele romancier irlandez, a scris o carte numită Ulise, adăugă Sierra.

— Iar Kate DiCamillo pare a fi un nume de femeie, diferit de „Joyce”, spuse Kyle.

— Triplu Bingo, spuse Miguel, căutând prin catalog pentru a găsi cartea. La naiba!

— Ce?

— Toate exemplarele din Sala Copiilor sunt luate.

— Nu au pus un exemplar şi pe raftul cu ficţiune? întrebă Sierra.

— Ba da! Doar o carte. Cred că au pus-o acolo pentru adulţi. Asta înseamă că singurul exemplar din întreaga clădire se află chiar acolo.

Miguel se repezi către rafturile de cărţi care ocupau cam o treime din Sala de Lectură Rotunda şi se căţără până sub baza Domului Minunilor.

— Vom avea nevoie de o scară plutitoare, spuse Kyle.

---

[19] Joc de cuvinte în limba engleză în original: straw-berry (căpşună) – new-berry (nou fruct) (n. Tr.).

— Şi de codul acesta, zise Miguel arătându-le colegilor săi o bucată de hârtie pe care scria „F.D545f2013”.

— Treci pe scara plutitoare! îi spuse Akimi lui Miguel. Du-te şi ia cartea!

— Nici nu mă gândesc, zise Miguel. Mi-e frică de înălţimi. Du-te tu, Akimi.

— Nu mă duc. Du-te tu, Kyle.

Kyle scutură din cap.

— Aţi avut dreptate azi dimineaţă. Nu vreau să ţin iarăşi mingea prea mult.

— Ba mingea asta poţi s-o ţii. Du-te!

— Grăbeşte-te, spuse Sierra. Cred că şi-au dat şi alte echipe seama care este cartea.

35

Kyle traversă în fugă pardoseala de marmură.

La fel făcu şi Stephanie Youngerman, fata din Boise.

Şi, după ei, Eliott Schilpp, geniul slăbănog din Maryland care câştigase concursul de mâncat pizza.

Ups, se gândi Kyle. Echipa din Atlanticul Mijlociu are deja o medalie. Dacă mai câştigă şi jocul acesta, au şanse să devină campioni.

Kyle alergă mai repede. Din fericire, erau opt scări plutitoare, câte una pentru fiecare echipă, aliniate sub rafturile înalte cât trei etaje.

— E doar o scară pentru fiecare echipă, anunţă dr. Zinchenko.

În momentul în care făcu anunţul, fiecare echipă trimise pe cineva să se urce repede spre raftul de ficţiune. Chiar dacă nu ştiau exact ceea ce căutau, ştiau că acel ceva nu se află în zona de ficţiune, pentru că tocmai se anunţase că scările plutitoare deveniseră, oarecum, piese ale jocului.

Kyle întinse mâna spre o scară plutitoare.

Dar Marjory Muldauer pusese mâna pe ea înaintea lui.

— Îmi pare rău, Keeley. Asta e luată deja.

Aşa era şi următoarele trei, în orice direcţie ar fi luat-o, mulţumită lui Marjory Muldauer, Kyle era nevoit acum să alerge spre cea mai îndepărtată.

Trecu pe lângă Stephanie Youngerman, care tasta furios codul câştigător pe panoul de comandă al scării.

Eliott Schilpp tasta şi el un număr.

Stephanie Youngerman s-a ridicat prima în aer.

Până să ajungă Kyle la scara plutitoare, să bage codul şi să îşi prindă centurile de siguranţă în jurul gambelor, trei echipe aveau deja pe cineva în aer: Muntenii, cei din Atlanticul Mijlociu şi, desigur, Marjory Muldauer pentru echipa din Vestul Mijlociu.

Platforma lui Kyle se ridică, în sfârşit, de la podea şi se aşeză pe o traiectorie diagonală, cu ţinta spre câştigătoarea medaliei Newberry din 2014 – şi totodată spre o foarte posibilă coliziune în aer cu ceilalţi trei jucători, care mergeau în exact aceeaşi direcţie.

La stânga lui, Kyle auzi sunetul unor taste apăsate.

Marjory Muldauer tasta un cod diferit pe tastatura ei.

Platforma ei se opri brusc, apoi ţâşni într-o parte, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Kyle rămase pe traiectoria lui direct spre Flora şi Ulise, dar, în câteva secunde, senzorii de coliziune ai platformei lui sesizară apropierea platformei lui Marjory.

— Cedează trecerea, se auzi o voce computerizată din difuzorul minuscul instalat pe panoul de comandă al platformei lui Kyle.

Marjory apăsă butonul roşu pentru oprirea de urgenţă.

Platforma ei se opri brusc chiar în locul în care ar fi blocat urcarea lui Kyle.

„Cedează trecerea!” se auzi din nou. Sistemul de siguranţă de la platforma lui trecuse în modul de repaus.

Marjory se prefăcea că studiază cărţile din faţa ei.

— Asta nu e cartea pe care o căutăm, şi tu ştii foarte bine asta! ţipă Kyle la ea.

Marjory nu spuse nimic. De fapt, părea chiar să aibă un pic rău de înălţime.

Kyle se răsuci astfel încât să se poată uita dincolo de platforma oprită a lui Marjory, pentru a urmări ultimele secunde din cursa pentru „F.D545f2013”.

Platforma lui Stephanie Youngerman se opri brusc, iar ea se întinse pentru a apuca acea carte.

Apoi începu să se uite peste cotoarele cărţilor. Le scoase, le răsuci. Se uită dincolo de ele.

— Sunt aici! ţipă ea. Dar cartea nu e.

Mulţimea de spectatori rămase cu gura căscată de uimire.

Domnul Lemoncello îi surprinse pe toţi zburătorii deschizând o uşă de mărimea unei ferestre ascunse între rafturile bibliotecii. Scoase capul afară la o distanţă de vreo trei metri de locul în care ar fi trebuit să fie Flora şi Ulise.

— Poftim?

— Flora şi Ulise, spuse Stephanie Youngerman. Câştigătoarea premiului

Newbery din 2014. Nu se află aici. Celelalte cărţi ale lui Kate DiCamillo sunt Datorită lui Winn-Dixie, Povestea lui Despereaux. Dar acolo unde ar fi trebuit să fie Flora şi Ulise e doar un spaţiu gol.

— Dar asta e imposibil, spuse domnul Lemoncello. Dr. Zinchenko? Nu aveam noi vreo două duzini din cartea asta?

— Trei, domnule, spuse dr. Zinchenko, care scosese capul prin altă fereastră. Toate au fost împrumutate. Acesta era ultimul nostru exemplar.

— Dar e absurd! declară doamna Chiltington, care păşise în faţa galeriei de la primul etaj.

Fiul ei, Charles, împreună cu un grup de doamne bine îmbrăcate şi un domn cu cravată îşi făceau loc prin mulţime pentru a o urmă.

— Cărţi lipsă? Jocuri prosteşti cu dinozauri? Bani irosiţi pe statui vorbitoare şi pe holograme şi panouri secrete în rafturile bibliotecii? Banii aceştia n-ar fi putut fi cheltuiţi mai înţelept, pe exemplare suplimentare din cărţile preferate ale copiilor?

Doamna Chiltington îşi puse mâinile în şold şi se încruntă spre domnul Lemoncello.

— Biblioteca aceasta este jalnică, domnule. Absolut jalnică!

— Poate că aveţi dreptate, contesă Chiltington, spuse domnul Lemoncello, care părea extrem de trist. O bibliotecă fără cărţi? Acesta este un lucru jalnic. Cu adevărat jalnic.

36

Kyle îl urmări pe domnul Lemoncello cum înmâna, cu inima îndoită, medalia „Mulţumesc” echipei Muntenilor.

Dar mintea îi fugi înapoi la cursa cu platformele zburătoare.

Marjory Muldauer îl blocase cu bună ştiinţă. Nici măcar nu încercase să ajungă la carte.

De ce a făcut asta? se întrebă el. De ce a vrut ca echipa Muntenilor să câştige runda asta?

— Hip, hip, ura! spuse domnul Lemoncello în timp ce strângea într-o doară mâna câştigătorului. Aţi câştigat cea de-a zecea medalie. Iuhuuu, tareee şi alte exclamaţii de veselie. Aţi fost primii care au ajuns la locul liber în care ar fi trebuit să se afle cartea, ceea ce mă face să cânt „Ursuleţ, ursuleţ, ce vezi acolo? O gaură neagră acolo unde ar fi trebuit să fie o carte”.

Domnul Lemoncello se întoarse cu faţa spre mulţime.

— Mulţumesc, olimpici bibliotecari şi iubitori ai bibliotecii, că v-aţi adunat astăzi aici. Veniţi şi mâine, pentru ultimele două jocuri din Olimpiada din Bibliotecă. Acum plecaţi! Cu toţii! Plecaţi!

Mulţimea rămase înmărmurită.

Personalul din camera de control puse repede câteva melodii la difuzoarele de sub dom pentru a acoperi liniştea stânjenitoare. Cele zece statui holografice care încercuiau sala rotundă se transformară în membrii trupei familiei Von Trapp plus Unchiul Max, din filmul Sunetul muzicii. Toţi făceau cu mâna veseli şi cântau: So long, farewell, auf Wiedersehen, goodbye!

— Şi cu aceasta se încheie concursul nostru de astăzi, spuse vocea suavă de femeie din tavan. Scorul după zece din cele douăsprezece jocuri ale primei Olimpiade din Bibliotecă: Pacific, Nord-Est, Atlanticul Mijlociu, Muntenii – o medalie. Echipa din Vestul Mijlociu şi Echipa Gazdă – trei medalii.

— Aşadar, se pare că vom avea o bătălie a şoarecilor de bibliotecă între primele două echipe din top, spuse John Sazaklis, crainicul canalului Book Network, care transmitea în direct competiţia. Aceste două echipe sunt la egalitate – trei la trei. Şi mai sunt doar două jocuri de jucat.

— Aşa este, spuse asistentul său, renumita bibliotecară Helen Burnham. Desigur, una dintre cele patru echipe cu o singură medalie ne-ar putea surprinde pe toţi, câştigând ultimele două probe. Este posibil să se întâmple aşa, ceea ce ar duce la situaţie de egalitate cu trei echipe pe primul loc.

— Ce interesant!

— Da, fii sigur de asta, John. Ştim un lucru sigur. Anume că Sudul nu se va ridica din nou. Atât echipa din Sud-Est, cât şi cea din Sud-Vest au rămas fără medalie în aceste jocuri. Mă tem că puştii aceştia nu au nicio şansă să fie declaraţi campionii bibliotecii domnului Lemoncello.

— Păcat. Mie chiar mi-au plăcut pălăriile lor de cowboy şi combinezoanele de

NASCAR.

37

O jumătate de oră mai târziu, în bibliotecă nu mai rămăseseră decât echipa lui Kyle, domnul Lemoncello, dr. Zinchenko şi inginerii din spatele uşii de culoare roşie a camerei de comandă.

Kyle şi prietenii lui voiau să fie alături de domnul Lemoncello în ceea ce părea a fi perioada lui cea mai grea.

— Sunt sigură că persoana care a împrumutat Flora şi Ulise se bucură tare mult de ea, spuse Sierra Russell. Eu m-am bucurat, cu siguranţă.

— Mulţumesc, Sierra, spuse domnul Lemoncello, care se trântise într-un fotoliu de lectură şi mânca de zor dintr-o îngheţată imensă, direct din cutie, încălcând astfel regulile propriei sale biblioteci. Purta o baveţică pentru a nu lăsa îngheţata să i se scurgă pe haine.

— Dar nu aveţi voie să mâncaţi decât în cafeneaua Book Nook, domnule, spuse Miguel.

Domnul Lemoncello îl ignoră pe Miguel şi mai luă o înghiţitură din tortul de îngheţată.

Între timp, dr. Zinchenko luă o platformă şi merse până la locul gol în care ar fi trebuit să fie cartea.

— Cartea a fost aici săptămâna trecută, spuse dr. Zinchenko, examinând spaţiul liber dintre titlurile lui Kate DiCamillo. Ştiu că a fost. M-am asigurat de asta chiar înainte de a închide biblioteca pentru public. De atunci, singurii care au avut acces la cărţi au fost cei treizeci şi doi de tineri olimpici... — Fascinant, spuse domnul Lemoncello, care nu părea fascinat deloc.

Mai băgă în gură nişte îngheţată cu bombonele.

Dr. Zinchenko îşi începu coborârea, lent.

— Nu-i nicio problemă, dr. Zinchenko, spuse domnul Lemoncello. Aceasta este o bibliotecă. Cărţile intră aici, dar nu ies de aici. Ba nu, stai. Acela este Motelul Gândacilor. Am uitat cum este într-o bibliotecă. Poate că doamna Chiltington are dreptate. Poate ar trebui să găsim

nişte adulţi mai maturi care să conducă locul acesta. Chiar am avut trei duzini de exemplare din acel titlu şi nu e niciunul în bibliotecă?

— Da, domnule.

Domnul Lemoncello oftă adânc.

— Oribil, răcni doamna Gause, bibliotecara-hologramă, care apăruse din nou pâlpâind după biroul central. Aşa s-a întâmplat şi ultima oară! Mai întâi, au dispărut cărţile. Cărţile de istorie. Una, în special. Toate cele zece exemplare. Nimănui nu i-a păsat de asta. Oraşul şi-a întors spatele de la bibliotecă. Oameni foarte importanţi l-au convins pe primar să ne taie fondurile. În scurt timp, nu mai puteai găsi nici măcar un semn de carte sau un borcan gol. Apoi, bum! Au venit buldozerele! La revedere, bibliotecă, bine ai venit, parcare! Oh, ce oroare! Ce oroare!

— Mulţumesc, doamnă Gause, spuse domnul Lemoncello, care începu să înfulece chiar şi mai repede îngheţata. Mă bucur să te aud din nou. Camera de comandă?

Domnul Lemoncello făcu un semn cu braţul.

Holograma dispăru.

Kyle se apropie de eroul său.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule Lemoncello? De orice.

Domnul Lemoncello îşi ridică ochii din găletuşa lui cu îngheţată. Din ochii lui negri precum cărbunele dispăruse licărirea aceea.

— Am nevoie doar de ceea ce am căutat în tot acest timp, Kyle. De adevăraţii mei campioni.

— Nu vă faceţi griji, domnule. Nu vă vom dezamăgi. Vom câştiga ambele medalii, promit.

Domnul Lemoncello se uită la Kyle, scutură din cap, apoi oftă din nou.

38

În dimineaţa următoare, călătoria cu bibliomobilul a Eroilor Echipei-Gazdă de la Satul Olimpic la Biblioteca Lemoncello fuse la fel de mohorâtă ca vremea de afară.

Kyle şi colegii lui de echipă se uitau prin ferestrele bătute de ploaie cum se perindau străzile care le erau atât de familiare.

— Cât de ciudat ar fi dacă data viitoare când mergem la biblioteca din oraş nu am mai fi celebri, nu-i aşa? întrebă Akimi. Oare nu suntem decât o adunătură de loseri?

— Mulţumim pentru gândurile tale pline de motivaţie, Akimi, spuse Miguel. Ar trebui să te faci speaker motivaţional, nu crezi?

— Dar dacă se întâmplă ceva şi mai rău de atât? întrebă Sierra. Dacă se întâmplă din nou toate lucrurile acelea despre care vorbea doamna Gause? Dacă domnul Lemoncello se decide să închidă biblioteca?

— De ce ar face asta? întrebă Kyle.

— Pentru că s-a săturat de oameni care iau cărţile şi nu le mai aduc înapoi. Părea atât de trist ieri…

— Mă, ia staţi aşa, zise Miguel. E un triliardar. Poate cumpăra oricând mai multe cărţi.

— Băieţi? interveni Kyle. Dr. Zinchenko a spus că Flora şi Ulise era la locul ei pe raftul de ficţiune acum o săptămână. Iar de atunci încoace nimeni nu a mai putut să împrumute cărţi de la bibliotecă, cu excepţia...

— Celor treizeci şi doi de olimpici! spuse Akimi terminând fraza lui Kyle, un lucru pe care prietenii îl fac uneori între ei.

— Mă! Păi, asta înseamnă că cineva de la altă echipă a luat cartea din bibliotecă. Unul dintre puştii pentru care domnul Lemoncello a investit atâta timp şi atâta energie pentru a-i găsi, spuse Miguel.

— Nici nu-i de mirare că era atât de supărat pentru faptul că îi lipseşte o carte, zise Sierra.

— Da, zise Kyle. Unul dintre aceşti tocilari de bibliotecă selectaţi cu atâta atenţie a furat cartea aceea.

— Persoanele de faţă se exclud, mai adăugă el, uitându-se spre Miguel. — Nu-i bai, spuse acesta.

Când se adunară, toată trupa, pe treptele lucioase de marmură din holul bibliotecii, îl văzură pe Charles Chiltington împreună cu mama lui, un grup de doamne împopoţonate şi un domn cu cravată. De data aceasta stăteau adunaţi cu toţii în jurul fântânii domnului Lemoncello, din care nu ţâşnea apa, aşa cum ar fi fost normal.

Fiecare membru din echipa doamnei Chiltington ducea câte o pancartă de protest cu un singur cuvânt pe ea. Împreună, formau propoziţia: „AŞA SE O

BIBLIOTECĂ? CONDUCE OARE CORECT” Domnul cu cravată, care avea pancarta cu „O BIBLIOTECĂ?”, se aşezase greşit în rând.

Kyle şi colegii săi se fâţâiră pe lângă intrarea arcuită suficient de mult încât să audă ce-i spuneau doamna Chiltington şi Charles reporterului de la Book Network care-i intervieva.

— Dacă această bibliotecă este cu adevărat o instituţie publică, spunea mama lui Charles, atunci are nevoie de supraveghere din partea publicului. Trebuie guvernată de un consiliu format din oameni de încredere ai comunităţii, nu de o trupă formată dintr-un singur om.

— Mai ales atunci când ţicnitul lider al trupei este un şarlatan mincinos şi viclean, spuse Charles.

— Încercaţi să sugeraţi că domnul Lemoncello ar fi un mincinos şi hoţ în acelaşi timp? întrebă reporterul.

— Dumnezeule, nu, spuse Charles. Nu fiţi absurd!

— Dar asta înseamnă vorbele pe care tocmai le-aţi spus.

— Charles este pur şi simplu supărat, spuse doamna Chiltington punându-şi un braţ protector de după gâtul

fiului ei. De aceea ne aflăm azi aici. Copiii noştri au nevoie de o bibliotecă corespunzătoare, nu un parc de distracţii indoor. Domnul Lemoncello le aţâţă minţile şi nasurile lor impresionabile cu lucruri precum ar fi versiunea aceea miroase-şi-vezi a unei cărţi numite Walter pârţâilă[20], un lucru la care copiii şi nasurile lor sensibile nu ar trebui expuşi.

Apoi zâmbi şi clipi des din ochi. În mod repetat.

Kyle şi coechipierii săi scuturară din cap şi îşi continuară nestingheriţi drumul spre Sala de Lectură Rotunda.

— Hei, Kyle!

Era fratele său, Mike.

— Nu ne dezamăgi!

Acesta era celălalt frate al lui, Curtis.

— Luptă şi câştigă, camarade! urlă Mike, ridicând braţul. Iuu-huuu! O-HI-O! OHI-O!

Lângă ei erau părinţii lor, îngrămădindu-se în mulţimea adunată dincolo de funiile de mătase care delimitau spaţiul pentru ultimele două evenimente ale duodecimaltlonului. Toate familiile concurenţilor erau acolo. Plus prietenii lor. Părea că întreg oraşul Alexandriaville se prezentase pentru a urmări marea finală.

— Siiigur, nu suntem presaţi deloc... făcu Akimi.

— Mă, ia priviţi încolo, zise Miguel arătând spre Domul Minunilor. Fac pariu că au făcut chestia aia ca să-l mai înveselească pe domnul Lemoncello.

— Chiar speram să văd şi nişte baloane, zise Kyle în timp ce admira tavanul.

— E frumos, spuse Sierra.

---

[20] Walter the Farting Dog, în original, o îndrăgită carte pentru copii scrisă de William Kotzwinkle şi Glenn Murray, apărută în 2001 la North Atlantic Books (n. Red.).

Din câte se părea, dr. Zinchenko îi instruise pe artiştii care se ocupau de partea video să proiecteze o „Fiesta cu baloane” în ultima zi a Olimpiadei din Bibliotecă. Domul Minunilor se transformase ca prin farmec într-o boltă cerească albastră plină de baloane colorate în nuanţe vii. Secvenţa video parcă transformase Sala de Lectură Rotunda într-o gondolă care se legăna lin pe sub un avion colorat pestriţ care plutea, în tandem, prin vânticelul cald.

Era extraordinar.

— Opriţi! Imediat! tună o voce din balconul de la etajul al treilea.

Kyle ridică privirea şi-l văzu pe domnul Lemoncello la balustradă. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă neagră şi cravată neagră. Arăta de parcă se ducea la o înmormântare.

Domul Minunilor se stinse brusc. Acum era doar un tavan curbat.

— Aşteptam cu atâta nerăbdare ziua de azi, oftă domnul Lemoncello de la înălţime. Astăzi este ziua în care am crezut că-i voi descoperi în sfârşit pe adevăraţii mei campioni.

Se uită în jos spre cei treizeci şi doi de olimpici.

Kyle se gândi că ştie de ce eroul său arăta aşa de trist. Unul sau poate mai mulţi dintre olimpicii săi, în mâna cărora îşi pusese cu atâta încredere comorile bibliotecii lui, îl trădase. Luaseră o carte pe care nici măcar nu avuseseră voie să pună mâna.

— Dar, în loc să fiu ameţit, mă simt mai degrabă ca o navă de război, continuă domnul Lemoncello. Dr. Zinchenko? Eşti amabilă să dai drumul probei cu numărul unsprezece? Torţa mea olimpică interioară începe să pâlpâie şi are nevoie disperată de baterii noi. Aşadar, eu mă voi afla în apartamentul meu privat, lucrând la indiciile

jocului cu numărul doisprezece, ultimul şi cel mai important din Olimpiada din Bibliotecă marca Lemoncello.

Domnul Lemoncello făcu un gest firav cu mâna şi dispăru în apartamentul său de la etajul al doilea.

Dr. Zinchenko, îmbrăcată, la rândul ei în negru – purta o rochie scurtă şi strălucitoare, din piele –, merse cu paşi mari spre Sala de Lectură Rotunda. Până şi ochelarii ei aveau rame negre, nu roşii, ca de obicei.

— Următoarele echipe sunt rugate să-şi aleagă câte un reprezentant pentru cel de-al unsprezecelea joc din duodecimaltlonul nostru: Vestul Mijlociu, Nord-Est, Atlanticul Mijlociu, echipa Muntenilor, echipa din Pacific şi echipa locală, din Alexandriaville, Ohio.

Marjory Muldauer ridică braţul.

— Da, domnişoară Muldauer?

— Ce va trebui să facem în jocul acesta? Să bem milk shake-uri într-un jacuzzi cu cărţi plutind prin el?

— Nu, domnişoară Muldauer, deşi am luat la cunoştinţă sarcasmul tău. Jocul cu numărul unsprezece va fi o celebrare a libertăţii voastre de a vă exprima dispreţul prin ironii, la fel ca şi a celorlalţi de a citi. Primul joc de astăzi va fi despre cărţile interzise.

Sierra Russell se întoarse către coechipierii săi.

— Cine ar trebui să joace pentru noi?

— Tu sau Miguel, spuse Kyle.

— Cu siguranţă, fu de acord şi Akimi.

— Eu votez pentru Sierra, zise Miguel. Ai citit mai multe cărţi decât noi toţi la un loc.

— Sunteţi siguri? Nu m-am descurcat prea bine în jocul cu Bătălia Cărţilor...

— Iar eu m-am descurcat groaznic în jocul de puzzle de la piscină, mai ţii minte? zise Kyle.

Sierra zâmbi.

— Probabil nu voi uita niciodată asta.

— Da. Nici eu. Hai, o să te descurci de minune. Nu ştiu nimic despre cărţile formaţiilor muzicale[21]. Nu a scris şi John Philip Sousa una?

— Cărţi interzise, zise Sierra.

— Vezi? Deja te descurci mai bine decât ceilalţi.

— Echipe, fiţi atente la mine, atenţionă dr. Zinchenko. Vă rog să vă trimiteţi jucătorul desemnat la cercul de birouri din apropierea mea.

Sierra se uită pentru ultima oară la coechipierii săi. Toţi zâmbeau şi încuviinţau. Ea porni spre mesele de lectură dispuse în cerc.

— Hai, Sierra!

Acesta era tatăl ei. Aplaudând-o.

— Mult noroc, scumpa mea!

Aceasta fusese mama ei.

Fiecare dintre cele şase echipe rămase primi câte o masă. Sierra se aşeză la masa ei. Marjory Muldauer stătea la masa din dreapta ei. Eliott Schlipp, tipul de treabă din

---

[21] Joc de cuvinte în limba engleză în original: banned (interzis)/ band (aici, cu sensul de formaţie muzicală) books (n. T.).

Maryland căruia îi plăcea foarte mult pizza, se aşezase în stânga ei.

Fiecare masă avea câte un ecran de computer încorporat.

— Acest concurs va avea un factor de eliminare imediată, anunţă dr. Zinchenko de pe scaunul ei înalt din spatele biroului central al bibliotecii. Dacă răspundeţi incorect la o întrebare, veţi fi rugaţi să părăsiţi masa. Aşa cum vă amintiţi, voi, cei din echipele Nord-Estului, Atlanticului Mijlociu, a Muntenilor şi a celor din Pacific, voi aveţi câte o singură medalie. Dacă sunteţi eliminaţi din acest joc, va fi imposibil din punct de vedere matematic ca echipa voastră să mai câştige duodecimaltlonul. Aşadar, dacă pierdeţi, echipa voastră nu mai are nicio şansă la victorie.

Cei patru jucători încuviinţară. Toţi înţeleseseră miza ridicată a celui de-al unsprezecelea joc.

— Dacă însă veţi câştiga acest joc plus cel de-al doisprezecelea, vom avea trei echipe pe primul loc şi vom intra brusc în prelungiri. Cel de-al treisprezecelea joc, dacă va fi necesar, va avea loc mâine.

— Nu vă faceţi griji, rânji Marjory. Mâine nu vom juca niciun joc.

— Să începem, zise dr. Zinchenko, ignorând-o cu desăvârşire pe Marjory. Voi citi o întrebare cu mai multe variante de răspuns. Folosiţi ecranele sensibile la atingere de la mesele voastre pentru a selecta răspunsul corect.

Sierra trase aer adânc în piept.

— Întrebarea numărul unu. În 1985, cartea O lumină la mansardă[22] de Shel Silverstein a fost interzisă într-o şcoală din Wisconsin pentru că:

---

[22] A Light în the Attic, titlul original, volum de poezii semnat de Shel Silverstein, publicat în 1981 la Harper&Row (n. Red.).

a) mansarda era dezordonată şi periculoasă;
b) copiii din carte erau murdari şi nu se pieptănau niciodată;
c) cartea îi încuraja pe copii să spargă farfurii, astfel încât să nu fie nevoiţi să lespele;
d) cartea avea un limbaj licenţios.

Vă rog să selectaţi răspunsul acum.

Sierra citise despre acest incident. Alese varianta C. Ecranul computerului ei se făcu verde. Răspunsese corect.

Dar echipa din Nord-Est şi cea a Muntenilor aleseseră răspunsul greşit. Ecranele lor se înroşiseră.

— Vă mulţumesc pentru participare la joc, spuse dr. Zinchenko. Fiţi amabili şi alăturaţi-vă colegilor voştri de echipă. Şi vă mulţumesc pentru că aţi participat în prima Olimpiadă din Bibliotecă din istorie. Voi şi colegii voştri veţi primi câte un cadou de despărţire.

— Iu-hu-hu... zise Marjory. Următoarea întrebare, vă rog.

— Desigur. Întrebarea numărul doi: de ce a fost interzisă cartea Lorax, de Dr. Seuss?

a) Nu există o creatură precum Lorax;
b) desenele erau prea înspăimântătoare pentru tinerii cititori;
c) versurile şi numele năstruşnice erau prea ciudate;
d) era considerată ofensatoare pentru lucrătorii forestieri.

Alegeţi răspunsul acum. Aveţi treizeci de secunde la dispoziţie.

Sierra nu era sigură ce răspuns să dea. Primele trei ar fi putut fi nişte motive pentru interzicerea oricărei cărţi a Dr. Seuss. Dar Lorax era despre copacii Truffula şi despre salvarea mediului înconjurător. Celor care lucrează în domeniul forestier s-ar putea să nu le placă asta.

Merse pe varianta D.

Ecranul ei se înverzi.

La fel şi ecranul lui Marjory Muldauer.

Echipa din Pacific răspunse incorect.

— Îmi pare rău, îi spuse Sierra lui Pranav Pillai pe când acesta părăsea masa.

— Mulţumesc. Mult noroc în continuare!

— Au mai rămas trei concurenţi, spuse dr. Zinchenko. Iată şi cea de-a treia întrebare: de ce a fost interzisă din biblioteci Junie B. Jones, o serie de cărţi de copii scrisă de Barbara Park?

a) Junie B. Jones era o obrăznicătură cu gura mare;

b) personajele foloseau cuvinte precum „prost” şi „tâmpit”;

c) autorul se abătea de la ortografia tradiţională;

d) personajul principal lua decizii proaste;

e) toate variantele de mai sus.

Sierrei îi plăcuseră enorm cărţile cu Junie B. Când era mai mică, aşa că ştia că răspunsul corect este e).

Şi Marjory Muldauer, la fel.

Însă Eliott Schlipp nu ştia. Ecranul său roşu însemna că echipa din Atlanticul Mijlociu era exclusă din competiţie.

Lucrul acesta mai însemna şi că întreaga Olimpiadă din Bibliotecă se transformase într-o confruntare a Eroilor-Gazdă cu echipa Vestului Mijlociu.

Sierra Russell versus Marjory Muldauer.

40

— Şi au mai rămas doar doi concurenţi! ţipă domnul Lemoncello din balconul său de la etajul al doilea. Finala aceasta va fi prea palpitantă ca s-o rataţi!

— Vă simţiţi mai bine, domnule? întrebă dr. Zinchenko.

— Mult mai bine! zise el, uitându-se în jos spre Sierra şi Marjory. V-am urmărit la TV! Nimic nu se compară cu o pereche de minţi geniale lăsate să se dezlănţuie într-o bibliotecă, spre încântarea mea! În plus, am decis să-l angajez pe detectivul Sammy Keyes[23], care l-a găsit pe hoţul din hotel, pentru a-l găsi pe hoţul care a furat cartea, care, desigur, este acum disponibilă pe DVD în secţiunea de filme de la parter.

Coborî în fugă scările în spirală.

Kyle auzi un sunet ciudat, ca o râgâială, şi zâmbi. Domnul Lemoncello era îmbrăcat în negru, dar îşi pusese pantofii în formă de banană.

Pe când tot făcea rotocoale şi piruete în sus şi în jos pe trepte, pantofii lui scârţâiau un fel de cântec: „Roata morii se-nvârteşte, ţac, ţac, ţac”.

Bun! se gândi Kyle. Eroul lui se întorsese!

Domnul Lemoncello ţâşni spre Sala de Lectură Rotunda, îşi făcu vânt şi sări peste biroul bibliotecarului. Când ajunse de cealaltă parte a biroului, pantofii lui fâsâiră îndelung: PFFFFFFP.

Audienţa izbucni în râs, aplaudând şi ovaţionând.

Ei bine, aproape toţi, mai puţin doamna Chiltington şi prietenii ei. Kyle îi văzu cum dădeau din cap cu dezgust.

— Preiau eu de aici, dr. Zinchenko! spuse domnul Lemoncello.

— Prea bine, domnule, spuse ea şi-i înmână pachetul ei cu cartonaşe cu întrebări.

— Bună, Sierra.

---

[23] Personaj al romanului Sammy Keyes and The Hotel Thief de Wendelin Van Draanen (n. T.).

— Bună ziua, domnule.
— Marjory.
Ea flutură din degete spre el a plictiseală.
— Okey dokey... zise domnul Lemoncello. Voi păreţi cam stingheri, coechipierilor. Haideţi aici!
Kyle, Akimi şi Miguel ţâşniră pe culoarul dintre mese pentru a i se alătura Sierrei.
— Eu mă descurc singură, spuse Marjory, oprindu-şi coechipierii. Nu am nevoie de niciun ajutor.
— Foarte bine, spuse domnul Lemoncello. Să fac o recapitulare.
Se apleacă şi scoase de sub biroul bibliotecarului o caschetă de duş cu o floare mov desenată pe ea, pe care şi-o trase peste părul său alb şi ondulat.
— Echipele voastre sunt, acum, la egalitate, fiecare cu câte trei medalii la activ. Mai sunt două jocuri: acesta şi cel care vine după el, adică următorul. Destul de incitant, nu credeţi?
— Da, domnule, spuseră Kyle şi coechipierii săi.
Marjory Muldauer ridică din umeri.
— Putem trece la următoarea întrebare?
— Trecem, trecem... spuse domnul Lemoncello. Următoarea întrebare nu este – repet, nu este – o întrebare cu mai multe variante de răspuns. Va trebui să bateţi răspunsul pe tastatura computerului vostru. Suntem încă la capitolul cu cărţi interzise, doar că de data aceasta sunt mai mult decât interzise, deoarece aceste cărţi, bietele de ele, au fost arse. Iată întrebarea: în ce dată călugărul dominican Savonarola a strâns şi a ars în public mii de cărţi obscene în Florenţa, Italia?
Kyle se uită la Sierra.
Ea încuviinţă.
— Fă-o, spuse Kyle.
Sierra tastă răspunsul: MARŢEA GIULGIULUI, 1497.

Kyle auzi zgomotul tastelor acompaniind-o pe Marjory în timp ce tasta, la rândul ei, răspunsul.

— Acesta este răspunsul tău final, Sierra? întrebă domnul Lemoncello.

— Da, domnule.

— Domnişoară Muldauer?

— Ei bine, da, normal. L-am tastat, nu-i aşa?

— Într-adevăr, aşa este. Dr. Zinchenko?

— Răspunsul corect este Marţea Grasă, 1497!

— Iuuu-huuu! strigă Kyle.

— Acesta este răspunsul pe care l-a dat Sierra Russell, zise domnul Lemoncello, care-şi verifica ecranul computerului. Domnişoară Muldauer, mă tem că răspunsul tău nu este corect.

— Nu este adevărat.

— Îmi pare rău, domnişoară Muldauer, spuse Dr. Zinchenko. Nu aţi introdus răspunsul „Marţea Grasă, 1497”.

— Ştiu. Asta pentru că acel răspuns nu este îndeajuns de exact.

— Poftim? spuse domnul Lemoncello, scoţându-şi casca de duş. Mă scuzaţi, urechile mele erau acoperite de nişte petale de floare cauciucate. Încercaţi cumva să insinuaţi că bibliotecarul meu şef, dr. Yanina Zinchenko, a identificat incorect răspunsul ca fiind Marţea Giulgiului, 1497?

— E un răspuns OK, spuse Marjory. Dacă eşti leneş. Însă răspunsul meu e mai corect. 7 februarie 1497. Da, era în Marţea Grasă, mai cunoscută acum drept Mardi Gras, dar întrebarea voastră cerea în mod specific o dată, nu o zi.

Întreaga mulţime înmărmuri.

Kyle simţi că inima începe să-i bată cu putere.

Oare era, din punct de vedere tehnic, incorect răspunsul Sierrei?

Şi dacă era aşa, însemna asta că echipa lui a pierdut încă o medalie?

— Aceasta este o întrebare întrebătoare şi o ghicitoare foarte curioasă, spuse domnul Lemoncello. Din fericire, ne aflăm într-o bibliotecă, în care poate că bibliotecarii nu ştiu chiar totul, dar cu siguranţă ştiu unde să găsească informaţia. Dr. Zinchenko?

— Voi merge sus în camera triplu zero, voi localiza volumul corespunzător din enciclopedie şi voi verifica atât definiţia „Savonarola”, cât şi pe cea despre „Marţea Grasă”.

— Aha. Pot să vă sugerez să începeţi cu volumul corespunzător literei „S”?

— Acesta era şi planul meu, domnule.

— Excelentă planificare a căutării, dr. Zinchenko. Vom aştepta cu sufletul la gură, aşa că grăbeşte-te până lucrurile nu iau o întorsătură proastă pe aici.

Ţăcănind cu tocurile pe podeaua de marmură, dr. Zinchenko se duse spre cea mai apropiată scară în spirală şi apoi merse la etajul întâi.

Domnul Lemoncello se întoarse către cea mai apropiată cameră de televiziune.

— Nu plecaţi. Ne vom întoarce cu răspunsul corect la întrebarea noastră după ce vom asculta acest mesaj de la sponsorii noştri.

— Aceasta este o televiziune publică, şopti cameramanul. Noi nu difuzăm reclame.

— Ah. Bine, atunci, dar nu poţi da alte cadre sau altceva? Ori trebuie să mă scălâmbăi pe aici?

— Scălâmbăielile ar trebui să fie suficiente, domnule.

În timp ce domnul Lemoncello se strâmba la cameră, Miguel se întoarse către coechipierii săi.

— Dr. Z. S-a dus sus, la camera cu triplu zero. Acesta este numărul zecimal Dewey pentru enciclopedii şi cărţi de cultură generală.

— De fapt, spuse Marjory, lăsându-se pe spate cu satisfacţie, ea va căuta zerotrei-doi, enciclopediile în engleza americană. Voi ar trebui să începeţi să fiţi puţin mai precişi, altminteri...

Deodată se auzi un ţipăt de la etajul întâi.

Dr. Zinchenko se repezi la balustradă:

— Au dispărut!

— Ce? ţipă domnul Lemoncello.

— Toate volumele de enciclopedie cu litera „S”! Lipsesc! Toate, cu desăvârşire! — Poftim? Cum e posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, domnule. Noi nu împrumutăm niciodată enciclopedii. Cineva trebuie să le fi furat!

Kyle era cumva uşurat.

Dacă enciclopediile de care avea nevoie dr. Zinchenko lipseau, atunci poate ar trebui să treacă la următoarea întrebare. Să sperăm că avea să fie încă una la care Sierra să ştie răspunsul.

— Cred că trebuie să trecem la următorul cartonaş cu întrebare, spuse Kyle către domnul Lemoncello.

— Nu aşa de repede, Keeley, spuse Marjory. Dacă domnul Lemoncello a fost atât de amabil să ne ofere câte un smartphone atunci când am jucat Bătălia

Cărţilor, l-am folosit pe al meu pentru a căuta pe Google „Rugul deşertăciunilor, 1497”, pentru că aşa se numeşte acţiunea în cadrul căreia italienii ardeau obiectele pe care le considerau imorale. Dacă-mi permiteţi să citez: „Cel mai infam rug a fost aprins pe 7 februarie 1497, când călugărul dominican Savonarola a adunat şi a ars în public mii de obiecte precum lucrări de artă şi cărţi în Florenţa, Italia, în ziua festivalului de Mardi Gras!” Nici măcar nu menţionează Marţea Grasă. Oricum, confirmă faptul că răspunsul meu, 7 februarie 1497, este cel corect.

Cocoţat pe un scaun, în spatele biroului, domnul Lemoncello părea debusolat total.

Miguel arătă către Marjory:

— Ţi-ai folosit telefonul pentru a găsi răspunsul! Ai trişat!

— Nu este adevărat. L-am folosit doar pentru a confirma răspunsul meu.

— Îmi pare rău, domnule, spuse dr. Zinchenko, care încă se mai proptea de balustrada balconului de la etajul întâi.

— Şi mie, spuse domnul Lemoncello, cu umerii lăsaţi în jos. Şi mie.

— Păi, aşa ar şi trebui! strigă doamna Chiltington din galerie. Ar trebui să-ţi fie ruşine, domnule Lemoncello. Nu

aşa se conduce o bibliotecă! Cărţi pentru copii şi enciclopedii lipsă?

— Acest lucru este inacceptabil! strigă şi Charles.

— Oamenii din Alexandriaville merită ceva mai bun! adăugă mama lui.

— E oripilant ce se întâmplă! spuse Charles. Şi atroce!

Domnul Lemoncello ridică în aer o medalie verde strălucitoare.

— Cred că aş putea să rup chestia asta în două şi să înmânez fiecăreia dintre voi câte o jumătate. Dar cred că aş avea nevoie de un laser sau un fierăstrău...

— De ce i-ai da Sierrei ceva? îl chestionă Marjory. Ai cerut o dată, ţi-am dat o dată. Ea nu ţi-a dat decât denumirea unei sărbători.

— Şi un an, spuse Akimi. Sierra a ştiut şi anul.

Marjory pufni.

— Păcat că nu a putut da şi luna şi ziua, aşa cum am făcut eu, în felul acesta ar fi putut avea şi ea o dată!

— Cred că aveţi dreptate, domnişoară Muldauer, spuse domnul Lemoncello. Sunaţi clopotele, echipa din Vestul Mijlociu a mai câştigat o medalie!

— Dar nu e corect! bombăni Miguel.

— Mai e şi jocul al doisprezecelea, spuse Kyle. Dacă-l câştigăm, ajungem iar la egalitate pentru locul întâi.

— Şi apoi putem face chestia aia cu prelungirile, adăugă Akimi.

— Domnişoară Muldauer? zise domnul Lemoncello. Fă câţiva paşi în faţă să-ţi iei medalia, te rog.

Marjory merse ţanţoş spre centrul camerei.

— Pentru că ai răspuns la cele mai multe întrebări importante corect, am onoarea de a-ţi acorda cea mai

importantă dintre cele mai importante medalii acordate până acum: Ţestoasa Yertle[24].

— Poftim? făcu Marjory. De ce i-ai da un nume atât de tembel ca acesta?

— Pentru că, domnişoară Muldauer, această carte a lui Dr. Seuss a fost considerată extrem de controversată atunci când a apărut, în 1958, deoarece conţinea cuvântul „râgâială”.

Domnul Lemoncello râgâi.

— Scuze. Am ras prea mult suc Lemon Berry Fizz când îmi reîncărcam bateriile. Yertle, Broasca-Ţestoasă a fost interzisă, de asemenea, din cauza mesajelor politice pe care le conţinea.

— Mda, mă rog... spuse Marjory.

Smulse medalia din mâna domnului Lemoncello, făcu stânga împrejur şi flutură premiul prin faţa echipei lui Kyle.

Kyle încercă s-o ignore.

— Care-i următorul joc? îl întrebă el pe domnul Lemoncello.

Chiar în acel moment, din spatele lui Kyle se auzi o voce.

— Daţi-vă la o parte, vă rog. Vin acum.

Era Clarence, agentul de pază, care-şi croia drum prin mulţimea de spectatori.

— Domnule Lemoncello? spuse el, fluturând un teanc de hârtii. Trebuie să vedeţi asta.

— Ce este?

— O listă cu toate titlurile care lipsesc de pe rafturile bibliotecii. Dr. Zinchenko ne-a rugat să întocmim una după dispariţia cărţii Flora şi Ulise de pe raftul de ficţiune.

— Pare un teanc destul de mare, Clarence.

---

[24] Personaj al uneia dintre cărţile scrise de Dr. Seuss, Yertle the Turtle and Other Stories, apărută în 1958 la Random House (n. T.).

— Da, domnule. Zece pagini.

— Şi e şi vreo enciclopedie acolo?

— Toate volumele cu litera „S” din clădire.

Domnul Lemoncello scutură din cap şi se prăbuşi în fotoliu.

— Gata. Eu am terminat. Nu mai pot să mă lupt singur cu chestia asta.

Se ridică încet în picioare şi sună încet din clopoţel.

— Lume, lume, staţi puţin şi v-adunaţi! Jocurile primei Olimpiade din Bibliotecă sunt de aici înainte suspendate. Dacă aveţi probleme cu descifrarea cuvântului „suspendat”, vă rog să aveţi amabilitatea de a-l căuta într-un dicţionar, dar nu încercaţi într-o enciclopedie, deoarece toate volumele cu litera „S” au dispărut.

— Asta înseamnă că am câştigat? strigă Marjory.

— Nu, domnişoară Muldauer. Înseamnă că am obosit să mă tot joc aici, în Alexandriaville. Nimeni nu câştigă. Toată lumea pierde.

— Dar cum rămâne cu bursele acelea pe care ni le-aţi promis? întrebă un alt membru din echipa Vestului Mijlociu.

Domnul Lemoncello se întoarse spre bibliotecara-şefă.

— Dr. Zinchenko? Fii amabilă şi dă-le tuturor olimpicilor câte un card „Mergi la colegiu pe gratis”.

Dr. Zinchenko începu să împartă cardurile mici şi portocalii.

— Mâine veţi primi cu toţii câte o bursă completă dacă vă veţi aminti să aduceţi cu voi cardul la ceremonia de închidere. Dacă până atunci îl veţi pierde, s-ar putea să mă prefac că nu ştiu cine sunteţi, ce doriţi sau ce anume v-am promis că vă dau.

Dr. Zinchenko îi înmână lui Kyle cardul lui cu „Mergi la colegiu pe gratis”.

Era de mărimea unui card „Noroc” sau „Baftă” din jocul „Frenezia Familială” marca Lemoncello.

Dar acest dreptunghi de carton valora mii şi mii de dolari.

Cu toate acestea, Kyle îşi dorea ca domnul Lemoncello să nu mai fie atât de trist.

Şi-ar fi dorit să tragă, în schimb, un card cu „Găseşte cărţile lipsă”. Şi-ar fi dorit să se poată întoarce cu toţii la jocuri.

După ce fură împărţite toate cele treizeci şi două de carduri, domnul Lemoncello îşi miji ochii şi scrută jucătorii.

— Calde şi magicosplendide felicitări tuturor, spuse el fără pompa cu care obişnuia să spună astfel de lucruri. Am un sentiment vag însă, că printre voi este cel puţin unul care nu mai are nevoie de vreo bursă de la mine.

42

Kyle urmărea spectatorii cum ieşeau din clădire.

Majoritatea Olimpicilor din Bibliotecă fuseseră entuziasmaţi când auziră că vor primi o bursă completă cu toate cheltuielile plătite fără ca măcar să fi câştigat cele mai multe medalii.

Cei din familia Chiltington şi prietenii lor elegant îmbrăcaţi erau peste măsură de veseli, dar din alte motive.

— Minunată lucrare, domnişoară Muldauer, spuse doamna Chiltington când Marjory trecu pe lângă ea împreună cu echipa. Pur şi simplu minunată! L-ai demoralizat complet pe omul acela.

— Fantastic final, adăugă Charles. Să-l faci pe domnul Lemoncello să anuleze aceste aşa-zise jocuri olimpice? N-aş fi putut-o face mai bine nici eu.

— Domnul Lemoncello părea atât de trist, chicoti doamna Chiltington. Nu m-ar surprinde dacă şi-ar lua jucăriile şi ar pleca acasă, la New York!

— Dacă face asta, s-ar putea să fie cel mai bine pentru toată lumea, spuse Marjory către micul ei grup de fani. Domnul Lemoncello a pretins pentru prea multă vreme că iubeşte bibliotecile, pe când, de fapt, asta nu era decât o găselniţă de marketing pentru a putea vinde şi mai multe din jocurile lui absurde!

Liga Iubitorilor de Biblioteci Îngrijoraţi aplaudă frenetic.

— Poate că acum, voi, cetăţeni îngrijoraţi, cei care iubiţi bibliotecile qua biblioteci, veţi putea conduce această instituţie aşa cum ştim cu toţii că trebuie condusă. Dacă transformaţi această clădire plină de cărţi într-un adevărat templu al studiului, oamenii din întreg statul Ohio vor întreba: „Este bună de ceva biblioteca aia din Alexandriaville?” Iar voi veţi putea spune: „Hei, da, doar nu e ceva marca Lemoncello. E o bibliotecă!”

Admiratorii ei clămpăniră iar din mâini, la unison.

Marjory încuviinţă din cap cu un gest graţios, apoi se îndreptă spre hol împreună cu restul echipei sale. De fapt, ceilalţi puşti din Vestul Mijlociu nu mergeau chiar cu Marjory, ci pur şi simplu se îndreptau în aceeaşi direcţie.

— Unde s-a dus domnul Lemoncello? întrebă Akimi.

— L-am văzut cu Clarence, la etaj, spuse Sierra. Probabil o consolează pe dr. Zinchenko.

— În mod sigur, spuse Miguel. Bibliotecarilor mereu li se face rău atunci când de pe rafturile lor dispar în mod misterios cărţi şi enciclopedii.

Doamna Yunghans şi domnul Sharp, cei doi supraveghetori ai echipei-gazdă, se alăturară jucătorilor la mesele de lectură.

— Sunteţi gata să ne urcăm în bibliomobil şi să mergem înapoi la Satul Olimpic?

Întrebă domnul Sharp.

— Nu încă, zise Kyle. Vrem să ne asigurăm că domnul Lemoncello este bine.

— Bine, zise domnul Sharp. Dar în seara asta se face grătar la motel.

— Nu prea avem chef de grătar, zise Akimi.

— Şi au şi îngheţată, spuse doamna Yunghans.

Akimi strâmbă din nas.

— Cred că am devenit brusc intolerantă la lactoză.

— Nu durează mult, zise Kyle băgându-şi cardul de bursă în buzunarul de la cămaşă. Haideţi, oameni buni!

Echipa lui luă cu asalt scara în spirală spre primul etaj. Kyle se uită în jos spre Sala de Lectură Rotunda şi îşi dădu seama cât de goală părea biblioteca atunci când nu se mai afla nimeni în ea.

Nimeni nu mai călărea platformele plutitoare, nimeni nu mai lua gustarea în Book Nook Cafe, nimeni nu mai pierdea vremea în sălile de şedinţe, nimeni nu se mai grăbea pe scări în sus spre centrul de colaborare sau spre

al treilea etaj, pentru a vedea cele mai noi jocuri video educative din Centrul Electronic de Studiu.

Soclurile statuilor holografice erau goale şi întunecate.

Domul Minunilor era acum doar o pânză goală. Un televizor stins.

Fără oameni care râd sau studiază, clădirea cu dom era doar un cavou elegant ticsit cu cărţi aride şi pline de praf.

43

— Domnule Lemoncello? strigă Kyle, auzindu-şi ecoul vocii sub dom. Dr. Zinchenko?

— Suntem aici, în spate, răspunse dr. Zinchenko. În faţa uşii de la zero-zerozero.

Kyle şi colegii lui parcurseră tot balconul circular.

Domnul Lemoncello, dr. Zinchenko şi Clarence stăteau în acelaşi loc care servise drept punct de start în Cursa cu Căruciorul de Bibliotecă. Parcurgeau teancul cel gros de hârtii al lui Clarence cu nişte expresii serioase pe chipuri.

— Hei, domnule Lemoncello... zise Kyle.

Domnul Lemoncello ridică mâna stângă pentru a-l opri pe Kyle şi continuă să se încrunte la lista cu cărţi lipsă.

— Vrei să spui că o singură persoană a înlăturat toate cele treizeci şi şase de exemplare din Flora şi Ulise? întrebă dr. Zinchenko.

— Treizeci şi cinci dintre ele, spuse Clarence. Altcineva a luat ultimul exemplar de pe raftul cu ficţiune. Dar principalul nostru suspect a împrumutat mai multe exemplare şi din alte titluri. Dacă mergem pe urmele lui, putem observa că a lucrat la planul său personal de a îndepărta cărţile timp de aproape o lună.

— A expirat termenul pentru cărţile acestea?

— Încă nu, Dr. Z., răspunse Clarence. A reînnoit cererea pentru toate, online. Nu suntem siguri, dar credem că tot el a luat şi toate enciclopediile acelea cu litera „S”.

— Nimic nou sub soare, zise domnul Lemoncello. Vedeţi voi – Clarence, dr. Zinchenko –, am ştiut dintotdeauna cine e în spatele chestiei ăsteia fără sens. Şi am ştiut şi de ce. A-l opri şi a aduce înapoi toate cărţile lipsă ar fi trebuit să fie provocarea noastră ultimă aici, la Olimpiada Bibliotecilor. Am dat deja tot felul de indicii în stânga şi în dreapta. Dar nu cred că mai pot continua planul acesta. Dacă el şi asociaţii lui pot recruta un copil sau un grup de

copii pentru cauza lor – un olimpic, nici mai mult nici mai puţin! —, ce speranţe să mai avem noi?

— Vă vom ajuta noi, domnule, spuse Kyle.

— Aţi face voi asta, domnule Keeley? V-am dat deja marele premiu. Am dat treizeci şi două de premii, de fapt. Nu îţi pot da ţie sau echipei tale premii mai mari, şi nici măcar mai tari.

— E-n regulă. Noi doar ne dorim să jucăm în continuare şi să dovedim că suntem cu adevărat campioni. Dincolo de asta, eu am crezut că găsirea cărţilor lipsă trebuie să fie cel de-al doisprezecelea joc.

— Aşa ar fi trebuit să fie. Un fel de vânătoare de comori.

— Aşadar, dacă găsim cărţile, vom câştiga a douăsprezecea medalie.

— Iar după aceea am intra în prelungiri cu Marjory Muldauer, adăugă Akimi.

Domnul Lemoncello scutură din cap.

— Şi dacă v-aş spune că mai degrabă va trebui s-o faceţi pe domnişoara Muldauer să returneze toate cărţile?

Akimi făcu faimosul ei gest de „Săriţi, că am rămas fără aer!”.

— Ştiu, ştiu, zise domnul Lemoncello. E imposibil. Să vă rog pe voi şi pe ceilalţi olimpici să colaboraţi pentru un scop mai mare, comun? Uitaţi că am zis asta. Dr. Zinchenko?

— Da, domnule?

— Mi-am făcut ordine în gânduri, chiar dacă nu am făcut şi patul. Eu, Luigi Libretto Lemoncello, declar aici oficial închisă prima Olimpiadă din Bibliotecă. Gata. Kaput. Nu va fi niciun câştigător. Biblioteca nu a reuşit să-şi găsească adevăraţii campioni. Mâine seară, la ceremonia de închidere, vă rog să acordaţi câte o bursă de colegiu fiecărui jucător care se va prezenta la dumneavoastră cu un card portocaliu. Mă tem că eu nu voi putea ajunge la

festivităţi. Voi fi pe afară, prin oraş. Sau poate voi fi pe un pod din Terabithia sau în avion, spre New York. De fapt, s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată în Alexandriaville sau în Ohio.

Acestea erau cele mai teribile veşti pe care le auzise Kyle în viaţa lui.

— Domnule Lemoncello? întrebă el. Dar dacă ştii cine a împrumutat toate cărţile acelea, de ce nu-l dai pe mâna poliţiei?

— Împrumuturile nu au ieşit încă din termen, spuse dr. Zinchenko. Şi, dacă-mi permiteţi să citez din Codul Etic al Asociaţiei Bibliotecarilor din Statele Unite ale...

— Te rog, Dr. Z., citează în altă parte, zise domnul Lemoncello.

— Aici, la Biblioteca Lemoncello, protejăm dreptul oricărui abonat la intimitate şi confidenţialitate în ceea ce priveşte informaţiile căutate sau primite şi resursele consultate, împrumutate, achiziţionate sau transmise.

— Serios? zise Akimi.

— Ah, da, spuse Miguel. E legea bibliotecilor.

Kyle mai făcu o încercare.

— Dar, domnule Lemoncello...

Eroul său îşi ridică din nou mâna.

— A fost distractiv, domnule Keeley, dar s-a terminat. Dr. Zinchenko? Luni dimineaţă să fii amabilă şi să le spui avocaţilor mei să aducă hârtiile necesare prin care să-i împuternicim pe doamna Chiltington şi pe Liga ei a Iubitorilor de Biblioteci Îngrijoraţi la conducerea Bibliotecii Publice din Alexandriaville. Apoi dă jos statuia mea şi împachetează tot ceea ce are numele meu inscripţionat, inclusiv ultima mea navetă de suc Lemon Berry Fizz marca Lemoncello.

— Dar dacă găsim cărţile lipsă? pledă Kyle.

— Ţi-am mai zis – am terminat-o cu medaliile şi cu celelalte. Gata cu premiile, Kyle. Gata cu îngheţata, cu tortul sau baloanele.

— Nu-mi pasă, zise Kyle, întorcându-se spre coechipierii săi. Dar vouă, oameni buni?

Toţi clătinară din cap.

— Mie, nu, zise Miguel.

— Medaliile mi se tot ciocnesc de cercei, adăugă Akimi.

— Bine, zise domnul Lemoncello. Cum vreţi voi. Jucaţi ultimul joc, găsiţi cărţile lipsă înainte de ceremonia de închidere de mâine şi s-ar putea – repet, s-ar putea – să reconsider decizia mea de a-i pasa biblioteca doamnei Chiltington. De asemenea, s-ar putea să mă gândesc să mă mut definitiv în Ohio.

— Mulţumim, domnule, spuse Kyle. Noi nu avem cu adevărat nevoie de alte medalii sau burse. Dar cu siguranţă avem nevoie de dumneavoastră. Şi de biblioteca noastră.

44

Pe la miezul nopţii, după ce a sărbătorit înfrângerea domnului Lemoncello cu Charles şi Marjory la câteva sticle de bere fără alcool, Andrew Peckleman mai avea de măturat prin jurul motelului.

Chiar dacă era foarte târziu, auzi voci din biroul unchiului său, prin urmare se apropie, cu mătura şi făraşul, de uşa acestuia.

Auzi vocea unchiului său Woody, cea a lui Marjory Muldauer...

...şi pe cea a doamnei Chiltington?

Andrew se lăsă cu spatele la zid şi ascultă.

Unchiul său chicotea:

— Şi Luigi chiar pleacă din oraş?

— Aşa se pare, spuse doamna Chiltington. Tocmai am primit un telefon de la rusoaica aceea, dr. Zinfluenzo. Îmi sugera să vin la bibliotecă luni dimineaţa la prima oră. Din câte se pare, avocaţii domnului Lemoncello pregătesc hârtiile pentru a transfera conducerea bibliotecii „lui” către un nou consiliu director.

— Acesta ar fi format din tine şi din prietenii tăi, nu-i aşa? zise Marjory.

— Da. Liga Iubitorilor de Biblioteci Îngrijoraţi se va asigura că noua Bibliotecă Publică din Alexandriaville va trece prin nişte îmbunătăţiri majore şi nu va mai expune copiii la influenţe nefaste sau la frivolităţi iresponsabile.

— Şi când mă gândesc că Luigi a început să-şi dea arama pe faţă cu adevărat de când cu cartea aceea pe care ai luat-o de pe raft pentru mine, Marjory. Aceea a fost buturuga mică ce a răsturnat carul mare.

— Şi de unde ai ştiut că, dacă se pierde Flora şi Ulise, efectul asupra lui va fi acesta, domnule Peckleman? întrebă Marjory.

Bătrânul cloncăni:

— Pentru că Luigi este deştept. El şi-a dat seama că unul dintre voi, puştii îndrăgostiţi de biblioteci, m-a ajutat pe mine să adun toate exemplarele din cartea aceea teribilă. Lucrul acesta i-a frânt inima. L-a zdrobit.

— Ei bine...

Andrew distinse un mic tremurat în vocea lui Marjory, care trase aer adânc în piept.

— Mă bucur foarte tare că v-am putut ajuta să opriţi ca acea bibliotecă să se transforme într-o capcană ieftină pentru turişti, continuă ea cu voce tremurândă. În orice caz, acum, că domnul Lemoncello renunţă la control, va trebui să-i înapoiem cartea pe care am luat-o de la el. Poate aş putea s-o las pe trotuar în faţa ghişeului de returnare a cărţilor când nu e nimeni prin preajmă.

— Nu e nevoie să facem asta, dragă, spuse unchiul lui Andrew.

— Nu sunt de acord, spuse Marjory. Nu pot să mă duc în bibliotecă, pur şi simplu, cu cartea sub braţ.

— Bineînţeles că nu. Eu voiam să spun că nu va mai nevoie ca noi să ducem înapoi vreo carte vreodată. Biblioteca are o grămadă de cărţi. Nu va simţi nimeni lipsa uneia singure.

— Aşa este, zise doamna Chiltington. Sunt atâtea cărţi minunate pentru copii. Am şi sugestii de titluri noi pe care le-am putea lua, să ştiţi.

— Dar Flora şi Ulise a câştigat medalia Newberry, zise Marjory. Ar trebui să existe cel puţin un exemplar din acest titlu în fiecare bibliotecă.

— Poate că da, zise doamna Chiltington. Poate că nu. Mie mi se pare cam copilăroasă.

— E o carte pentru copii. Aşa şi trebuie să fie, copilăroasă.

— Domnişoară Muldauer, zise doamna Chiltington. Sunt sigură că noii noşti bibliotecari vor acorda preocupărilor

tale despre această Flora şi Ulise atenţia pe care o merită. În orice caz, dat fiind faptul că tu eşti din Michigan, şi nu de aici, din Ohio, s-ar putea să nu fii la curent cu gusturile şi opiniile noastre despre ce cărţi ar trebui să se afle pe rafturile bibliotecilor noastre.

— În plus, mie nu mi-a plăcut cartea aceea, zise unchiul lui Andrew. E cea mai proastă din categoria ei.

— Mai sunt şi alte cărţi care nu-mi plac mie, adăugă doamna Chiltington. De exemplu, Yertle, broasca-ţestoasă. E mai degrabă subversivă. Nu este, în niciun caz, cartea pe care copiii trebuie s-o citească dacă vrem să-i creştem cum trebuie. Mai sunt, iarăşi, nişte cărţi de istorie locală care prezintă destul de distorsionat trecutul. De exemplu, există una, numită Piraţii de râu din Ohio, care este plină de minciuni, aluzii şi informaţii false. Şi aceasta ar trebui scoasă de pe rafturi.

— D-d-dar... se bâlbâi Marjory.

— Mulţumesc, domnişoară Muldauer, pentru tot ajutorul acordat. Mulţumită ţie, iubita noastră bibliotecă va deveni curând o bibliotecă adevărată. Fără nici urmă de nebunul acela de Lemoncello.

Andrew fugi imediat de lângă uşă.

Nu-i venea să creadă.

Străunchiul lui împreună cu doamna Chiltington încercau să interzică anumite cărţi din Biblioteca Publică din Alexandriaville.

Cărţi care nu le plăceau.

Cei doi erau aproape la fel de răi precum aceia care ardeau şi interziceau cărţi, pe care Andrew îi ura mai demult, când iubea bibliotecile.

Lucru pe care, de fapt, încă îl mai făcea.

45

Dis-de-dimineaţă, bibliomobilul îi lăsă pe Kyle şi pe colegii lui în faţa bibliotecii.

— Eu voi aştepta aici, zise şoferul.

— Mulţumesc, spuse Kyle.

O luară pe trepte în sus şi intrară în bibliotecă.

Statuia domnului Lemoncello nu mai era acolo.

Cineva turnase o placă de ciment peste motto-ul sculptat în postamentul fântânii, „Cunoaşterea neîmpărtăşită rămâne necunoscută”.

— Domnul Lemoncello a părăsit clădirea, le comunică Clarence, care venea din camera de serviciu de lângă hol.

— Da, vedem asta, spuse Kyle. Cineva a îndepărtat statuia.

— Domnul Lemoncello a făcut-o, zise Clarence. A vrut s-o ducă înapoi la fabrica lui din New Jersey. Au o grădină acolo.

— Cine a şters sloganul? întrebă Sierra.

— Noul consiliu director. Ei vor prelua conducerea, oficial, abia luni, dar au început deja să facă schimbări. Au deja un nou slogan: „Şşşşt!”. Acum sunt înăuntru, încercând să-şi dea seama cum să demonteze platformele plutitoare.

— Oh, nu! Sper că nu fac asta! Platformele plutitoare sunt extraordinare!

Kyle dădu buzna în Sala de Lectură Rotunda împreună cu Miguel, Akimi şi Sierra după el.

Charles Chiltington meşterea la una dintre platformele plutitoare cu o şurubelniţă în cruce.

— Termină, Charles, zise Kyle.

— Oh, bună, Keeley. Ce faci aici, în biblioteca mamei mele?

— Nu e biblioteca ei, răspunse Akimi.

— Ei bine, va fi, destul de curând, spuse Charles. După ce voi termina de demontat aceste ridicole dispozitive, mă

duc sus cu cuţitele pentru cabluri. Mami vrea să taie firele de curent de la toate jocurile acelea video stupide.

— Nu, în mod clar asta nu se va întâmpla, spuse Miguel.

— Pe bune? Şi cine o să mă oprească?

— Eu o voi face! strigă Lonni Gause, bibliotecara-hologramă.

Parcă nu mai licărea chiar aşa de tare ca în trecut.

— Poftim? râse Charles. Nu vreau să fiu nepoliticos, doamnă, dar dumneavoastră nu sunteţi reală.

— Aşa este. Sunt o bibliotecară virtuală. Asta înseamnă că trăiesc pe reţea, într-un computer – un computer conectat la cele patru sute nouăzeci şi opt de camere de filmat care funcţionează în acest moment în bibliotecă. De asemenea, sunt conectată la internet şi ştiu precis cum se trimit imagini live cu voi în timp ce vandalizaţi echipamentele acelea scumpe direct la poliţia locală şi la cea statală. E uimitor ce poţi face atunci când împărtăşeşti cunoştinţele tale cu alţii.

— Nu vei îndrăzni să faci asta. Mama mea este...

— ... doar un simplu abonat al bibliotecii până luni.

— Bibliotecara asta închipuită are dreptate, Charles, spuse doamna Chiltington, care venea dinspre Book Nook Cafe sorbind dintr-o ceaşcă de ceai şi ţinând degetul mic de la mână ridicat.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse doamna Gause, înmărmurită. Tu erai, din nou!

Doamna Chiltington zâmbi şi sorbi din ceai.

— Hei, nu e voie cu mâncare sau băuturi în bibliotecă, zise Miguel. Ar trebui să beţi aia în Book Nook Cafe sau s-o aruncaţi în chiuvetă.

Clarence şi Clement dădură buzna în Sala de Lectură Rotunda.

— E cineva aici care bea ceai acolo unde n-ar trebui să bea?

— Da, spuse bibliotecara-hologramă. Fiţi amabili şi escortaţi-i pe doamna Chiltington şi pe fiul ei turbulent afară din clădire. Şi, orice aţi face, n-o lăsaţi pe femeia aceea în preajma camerei cu indicativele nouă sute!

— Nu e nevoie să mă însoţiţi, pufni doamna Chiltington. Ştim drumul afară. Hai, Charles, dragă. Dar... doamnă Gause?

— Da?

— Primul lucru pe care-l voi face luni dimineaţă va fi să vă scot din priză.

Imediat ce plecară cei doi, Kyle se întoarse spre doamna Gause.

— Vrem să jucăm ultimul joc.

— Căutarea cărţii?

— Da, doamnă. Ne-am dat seama că, dacă acesta ar fi fost cel de-al doisprezecelea joc, aşa cum a zis domnul Lemoncello, atunci ar trebui să existe nişte indicii de la care să pornim.

— Nu ştiu nimic despre niciun indiciu. Doar despre cele pe care le-a oferit deja.

— Dar camerele acelea de filmat care l-au surprins pe Charles? întrebă Kyle. Nu cumva au înregistrat cine a luat Flora şi Ulise de pe raft? Domnul Lemoncello spunea că trebuie să fi fost unul dintre olimpici. Poate că una dintre echipele pierzătoare a făcut asta, astfel încât să nu câştige nimeni.

— Hm, Kyle? spuse Akimi. De unde ar fi ştiut ce carte să ia?

— Nu ştiu. Poate au spart accesul la calculatorul doamnei Zinchenko.

Akimi ridică o sprânceană:

— Tu inventezi chestiile astea pe loc, nu-i aşa?

— Mda.

— Din păcate, absolut toate camerele de filmat de la secţiunea de ficţiune au fost nefuncţionale încă de la începutul olimpiadei până acum zece minute.

— Doamnă Gause, chiar trebuie să găsim cărţile acelea lipsă până diseară, zise Kyle.

— Şi noi vrem să le găsiţi, spuse doamna Gause.

— Într-adevăr, vrem asta, spuse una dintre statuile holografice, care tocmai apăruse sub Domul Minunilor.

Era Benjamin Franklin.

Toate celelalte statui prinseră viaţă şi începură să strige:

— Salvaţi această bibliotecă! Puteţi s-o faceţi, oameni buni! Biblioteca voastră e paradisul vostru!

— Iar sunt bibliotecarii aceia celebri, zise Miguel.

— Sarcina pe care voi patru va trebui s-o îndepliniţi este foarte dificilă, spuse doamna Gause. De asemenea, este şi foarte complexă. S-ar putea să fie nevoie de voi şi de celelalte echipe pentru a rezolva această problemă.

— Dar toţi sunt încă la motel, spuse Akimi, pentru momentul în care dr. Z. Va acorda bursele acelea, în cadrul ceremoniei de închidere.

— Ei bine, nu aveţi nevoie de toţi, zise doamna Gause. Doar de câştigători. Cei care au primit medalii.

Apoi le făcu cu ochiul. De câteva ori.

— Medaliile! făcu Kyle. Desigur! Toate numele acelea prosteşti. Acestea sunt indiciile. Domnul Lemoncello spunea că a împărţit indicii în stânga şi-n dreapta. Ne-a pregătit pentru ultimul joc încă din prima zi a Olimpiadei Bibliotecilor!

Deodată, Domul Minunilor se umplu cu un colaj video cu imagini ale domnului Lemoncello înmânând unsprezece medalii diferite.

— Aşadar, îşi aminteşte cineva cum se numeau toate medaliile acelea? întrebă Miguel.

— Îmi pare rău, zise Sierra. Cred că trebuia să ne luăm notiţe.

— Haideţi, oameni buni, zise Kyle. Să ne întoarcem în Satul Olimpic. Avem nişte medalii de inspectat.

46

— Şi ce vom afla de la toate medaliile acelea? întrebă Sierra în bibliomobil pe când goneau înapoi spre Satul Olimpic.

— Nu ştiu, zise Kyle.

— Poate că au ceva inscripţionat pe spate, sugeră Miguel. Poate că sunt părţi dintr-o hartă, ca-n filmul acela, Comoara naţională[25]. Şi, dacă aranjezi toate medaliile corect, obţii o hartă care ne va conduce spre o ascunzătoare secretă în care se află cărţile.

— Serios? făcu Akimi.

— Hei, e şi asta o posibilitate, spuse Kyle. Vrem să acoperim toate posibilităţile.

— Chiar şi pe cele ciudate?

— Măi, vorbim aici despre Luigi Lemoncello, spuse Miguel. Cele ciudate sunt, de obicei, primele la care trebuie să ne gândim.

— Crezi că Marjory Muldauer ne va lăsa vreodată să ne uităm la cele patru medalii pe care le-a câştigat? întrebă Sierra.

— Nici nu se pune problema, spuse Akimi. Dacă află cumva că încercăm al doisprezecelea joc, chiar dacă nu se mai acordă niciun premiu...

— Cu excepţia salvării bibliotecii domnului Lemoncello, zise Kyle.

— O bibliotecă pe care, apropo, Marjory Muldauer o dispreţuieşte, adăugă Miguel.

— Exact, făcu Akimi. Nu ne va face jocul, Kyle.

— Ei bine, va trebui să încercăm. Domnul Lemoncello spunea că s-ar putea să fie nevoie ca Marjory să „câştige” această rundă. Nu e ca şi cum ar urma să câştigăm cu adevărat ceva.

---

[25] Filmul american de aventură Naţional Treasure (n. Red.).

Când ajunseră la Satul Olimpic, majoritatea echipelor se aflau în zona meselor, înfulecând şuncă şi jucându-se cu automatele de napolitane.

— Hm, oameni buni, zise Kyle, care stătea lângă şemineul din capătul camerei, nu vreau să vă întrerup micul dejun, dar avem nevoie de ajutorul vostru.

— Pentru ce? întrebă Eliott Schlipp, puştiul din Maryland, căruia părea să-i placă şunca la fel de mult ca pizza.

— Cineva a tot luat cărţi din Biblioteca Lemoncello, spuse Akimi, şi nu le-a mai adus înapoi.

— Găsirea cărţilor lipsă ar fi trebuit să fie cel de-al doisprezecelea joc din Olimpiada Bibliotecilor, explică şi Kyle.

— Şi vom câştiga vreun premiu suplimentar dacă vă ajutăm să găsiţi făptaşul? întrebă Angus Harper, băiatul din Texas.

— Nu chiar, spuse Akimi. Nici noi nu vom câştiga. Domnul Lemoncello a anulat, în principiu, toată treaba asta cu Olimpiada din Bibliotecă.

— Dar trebuie să-l găsim, oricum, adăugă Kyle. Altminteri, domnul Lemoncello va părăsi oraşul, iar această incredibil de frumoasă bibliotecă va fi transformată de doamna Plictisescu în Depozitul de Carte „Plictiseala SRL”.

— Vor aduce bibliotecari de modă veche care să-i şâşâie pe oameni să nu facă gălăgie, spuse Miguel.

— Ei bine, dacă nu câştigăm nimic în plus ajutându-vă, de ce am face asta? bombăni un băiat din New York. Am luat deja bursele pentru colegiu.

— De fapt, veţi câştiga ceva dacă ne ajutaţi, zise Kyle.

— Da? Ce?

— Veţi avea cu toţii posibilitatea de a vă întoarce în Alexandriaville ori de câte ori doriţi şi de a vă distra în timp ce studiaţi sau de a afla lucruri uimitoare despre reptile

zburătoare din preistorie, veţi putea sta de vorbă cu holograme de oameni celebri, cum a fost constructorul acela de rachete pe care l-am întâlnit noi ori pur şi simplu veţi putea citi o carte bună în timp ce căutaţi prin secţiunea de ficţiune din incredibil de uimitoarea bibliotecă a domnului Lemoncello.

În sfârşit, Angus se ridică:

— Mie-mi sună bine chestia asta.

Stephanie Youngerman, din echipa Muntenilor, se ridică după el.

— Ce vă trebuie pentru asta?

— Ah, ce naiba, zise puştiul din New York. Treceţi-mă şi pe mine pe listă.

— Mulţumim, oameni buni, spuse Kyle. Pentru început, trebuie să vedem medaliile voastre. Inclusiv pe cele câştigate de cei din Vestul Mijlociu.

— Ah, te referi la cele pe care Marjory Muldauer susţine că le-a câştigat de una singură? spuse o fată care avea pe cap o şapcă cu echipa de baseball Wisconsin Badgers.

— Nu vă faceţi griji, zise Margaret Miles, supraveghetoarea echipei din Vestul Mijlociu. Am convins-o pe Marjory să mi le dea mie în grijă.

— Marjory e pe aici? întrebă Kyle.

— S-a dus să se plimbe cu celălalt supraveghetor, Părintele Mike din şcoala gimnazială catolică Regis din Cedar Rapids, Iowa. Ar trebui să se întoarcă curând.

În acel moment, în cameră intră Andrew Peckleman.

— Kyle? Trebuie să-ţi spun ceva, zise el.

47

— Tocmai făceam ceva, Andrew, spuse Kyle politicos.

Andrew îşi făcu palma căuş la gură şi-i şopti:

— Ştiu cine a luat ultimul exemplar din Flora şi Ulise.

Kyle îi făcu un semn lui Andrew să iasă din cameră împreună cu el.

— În primul rând, îmi pare rău pentru tâmpenia aia despre gunoieri pe care am zis-o zilele trecute, zise Kyle.

— Erai stresat, ştiu cum e. Atunci când am jucat jocul cu evadarea, Charles Chiltington a pus atâta presiune pe mine, încât credeam că o să mă transform într-un diamant.

Kyle părea nedumerit.

— Ştii, ca atunci când Superman strânge un cărbune atât de tare în mână încât îl transformă într-un diamant?

— Aaaa, da, îşi aminti Kyle. Aşadar, cine a şterpelit cartea de pe raft?

Andrew făcu o pauză.

— Marjory Muldauer. De aceea s-a dus la preot. Cred că se simte vinovată pentru ce a făcut şi s-a dus să-i mărturisească tot.

— Dar de ce ar fi luat ea cartea?

— Pentru că aşa i-a spus unchiul Woody.

Deci acesta era motivul pentru care domnul Peckleman le dădea cartonaşe pentru trişat lui Miguel şi Sierrei? se întrebă Kyle. Poate că lucra nu pentru domnul Lemoncello, ci împotriva lui!

— Aseară, târziu, i-am auzit pe amândoi vorbind despre cartea lipsă cu doamna Chiltington. Unchiul Woody împrumutase deja celelalte treizeci şi cinci de exemplare şi probabil că l-ar fi împrumutat şi pe ultimul dacă oamenii obişnuiţi ar fi avut acces la bibliotecă în săptămâna cât le-a luat să pregătească locul pentru Olimpiadă.

Acum Kyle se întreba dacă acesta era motivul din care Marjory îl blocase atunci în loc să se ducă ea să ia cartea.

Probabil că se gândise că nu este o actriţă suficient de bună pentru a fi ea aceea care descoperă lipsa cărţii. Dar nu voia s-o descopere nici Kyle, pentru că presupusese că domnul Lemoncello va acorda medalia aceluia care va găsi spaţiul gol în care ar fi trebuit să se afle cartea.

— OK. Aşadar, de ce a vrut unchiul tău ultimul exemplar din Flora şi Ulise?

— Nu sunt sigur, zise Andrew. Dar am o teorie. E legată de toate acele cărţi şi enciclopedii despre care spuneţi că lipsesc din bibliotecă. Aveţi cumva lista completă?

Kyle scutură din cap. Ar fi trebuit să se gândească la asta.

Cum aveau ei de gând să returneze cărţile lipsă dacă nici măcar nu ştiau ce cărţi lipseau?

Apoi şi-a dat seama.

— Clarence are lista!

— Cine?

— Şeful pazei. Hai cu mine.

Kyle şi Andrew intrară înapoi în sala de mese.

— Akimi? zise Kyle.

— Ia zi.

— Trebuie să mă duc cu Andrew înapoi în oraş. Sierra, poţi veni şi tu cu noi?

Sierra se uită la Andrew, băiatul care-i furase cartonaşul în timpul jocului cu evadarea.

— N-am vrut să-ţi fur cartonaşul, spuse Andrew. Sincer. Charles m-a pus s-o fac.

— Ştiu, spuse Sierra, apoi trase aer adânc în piept. Să-i spun şoferului să pornească bibliomobilul?

— Clar, zise Kyle. Du-te după Sierra, Andrew. Ne vedem în faţă.

— Ce se petrece? întrebă Miguel.

— Avem o bănuială despre cine ar fi putut împrumuta toate acele cărţi.

— Aşadar, noi ce trebuie să facem cât timp sunteţi voi plecaţi? întrebă Akimi.

— Adunaţi toate medaliile. Faceţi o listă. Vedeţi dacă nu găsiţi vreo pistă sau vreun cod ascuns.

— Sau o hartă inscripţionată pe reversurile lor? întrebă Miguel.

— Siiigur că da. Sau asta. Aveţi telefoanele la voi?

— Clar! zise Akimi.

— Mişto. Cel care găseşte primul ceva...

— ... îi sună pe ceilalţi.

Clarence se întâlni cu Kyle, Sierra şi Andrew în hol.

— Căutăm cărţile lipsă, zise Kyle.

— Ei bine, nu vreau să vă tai elanul, domnule Keeley, dar cred că nu le căutaţi unde trebuie, spuse Clarence. Cărţile nu sunt aici, în bibliotecă. Dacă erau aici, nu mai erau cărţi lipsă.

— Ştim, spuse Kyle. Dar trebuie să ne uităm pe lista ta.

— De ce?

— Am o teorie, spuse Andrew.

Clarence îi îndemnă pe cei trei căutători de comori să-l urmeze pe uşa roşie spre camera de control.

— Uitaţi aici lista. Sper să vă ajute. Sunt în hol dacă mai aveţi nevoie de ceva.

Clarence plecă. Andrew şi Sierra începură să studieze paginile.

— Aha! făcu Andrew. Aveam dreptate.

— Bine lucrat, Andrew, zise Sierra. E atât de clar acum.

Kyle se uită la listă.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau.

48

— Ai citit Flora şi Ulise? îl întrebă Andrew pe Kyle.

Kyle lăsă privirea în podea şi începu să-şi târşâie picioarele.

— Am vrut, dar toate exemplare erau date sau lipseau şi... — E o carte despre o veveriţă, Kyle, zise Sierra zâmbind.

— Şi tot despre veveriţe sunt şi celelalte cărţi, spuse Andrew.

Sierra citi câteva titluri de pe listă: Povestea veveriţei înnebunite după nuci, de Beatrix Potter. Cea mai curajoasă veveriţă de Sara Shafer. Earl, veveriţa, de Don Freeman.

— Earl a fost şi un audiobook foarte bun, spuse Andrew. Unchiul Woody a împrumutat, de asemenea, toate cărţile despre veveriţe din camera cu indicativele 500 – toate cele trei subcategorii de sub 599.36, despre Sciuridae.

— Despre ce? întrebă Kyle.

— Sciuridae înseamnă „familia veveriţelor”, explică Sierra.

— Da, asta înseamnă, spuse Andrew zâmbindu-i Sierrei care, credeţi sau nu, îi întoarse zâmbetul. Unchiul Woody a împrumutat tot ce avea domnul Lemoncello despre veveriţele de copac, cele de pământ şi cele zburătoare.

— Şi după aceea s-a dus la parter şi a luat toate DVD-urile cu Rocky şi Buliwinkle.

— Pentru că Rocky e o veveriţă zburătoare! spuse Andrew cu entuziasm. De asemenea, a luat şi toate enciclopediile cu litera „S”...

— Pentru că veveriţele sunt din familia Sciuridae, spuse Kyle, înţelegând în sfârşit. Dar de ce are nevoie unchiul tău de toate aceste cărţi? E cumva maniac cu veveriţele?

Andrew râse.

— Iar unchiul Woody a ţopăit cu toate cărţile pe care le-a putut lua!

— Aşadar unchiul tău iubeşte, din cine ştie ce motiv, veveriţele atât de mult încât a luat fiecare carte cu aceste animale pe care a găsit-o? întrebă Kyle.

— A, nu, spuse Andrew, care avea din nou un ton extrem de serios. Unchiul meu nu iubeşte veveriţele. Le urăşte. Ceea ce iubeşte el sunt păsările.

— Corect, zise Kyle. Toate dispozitivele acelea de hrănire de la motel. Faptul că şi-a numit motelul „Gaiţa albastră”. Felul în care s-a uitat la păsările acelea, atunci, pe Domul Minunilor.

— Corect. Unchiul Woody e de părere că veveriţele nu sunt decât nişte „rozătoare hoaţe” şi „şobolani cu cozi pufoase”. Fac tot felul de stricăciuni la dispozitivele de hrănit păsările.

— Aşadar, dat fiind că el urăşte veveriţele, nu vrea ca nimeni altcineva să citească despre ele?

Andrew ridică din umeri.

— Da, aşa cred. Aşa cum am zis, e puţin cam dus cu pluta.

Kyle pocni din degete.

— Acesta este motivul pentru care jocul „Plutonul Veveriţelor” nu a funcţionat niciodată în camera cu jocuri de la motel.

— Probabil că unchiul Woody a tăiat cablul de alimentare cu curent.

— Ştii cumva unde a pus cărţile? întrebă Kyle.

— Nu, spuse Andrew. Mi-am dat seama de toate astea abia azi dimineaţă, după ce l-am auzit pe unchiul Woody vorbind cu Marjory despre Flora şi Ulise.

Oricum, dacă mă luaţi şi pe mine, v-aş ajuta bucuros să găsiţi cărţile lipsă.

— Ai face asta?

— Cu siguranţă. Indiferent cât de mult aş fi în dezacord cu domnul Lemoncello şi cu ideile sale trăsnite despre

biblioteci, îi respect dreptul de a pune pe rafturi cărţile pe care le alege el şi, totodată, dreptul nostru de a le citi.

Sierra se lumină toată când îl auzi pe Andrew spunând aceste lucruri.

Telefonul lui Kyle începu să sune. Era Akimi.

— Ia zi, ce aţi găsit? se interesă el.

— Hai să ne vedem în parcul Libertăţii, vizavi de motel.

— Unde mergem? întrebă Andrew.

— În parcul Libertăţii.

— De ce?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

49

Kyle, Sierra şi Andrew se îngrămădiră în bibliomobil şi plecară.

— Parcul e chiar vizavi de motelul unchiului meu, zise Andrew. Poate că a ascuns cărţile cu veveriţe într-o groapă de nisip sau ceva de genul acesta.

— Toate cărţile? întrebă Sierra.

— Staţi puţin, oameni buni, zise Kyle în timp ce butona numărul lui Akimi în telefon.

— Unde sunteţi, Kyle? întrebă Akimi chiar din secunda în care răspunsese la telefon.

— Suntem pe drum.

— Ei bine, grăbiţi-vă. Suntem un pic cam confuzi.

— Cine mai e cu tine?

— Miguel şi câte un jucător de la fiecare dintre celelalte echipe.

— Mişto. A cui a fost ideea asta?

— A mea.

— Bravo!

— Da, pot fi foarte diplomată atunci când sunt pe cale să pierd biblioteca mea favorită.

— Deci ce se întâmplă în parcul Libertăţii?

— Medaliile! zise Akimi. Stephanie Youngerman, din echipa Muntenilor, e un excelent spărgător de coduri. Ea este cea care a pus totul cap la cap.

— Ce a pus cap la cap?

— OK, uite lista cu medalii în ordinea în care au fost acordate: Aur, Olimpică,

Top Gun...

— Pe asta am câştigat-o noi.

— De asemenea, am câştigat şi Cercetătorul Olimpic. După asta, Marjory a câştigat Berbecul. Apoi a fost medalia Am Reuşit, Şoricelul de Bibliotecă Maleabil, Haleşte Tot, Rebus, Mulţumesc şi Yertle, Broasca Ţestoasă.

— Sunt cumva nişte anagrame sau ceva de genul acesta?

— Nu. E o altă versiune a jocului Primele Litere de la Lemoncello. Când scrii prima literă din denumirea fiecărei medalii, ghici ce iese.

Kyle mâzgălise deja răspunsul pe o bucată de hârtie.

— Du-te în parc.

— Exact, spuse Akimi. Iar tu ai spus că domnul Lemoncello nu se repetă niciodată, nu foloseşte niciodată acelaşi indiciu de două ori.

— Ei bine, nu o face. Nu în acelaşi mod.

— Mă rog. Iar acum, că suntem în parc, nu ştim ce căutăm.

— Cărţi despre veveriţe.

— Pof-tiiim?

— Asta e ceea ce a descoperit Andrew. Că unchiul său Woody urăşte veveriţele, din cauza acelor dispozitive de hrănit păsările. Astfel, vrea ca nimeni din acest oraş să nu citească despre ele.

— De ce? Se gândeşte oare că, dacă dispar cărţile despre veveriţe, vor dispărea şi veveriţele?

— Poate.

— Omul acesta chiar e dus cu pluta, spuse Akimi.

Trei minute mai târziu, bibliomobilul oprea cu scrâşnet de roţi la un semafor de lângă parcul Libertaţii, care era mai degrabă un soi de loc de joacă cu copaci şi mese de picnic.

— Aţi găsit ceva? îl întrebă Kyle pe Miguel.

— Nu. Nu se vede nicio urmă de săpătură.

— Dar de ce căutaţi urme de săpături?

— Comori ascunse, omule. Ca în Comoara din insulă[26].

---

[26] Treasure Island, în original, un roman de Robert Louis Stevenson, publicat prima dată în 1883 (n. T.).

— Nu cred că domnul Peckleman ar fi îngropat cărţile aici, spuse texanul Angus Harper. Cineva l-ar fi văzut.

— Ai dreptate, zise Kyle. Nu şi-ar fi asumat un risc aşa de mare.

— Aşadar, de ce ne-a trimis domnul Lemoncello aici? întrebă Diane Capriola, din echipa Sud-Estului.

— Parcul Libertăţii, copii! spuse Stephanie Youngerman. E o nouă anagramă.

Toţi îşi scoaseră telefoanele şi începură să butoneze pe aplicaţiile de notiţe pentru a rearanja literele.

— Tribul liber! strigă Miguel.

— La bibliotecă! spuse Stephanie Youngerman. Are şi bibliotecă în ea!

În timp ce ceilalţi căutători de comori continuau să strige combinaţii ciudate de cuvinte, Kyle aruncă uşor o privire de jur-împrejur.

— Ce e asta? zise el arătând către o structură verde, bombată, cu un cap rotund ataşat într-o parte şi cu un gât scurt şi gros, făcut dintr-un arc.

— E o chestie pe care se urcă copiii, zise Andrew. Ar trebui să arate ca o broască ţestoasă.

— Şi, atunci când domnul Lemoncello i-a acordat lui Marjory Muldauer medalia „Yertle, Broasca Ţestoasă”, a zis că aceasta este „cea mai importantă dintre toate medaliile foarte importante acordate până în acel moment”.

Kyle îi conduse la jucăria în formă de broască ţestoasă. Pranav Pillai, din echipa Pacificului, se uită sub ea.

— Bingo! strigă el.

— Ce-ai găsit? întrebă Kyle.

Pramav se strecură sub ţestoasă şi le arătă tuturor ceea ce a găsit: un plic galben deschis pe care scria „Indiciu”.

50

Kyle se uită la mesajul de pe cartonaşul galben din plic:

41.376495

— 83.651040

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la bibliotecă, spuse el, oftând. Alte numere zecimale Dewey.

— Uau, ia stai puţin, făcu Miguel.

— Acestea nu sunt numere Dewey, prietene, spuse Pranav Pillai.

— Nu există numere negative în sistemul de clasificare al domnului Dewey, explică Eliott Schlipp.

— Cred că domnul Lemoncello ne invită să jucăm un joc de geolocalizare, spuse Angus Harper. Pentru că numerele alea arată, în mod clar, ca nişte coordonate GPS.

— Ce e aia geolocalizare? întrebă Sierra.

— O activitate recreaţională în aer liber în cadrul căreia se folosesc GPS-ul şi alte sisteme de navigaţie pentru a ascunde şi a găsi containere închise ermetic care conţin jurnale în care te poţi semna pentru a indica faptul că ai găsit obiectul respectiv, spuse Pranav Pillai.

Kyle zâmbi. Mulţi dintre aceşti experţi ai bibliotecilor sunau ca nişte dicţionare.

Angus Harper îşi scoase telefonul.

— Şi uite cum se face că am o aplicaţie cu GPS chiar pe telefon! Majoritatea piloţilor au. Deci punem longitudinea 41.376495 şi latitudine negativă 83.651040 şi – BUM! — harta ne va arăta unde trebuie să mergem.

Pe harta aplicaţiei apăru un semn roşu, indicând un punct chiar vizavi de parcul Libertăţii.

— E chiar lângă motel! spuse Miguel.

— Pare a fi cutia de scrisori din faţa acestuia! zise Andrew.

— Hai să vedem ce e acolo, adăugă Kyle.

Grupul de doisprezece proaspeţi colegi de echipă mărşălui spre trotuar, unde aşteptară cuminţi culoarea verde a semaforului.

— N-ai cum să ratezi cutia de scrisori, zise Andrew. Are forma unei păsări.

Semaforul se făcu verde.

Kyle şi Akimi luară conducerea plutonului spre cutia albastră de scrisori. Pe părţile laterale avea nişte aripi sculptate de lemn şi o coadă de pene în spate. Pentru a o deschide, trebuia să tragi de ciocul gaiţei.

— Încă un plic, spuse Abia Sulayman atunci când Kyle deschise cutia poştală.

— Plicul a venit prin serviciile poştale ale Statelor Unite? întrebă Stephanie Youngerman. Dacă este aşa, atunci este o infracţiune federală să-l deschizi.

— Nu, zise Kyle, e un alt plic galben pe care scrie „Indiciu”.

— Deschide-l, îl grăbi Angus.

Kyle rupse plicul.

— Sunt nişte ghicitori, spuse el. Trei la număr.

Diane Capriola, care-şi câştigase locul în echipa Pacificului prin rezolvarea de ghicitori, făcu un pas în faţă.

— Ia dă-mi să văd.

Kyle se pricepea şi el destul de bine la ghicitori, dar îi întinse plicul Dianei.

— Prima ghicitoare: ce are patru roţi şi zboară? zise ea.

— Un avion! izbucni Miguel.

— Păstrează şi varianta asta, spuse Diane. A doua ghicitoare: vei găsi următorul indiciu într-o buturugă roşcovană.

Ceilalţi unsprezece olimpici începură să caute pe lângă motel un ciot de copac vopsit în roşu.

— Şi, în sfârşit, ghicitoarea a treia: tot ceea ce fac ajunge la gunoi.

Închise plicul.

— Toate cele trei indicii ne trimit în acelaşi loc.

— În pădure? spuse Nicole Wisniewski, care încă mai căuta buturuga roşcovană. Nu prea mă pricep la păduri. Eu sunt din Chicago.

— Nu, zise Diane. A treia ghicitoare este un joc de cuvinte. A doua este un talmeş-balmeş. Iar prima este pentru copii de grădiniţă.

— Aşadar, Kyle, ar trebui să te descurci cu asta, spuse Akimi.

Kyle rânji.

— E-n regulă. Sunt sigur că Diane ştie răspunsul.

— Da, spuse ea. Gunoierul.

— Pe aici, zise Andrew. E în spatele bucătăriei.

Îi conduse pe lângă clădirea principală spre o mică rampă de încărcare din spate.

— Ah, am înţeles. „Gunoierul” are patru roţi şi atrage muştele, zise Miguel.

— În plus, spuse Sierra, la „Gunoier” şi „buturugă roşcovană” se regăsesc aceleaşi litere.

— Bravo, aţi făcut treabă bună! zise Kyle. Acum, cine vrea să ridice capacul?

Chiar şi închis, coşul de gunoi duhnea a fructe putrezite şi a produse lactate mucegăite.

— Tu, spuse Akimi, arătându-l cu degetul pe Kyle cu o mână, în timp ce cu cealaltă încerca să îndepărteze mirosul şi muştele care bâzâiau prin aer. Tu eşti căpitanul echipei.

— Al echipei-gazdă, dar nu al acestei echipe, spuse Kyle. Această echipă este mai degrabă ca una dintre acele echipe de supereroi din cărţile de benzi desenate.

— Am putea să ne intitulăm „Liga Bibliotecarilor Justiţiari”, spuse Pranav cu însufleţire.

Tipul acesta suna de ca şi cum îi plăceau enorm benzile desenate.

— Toţi cei care îl vreţi pe Kyle căpitanul nostru, indiferent cum s-ar numi echipa noastră, vă rog să ridicaţi mâna dreaptă, spuse Akimi.

Toată lumea, inclusiv Andrew Peckleman, ridică o mână în aer. Fiecare îşi folosea cealaltă mână pentru a se ţine de nas sau a ventila aerul de la nas.

Votul a fost unanim.

Kyle fusese ales căpitanul echipei. El trebuia să deschidă „Gunoierul”.

De asemenea, era posibil să fie nevoie să se bage în el.

51

Chiar dacă tocmai se pregătea să deschidă capacul unei adevărate fabrici de muşte, Kyle se simţea destul de entuziasmat.

Această nouă echipă de supertocilari părea invincibilă. Ei erau Campionii Cruciaţi ai domnului Lemoncello, care luptau pentru a readuce înapoi dreptatea într-o lume care o luase pe căi greşite. Pentru a împrăştia cunoaşterea şi a cuceri, cu îndrăzneală, necunoscutul.

Sau ceva de genul acesta.

Kyle se uita la o grămadă de trailere de film.

Un damf puternic de lapte-stricat-salată-putredă-scutece-folosite îl făcu pe Kyle să lăcrimeze când săltă capacul tomberonului.

Din fericire, pe interiorul capacului era lipit un plic învelit în plastic, pe care scria „Indiciu”. Deci nu mai era nevoie să se afunde în tomberon.

Kyle trase de plic şi auzi sunetul inconfundabil al benzii adezive dezlipindu-se. Aruncă pachetul, care semăna cu o carte împachetată, către Andrew. Kyle lăsă capacul să cadă, iar tomberonul se închise la loc cu zgomot.

— Putem merge într-un loc ceva mai aerisit să-l deschidem? întrebă Akimi, care încerca să respire doar pe gură.

— Bineînţeles, spuse Kyle.

Întreaga echipă se îndepărtă în grabă de rampa de încărcare, pornind spre parcarea din faţa motelului.

— Unde e şeful tău? îl întrebă Akimi pe Andrew.

— Probabil e plecat cu treabă. Camioneta nu e aici.

— Deschide-l, îi spuse Kyle lui Andrew.

Andrew rupse învelişul de plastic care proteja plicul gros. Înăuntru găsi o carte.

Citi titlul cu voce tare:

— Marea carte cu broaşte, încuietori şi zăvoare a lui Louie Lăcătuşul.

Pranav Pillai zâmbi spre carte.

— Şi, uite aşa, prieten vechi, ne întâlnim din nou.

— Ce vrei să spui? întrebă Akimi.

— Pentru a câştiga un loc în echipa Pacificului a trebuit să folosesc codul zecimal Dewey chiar pe acest titlu, spuse Pranav.

Întoarse cartea şi citi cotorul.

— Oh, nu. E incorect.

— Aş zice că trebuie să fie în categoria cu indicativul şase sute, la cărţile despre tehnologie, nu la indicativul nouă sute, la cărţi de istorie şi geografie.

— Care e indicativul? întrebă Andrew.

Pranav îl citi:

— Nouă-patru-trei punct şapte.

— Oho, e greşit de-a binelea, zise Andrew.

— Adevărat, dar ar putea fi pus în mod intenţionat greşit, spuse Pranav. Vezi tu, când am jucat jocul acela cu evadarea, în Silicon Valley, numărul zecimal Dewey pentru cartea pentru lăcătuşi era, totodată, şi combinaţia încuietorii de la uşa bibliotecii.

— Aşadar, oricare ar fi încuietoarea pe care o căutăm, nu poate avea aceeaşi combinaţie ca cealaltă, zise Sierra.

Andrew se pocni cu palma peste frunte, aproape spărgându-şi ochelarii.

— Lacătul de la depozit! Scuze, oameni buni. Trebuia să mă gândesc la asta mai demult.

— Lasă, e-n regulă, spuse Sierra. Te-ai gândit acum. Continuă.

— Ei bine, unchiul Woody are seiful acela enorm. Uşa lui e cam cât o uşă de cameră de la motel. E ascuns în spatele unui panou mobil din biroul din faţă.

— Atunci cel mai probabil aceasta este combinaţia, zise Pranav.

— Biroul pare gol, spuse Nicole Wisniewski, uitându-se pe fereastră. Ar trebui să mergem să verificăm.

— Mergem cu toţii? întrebă Eliott Schlipp.

— Da, cu cât suntem mai mulţi, cu atât suntem mai puternici, zise Kyle.

— Kyle are dreptate, spuse Akimi. Dacă apare ciudatul acela de unchi al lui Andrew... fără supărare, Andrew...

Andrew ridică mâna:

— Nu e nicio supărare.

Akimi continuă:

— Dacă omul-pasăre din Alexandriaville se întoarce, o duzină de puşti ar trebui să-i poată ţine piept.

— Am putea să-i spunem că tocmai am văzut o coţofană albastră sau o pasăre colibri cu guler albastru, zise Abia Sulayman.

— Poftim? făcu Akimi.

— Ambele specii sunt undeva în capul listei de preferinţe ale oricărui pasionat de ornitologie. Şi pe mine mă pasionează puţin domeniul acesta.

— Hai, zise Kyle. Să deschidem seiful ăla.

Cei doisprezece Olimpici ai Bibliotecilor traversară holul şi intrară în birou.

— Acela este zidul, spuse Andrew arătând către panoul pe care trona portretul înrămat al unei păsări colibri.

— În ce parte se deschide? întrebă Kyle.

— Spre dreapta, zise Andrew.

Îşi puseră amândoi mâinile pe zid şi începură să împingă.

Panoul începu să alunece, dezvăluind o uşă înaltă de oţel, cu un cifru aflat chiar deasupra unui mâner gros de metal.

— OK, Pranav, spuse Kyle, dă-i bice.

Pranav Pillai făcu câţiva paşi înainte şi roti de trei ori rotiţa. Apoi introduse combinaţia de numere.

— Dreapta spre nouă. Stânga spre patru. Dreapta spre trei. Stânga spre şapte.

Apăsă pe mâner.

Acesta nu se mişcă.

— Mai încearcă o dată, sugeră Kyle. Dar invers.

— Ah, da. O idee excelentă!

Învârti din nou rotiţa la întâmplare, apoi încercă noua combinaţie.

— Stânga spre nouă. Dreapta spre patru. Stânga spre trei. Dreapta spre şapte.

Se auzi un clinchet.

Pranav apăsă pe mâner.

Uşa se deschise larg.

52

Seiful motelului era imens, de mărimea unei camere, ceea ce probabil şi fusese înainte ca domnul Peckleman s-o transforme într-un seif ultrasecurizat cu ziduri de oţel.

Era gol, cu excepţia câtorva baxuri de saci cu grăunţe pentru păsări. Lui Kyle nui venea să creadă.

— Nu e nimic aici, spuse el.

— Dar arată ca şi cum a fost ceva aici, zise Angus Harper. Ia uită-te la semnele acelea de pe covor.

— Urmele acelea par a fi fost făcute de nişte cutii foarte grele, zise Elliott Schilpp.

— Cutii cu cărţi, adăugă Sierra.

— Nu! ţipă cineva din afara motelului. Nu poţi face asta!

— Asta pare a fi Marjory, spuse Nicole Wisniewski. A ţipat la noi tot timpul.

— Haideţi! zise Kyle.

Cei doisprezece căutători de comori o zbughiră din birou, traversară într-un suflet holul, apoi se îndreptară spre curtea interioară, unde toţi ceilalţi olimpici şi supraveghetorii lor stăteau în cerc, holbându-se la ceva ce-i lăsase cu gura căscată.

Kyle auzi un pârâit şi un pocnet.

Îşi făcu loc prin mulţime.

Domnul Peckleman stătea lângă focul aprins, râzând isteric.

Marjory era şi ea acolo. Pe obraji îi şiroiau lacrimile.

— Te implor, domnule. Nu face asta.

— Ce se întâmplă? întrebă unul dintre supraveghetori.

— Vom scăpa de mizeriile astea de cărţi despre veveriţe odată pentru totdeauna! cloncăni domnul Peckleman.

— O, nu, în niciun caz, spuse Akimi, care-şi croia drum prin mulţime pentru a i se alătura lui Kyle lângă foc.

Kyle văzu nişte cărucioare de grădină, un cărut roşu şi o roabă, toate pline cu cărţi. În vârful celei mai apropiate grămezi de cărţi stătea Flora şi Ulise.

— *Marjory mi-a povestit cum aţi păcălit-o să fure cartea aceea, spuse un bărbat în straie de preot, pe care Kyle îl identificase ca fiind părintele Mike, supraveghetorul echipei din Vestul Mijlociu. Voi chema poliţia.*

— Numai încearcă, părinte, şi voi începe să arunc cărţi în foc din secunda în care atingi telefonul, izbucni domnul Peckleman. Cred că le pot arde pe aproape toate înainte ca poliţia să apară aici. Sunt cam ocupaţi astăzi cu biblioteca Lemoncello. Se pare că un denunţător anonim tocmai i-a sunat să raporteze un furt major de cărţi.

— Tu ai fost acela! ţipă Andrew. Cum ai putut face aşa ceva, unchiule Woody?

— Simplu. Vezi tu, sunt de acord cu domnul Lemoncello. Cunoaşterea neîmpărtăşită rămâne necunoscută. Ei bine, dacă distrug toată această aşa-zisă cunoaştere despre veveriţe, nimeni nu va şti că a existat.

Ridică un exemplar din Flora şi Ulise şi continuă:

— O veveriţă care scrie poezii? Bleah! Veveriţele nu sunt decât nişte rozătoare hoaţe. Şobolani cu coada pufoasă! Sunt nişte netrebnice care fură mâncare de la păsări nevinovate.

— Uitaţi, domnule Peckleman, doar pentru că dumneavoastră nu vă plac veveriţele… începu Kyle.

— Nimănui n-ar trebui să-i placă! Nu vezi, domnule Keeley? Încerc să vă protejez copiii. Nu ar trebui să fie obligaţi să citească minciuni despre o veveriţă numită Earl, care poartă o eşarfă roşie şi nu-şi poate găsi propria ghindă. Ochii voştri tineri nu ar trebui să fie expuşi la clipuri video cu veveriţe zburătoare care locuiesc sub acelaşi acoperiş cu un elan.

— Dar acela este un desen animat, nu e ceva real, zise Kyle.

Kyle nu mai ştia ce să facă.

Domnul Peckleman era mai nebun decât s-ar fi aşteptat oricare dintre ei.

Iar focul chiar ardea tare.

Dacă poliţiştii erau în oraş, la bibliotecă, investigând furtul cărţilor, le-ar fi luat probabil vreo zece minute până să ajungă la motel.

Domnul Peckleman ar fi putut arde o tonă de cărţi în zece minute.

Kyle trebuia să facă ceva. Salvarea bibliotecii domnului Lemoncello presupunea şi protejarea acestor cărţi, chiar şi a celor care nu erau pe placul unora.

— Uitaţi, domnule Peckleman, haideţi să facem o înţelegere...

— Ah, da, siiigur. Andrew mi-a povestit despre tine. Tu eşti cel cu putere de convingere. Crezi că poţi face vreun schimb cu mine, ca şi cum am juca Monopoly?

— De ce nu? De ce vă este teamă?

— Nu de tine, Kyle Keeley. Şi nici de prietenii tăi. Ceea ce fac eu este corect!

— Atunci haideţi să jucăm un joc. Dacă vom câştiga noi, nu ardeţi nicio carte.

— Şi dacă voi câştiga eu?

Kyle se uită spre Akimi.

Aceasta încuviinţă.

Apoi el se întoarse spre doamna Yunghans.

— Fă ceea ce trebuie să faci, Kyle. Dar haideţi mai repede, zise aceasta.

În cele din urmă, Kyle se uită spre Marjory Muldauer.

Aceasta încuviinţă, la rândul ei.

— Foarte bine, domnule Peckleman, zise Kyle, dacă ne puteţi învinge într-un joc...

Bătrânul arătă cu degetul spre Kyle:

— Dar eu aleg jocul, da?

— Bine. Dar nu uitaţi – dacă câştigăm noi, lăsaţi cărţile în pace.

— Da, am înţeles de prima dată, zise domnul Peckleman. Dar, dacă câştig eu, ce primesc?

Kyle înghiţi în sec.

— Cărţile.

Domnul Peckleman făcu ochii cât cepele şi rânji.

— Am deja cărţile. Vreau mai mult de atât! Ceva care să facă jocul ăsta mai... interesant.

Kyle rămase înmărmurit. Nu ştia ce altceva să-i mai ofere.

O pală de vânt aţâţă flăcările şi le făcu să se înalţe şi mai sus.

În acel moment, Marjory Muldauer făcu un pas înainte.

— Dacă vei câştiga, o să poţi arde şi asta, spuse ea.

Îi arătă cardul ei „Mergi la colegiu gratis”.

53

— Oh, devine interesant, spuse domnul Peckleman, care-şi freca mâinile şi se uita cu o privire urâcioasă spre mâna lui Marjory. Foarte interesant, într-adevăr.

— Stai! îi zise Kyle lui Marjory. Cardul acela valorează mii de dolari.

— De fapt, valorează două sute treizeci şi patru de mii patru sute douăzeci şi opt de dolari. Am de gând să mă duc la Harvard. Patru ani.

— Ei bine, asta face cardul tău şi mai important. Nu-l poţi arunca chiar aşa.

— Ba da, pot. Unele lucruri sunt chiar şi mai importante decât să beneficiezi gratuit de cursurile colegiului. Şi printre ele se numără şi trei-doi-trei-patrupatru-trei: libertatea de exprimare.

Îi întinse cardul domnului Peckleman.

Toţi rămaseră înmărmuriţi.

Kyle se uita la cărţi. Nu-i venea să creadă ce avea de făcut. Nu-i venea să creadă nici măcar că s-a gândit să facă asta. Fraţii săi îl vor lua peste picior tot restul vieţii sale pentru că, în mod clar, toată chestia asta era o nebunie.

Dar acest lucru nu l-a oprit.

— Bine, zise, scoţându-şi şi el cardul din buzunarul de la cămaşă. Dacă câştigi, poţi să-l arzi şi pe al meu.

Akimi făcu un pas în faţă.

— Şi pe al meu, spuse ea.

— Şi pe al meu, zise Angus Harper.

— Şi pe al meu, se auziră douăzeci şi opt de alte voci, ale olimpicilor care făceau acum un pas în faţă pentru a-i înmâna domnului Peckleman cardurile lor portocalii.

— Excelent, chicoti domnul Peckleman, frământând cele treizeci şi două de carduri în mână şi formând cu ele o bilă de carton extrem de inflamabilă. Sunteţi în joc, domnule

Keeley. Domnul Lemoncello nu vă va da bursele. Nu fără astea. Trebuie să prezentaţi cardurile pentru a le obţine.

— Care e jocul? întrebă Kyle.

— Păi, să vedem. Ce zici de o ghicitoare?

— Bine. Avem câţiva jucători care sunt excelenţi la rezolvat ghicitori.

— Şi ce dacă? Tu eşti cel care a lansat provocarea.

— Ştiu, dar...

— Dar ce? Ţi-e frică să nu pierzi şi să duci de râpă visurile prietenilor tăi de a urma colegiul?

— Ghicitorile nu sunt chiar sportul la care excelez.

— Păcat. Insist să fie o confruntare unu la unu. Un duel între campioni, în urma căruia se va decide soarta tuturor, plus alte lucruri. Nimeni nu poate interfera sau da sfaturi. Tu, Kyle Keeley, eşti pe cont propriu.

Kyle simţi iar furnicătura aceea de nervozitate din stomac. Să fii erou nu a fost niciodată ceva uşor sau distractiv.

Se uită la cea mai bună prietenă a lui, Akimi.

— Fă-o.

— Poţi să-l învingi, Kyle, spuse Andrew.

— Hai, Keeley, spuse Marjory Muldauer. Până şi eu sunt de partea ta.

Kyle se întoarse cu faţa la domnul Peckleman.

— OK. Accept provocarea ta. Dacă răspund corect, nu arzi nicio carte. Le ducem pe toate la biblioteca domnului Lemoncello.

— Dar, dacă nu răspunzi corect la ghicitoarea mea, rânji Peckleman, dacă greşeşti, tu şi prietenii tăi iubitori de biblioteci veţi sta aici şi vă veţi uita cum distrug toate cărţile acestea oribile şi toate aceste adorabile carduri portocalii. — Bine.

— Oh, chestia asta va fi distractivă, spuse domnul Peckleman. Stai să mă gândesc... am nevoie de o

ghicitoare cu adevărat bună... una aproape imposibil de rezolvat...

Kyle aşteptă, iar acea voce firavă din capul său avu timp să-i amintească faptul că „fiecare şansă de a câştiga este totodată o şansă de a pierde”.

Aşadar, Kyle i-a zis acelei voci să tacă.

Pentru că avea nevoie ca fiecare celulă din creierul său să se concentreze la ghicitoarea domnului Peckleman.

— Foarte bine, domnule Keeley. Iată ghicitoarea ta: eşti prizonier într-o cameră cu două uşi. Una duce jos, spre pivniţă şi spre o moarte sigură; cealaltă duce spre libertate. Există doi paznici în cameră cu tine, unul la fiecare uşă. Unul dintre ei spune întotdeauna adevărul. Celălalt spune doar minciuni. Ai voie să pui o singură întrebare, doar unuia dintre ei, pentru a afla care este uşa care duce spre libertate. Care este întrebarea?

Oh, Doamne...

Kyle îşi dori atunci să fi fost altcineva cel care a lansat provocarea.

Dar nu o făcuse nimeni, ci el.

Concentrează-te, îşi spuse Kyle. Poţi face asta.

OK.

Dacă ar fi vrut să afle care dintre cei doi paznici spune adevărul şi care spune minciuni, Kyle ar fi putut să întrebe: „Dacă l-aş întreba pe celălalt dacă tu spui adevărul, el ce ar spune?”. Iar dacă gardianul pe care l-a întrebat ar fi răspuns „Nu”, atunci însemna că vorbea, cu siguranţă, cu cel care spunea mereu adevărul. Dacă ar fi spus „Da”, atunci însemna că este mincinosul, pentru că el n-ar fi spus niciodată adevărul despre sine sau despre celălalt paznic.

Pe Kyle începu să-l doară capul.

— Aştept, domnule Keeley, spuse domnul Peckleman, care ţinea cu două degete cartea cu poze Veveriţa Earl, legănând-o deasupra focului.

— Lasă-mă o secundă.

Dar Kyle avea la dispoziţie doar o singură întrebare pentru a descoperi uşa corectă.

Nu putea face un dans în două mişcări, aflând mai întâi care este paznicul care spune adevărul, apoi să-l întrebe pe ce uşă să iasă.

Aşadar...

Trebuia să întrebe...

— Singura mea întrebare, către oricare dintre paznici...

Toţi de faţă îi sorbeau fiecare cuvânt.

— ... ar fi... „Dacă l-aş întreba pe celălalt paznic ce uşă duce spre libertate, ce mi-ar spune?”. Apoi aş alege uşa cealaltă faţă de cea indicată de paznic.

— Eşti sigur, domnule Keeley?

— Da! Pentru că, dacă paznicul este cel care spune mereu adevărul, mi-ar spune că celălalt paznic, mincinosul, m-ar îndruma spre uşa morţii. Dacă l-aş întreba pe mincinos, m-ar îndrepta tot spre uşa morţii, pentru că este un mincinos. Aşadar, oricare ar fi cazul, aş alege uşa pe care paznicul nu mi-a indicat-o.

— Are dreptate, declară Marjory. Nu-i aşa?

Domnul Peckleman lăsă cartea în jos.

Dar nu în foc.

O puse cu blândeţe înapoi în căruciorul roşu.

— Foarte bine, Olimpici din Bibliotecă. Bravo!

Dintr-odată, domnul Peckleman căpătase accent britanic.

— Prin faptul că aţi fost cu toţii dispuşi să sacrificaţi toate lucrurile pe care v-aţi gândit că le veţi câştiga aici, aţi demonstrat cu toţii că voi sunteţi adevăraţii campioni.

Kyle aproape că se aşteptase ca omul să spună „ala-bala-portocala” sau ceva de genul acesta.

În schimb, auzi nişte sirene apropiindu-se.

Erau maşinile de poliţie.

Acestea flancau o maşină care arăta ca o cizmă imensă şi încă una care arăta ca o pisică gata de atac.

54

Cizma era o piesă din jocul Frenezia Familială, de la Lemoncello.

Kyle avea, aşadar, o bănuială destul de precisă despre cine conducea automobilul-cizmă.

Eroul său. Luigi L. Lemoncello.

Maşina-cizmă întoarse spre aleea motelului, cu pisicomobilul condus de dr. Zinchenko pe urmele lui.

Kyle nu putea să-şi dea seama ce se întâmplă. Domnul Lemoncello spusese că părăseşte oraşul. Că se duce la New York sau în Terabithia, de parcă spusese că se duce până colea, în statul Indiana.

Maşinile de poliţie care escortau cele două piese de joc aveau nişte steguleţe cu Olimpiada din Bibliotecă prinse de barele din faţă şi din spate. Nu veniseră la motel pentru a-l aresta pe domnul Peckleman. Făceau parte din parada de maşini a domnului Lemoncello.

Maşina-cizmă opri cu derapaj lângă curtea interioară. Maşina-pisică a dr. Zinchenko se opri în spatele ei. Domnul Lemoncello deschise călcâiul cizmei şi ieşi.

— Donald? ţipă domnul Lemoncello, vocea răsunându-i în toată parcarea. Stinge acea flamă!

— Zbura-voi grabnic să duc aceasta la îndeplinire! spuse domnul Peckleman, care dintr-odată vorbea ca într-o piesă din Shakespeare.

Se aplecă şi trase de un întrerupător de lângă vatra focului. Flăcările dispărură ca prin farmec!

— Buşteni gazoşi, spuse domnul Lemoncello. O altă componentă a glorioasei noastre şarade.

— Poftim? făcu Kyle.

Domnul Lemoncello era îmbrăcat într-un combinezon galben-deschis şi avea o cască de protecţie de culoarea lămâii, pe care o desfăcu şi şi-o trecu sub braţ în timp ce păşea în curte.

— Acoperiţi, vă rog, cărţile acelea cu foliile de protecţie, spuse dr. Zinchenko, care era îmbrăcată în rochia ei mini standard, de piele, cu ciorapi mov, pantofi roşii cu tocuri înalte şi ochelari de bibliotecară cu rame roşii.

— Dorinţa ta e lege pentru mine, coniţă! spuse domnul Peckleman, care desfăcu, cu un gest teatral, învelitoarea de culoare albastru-deschis şi o întinse peste toate cărţile despre veveriţe.

Domnul Lemoncello se apropie de Andrew Peckleman.

— Andrew?

— Da, domnule?

— Străbunica mea nu este Strega Nona, iar tu nu ai un străstrăunchi pierdut şi apoi regăsit pe nume Woody.

— N-am?

— Nu. Fă cunoştinţă cu Sir Donald Thorne, unul dintre cei mai buni actori din Anglia!

Sir Donald, despre care toată lumea ştia că e unchiul Woodrow „Woody” Peckleman, îşi scoase şapca de baseball cu Blue Jays şi o răsuci, făcând o plecăciune.

— Lumea ca o scenă, spuse el. Şi toţi bărbaţii şi femeile din ea sunt nişte actori.

— Sir Donald ne-a antrenat, pe mine şi pe dr. Zinchenko, pentru a ne juca rolurile cu pasiune şi dibăcie, zise domnul Lemoncello, care începu să se imite pe sine însuşi, jucând chiar şi mai dramatic decât o făcuse iniţial. Oooo hohoooo. Eu, Luigi Libretto Lemoncello, declar oficial că jocurile primei Olimpiade din Bibliotecă s-au încheiat. S-a terminat. Kaput!

— Stai puţin, îi opri Akimi. Toate acestea au fost doar o piesă de teatru?

— Într-adevăr.

— Aţi fost foarte convingător, domnule, zise Sierra.

— Sir Donald e un profesor excelent.

— Iar dumneata, domnule, eşti un excelent învăţăcel, spuse Sir Donald şi mai făcu o plecăciune.

— Mulţumesc, răspunse domnul Lemoncello, făcând la rândul său o mică plecăciune.

— Dar de ce te-ai prefăcut că renunţi la bibliotecă? întrebă Kyle.

— Pentru a face absolut clar faptul că voi nu veţi face asta. Acum, înainte de ami face o spectaculoasă ieşire din scenă, am promis că voi numi un nou consiliu director pentru biblioteca mea, luni. Toate instituţiile publice similare cu a noastră au un asemenea consiliu...

— Într-adevăr, aşa este, adăugă dr. Zinchenko. În mare parte pentru a strânge fonduri şi a se asigura că instituţia îşi îndeplineşte misiunea.

— Ei bine, biblioteca noastră nu va fi nevoită niciodată să-şi facă griji despre fonduri. V-am zis că sunt triliardar, nu?

— Da, spuse Abia Sulayman. Am auzit asta.

— În orice caz, am nevoie de un consiliu director să-mi susţină cauza aici, în

Alexandriaville. Acesta este motivul real pentru care am organizat această Olimpiadă din Bibliotecă. V-am zis deja că este o căutare a campionilor. Şi într-adevăr asta a şi fost. Am căutat nişte iubitori de biblioteci care să vrea să susţină şi să lupte pentru ceea ce trebuie făcut, indiferent de costuri sau de sacrificiile personale pe care sunt nevoiţi să le facă.

Făcu o pauză şi se uită la Marjory.

— Chiar dacă nu sunt de acord cu modul în care procedez eu, continuă el.

— Îmi pare rău că am luat cartea aceea, spuse Marjory.

— Ne-am gândit că cineva o va face atunci când domnul Peckleman a vrut să dea cardul lui cu „Mergi la colegiu pe gratis”. Acela a fost un test. Am vrut să vedem dacă tu sau

altcineva vă aflaţi aici din motivele greşite. Sunt bucuros peste măsură că, într-un final, aţi luptat atât de tare să salvaţi aceste cărţi. Mă crezi sau nu, Marjory, dar şi mie îmi plac bibliotecile qua bibliotecile. Doar că nu-mi place să spun cuvântul acesta, qua. Mă face să sun ca o raţă.

Toţi izbucniră în râs, inclusiv Marjory.

— Aşadar, spuse domnul Lemoncello punând jos casca astfel încât să-şi poată împreuna mâinile la spate şi să se adreseze olimpicilor săi, date fiind rezultatele acestei ultime probe am toată încrederea că mi-am găsit, în sfârşit, consiliul director. Până la urmă, aţi colaborat cu toţii pentru a salva biblioteca, chiar dacă nu urmăreaţi nici un alt premiu în afara cunoaşterii, bucuriei şi minunăţiilor pe care le conţin paginile cărţilor sale.

— Dar... hm... noi nu suntem adulţi, spuse Akimi.

— Slavă Domnului că nu sunteţi. Adulţii pot fi prea serioşi şi plictisitori. Şi, după cum ştiţi cu toţii, cărţile pot fi oricum, numai nu plictisitoare.

— Şi mă vrei chiar şi pe mine în consiliu? întrebă Marjory.

— Da, desigur. Nici n-aş putea face asta fără tine. Sau fără Andrew.

— Dar eu nici măcar n-am participat la olimpiadă, spuse Andrew.

— O chichiţă tehnică minoră. Eşti în consiliu acum, domnule Peckleman. Felicitări!

— Dar eu sunt din Michigan, spuse Marjory.

— Iar biblioteca mea are tehnologie de ultimă oră, inclusiv tehnologie trăsnet, inclusiv internet Wi-Fi de mare viteză, aşa că putem sta cu toţii pe chat prin telefoanele cele noi. Am nevoie de ajutorul vostru – Marjory, Andrew, al tuturor – pentru a mă asigura că biblioteca mea este cea mai bună din lume. Tot ceea ce vă cer este să fiţi

mereu nişte campioni ai libertăţii de exprimare, ai libertăţii de gândire şi ai libertăţii de a te distra!

— Ei bine, cred că puţină distracţie nu strică, spuse Marjory. Atât timp cât există mereu la dispoziţie un loc liniştit în care oamenii să poată citi.

— De aceea, pereţii din Centrul de Studiu Electronic sunt izolaţi fonic, spuse domnul Lemoncello, deschizându-şi braţele larg. Aşadar, sunteţi de acord, voi, cei treizeci şi doi de noi membri ai consiliului, să porniţi împreună cu mine în această căutare după adevăr şi cunoaştere?

— Da, suntem! răspunseră cu toţii, inclusiv Marjory Muldauer, care chiar părea să se distreze.

55

Kyle se gândea că ceremonia de închidere este un succes total.

Domnul Lemoncello le acordă cele treizeci şi trei de burse complete şi apoi stinse lanterna gigantică. Un DJ puse melodii de dans. Aveau şi un tort imens, în formă de carte deschisă. Pe ea, cu litere galbene pe o mare de glazură îngheţată, erau aceste cuvinte: „Deschide o carte şi deschide-ţi mintea”.

— Felicitări, domnule Keeley, spuse dr. Zinchenko, care tăia tortul şi-l împărţea celor din jur. Ah, aproape uitasem. Doamna Gause m-a rugat să vă dau asta. Am luat-o din camera cu indicativele nouă sute.

Îi întinse o carte lui Kyle.

— Doamna Gause? spuse Kyle. Bibliotecara-hologramă din vechea bibliotecă, înainte de a fi dărâmată?

— Exact. S-a gândit că ai vrea să ştii de ce.

Kyle studie coperta cărţii: Piraţii şi ticăloşii râului Ohio.

— E o carte de istorie, evident, spuse dr. Zinchenko. A fost scrisă de un profesor de la şcoala pregătitoare Chumley. Capitolul şapte cred că ţi se va părea foarte interesant. Este despre un bandit pe nume Chuck Willoughby cel Urât, care era şeful unei bande pe nume Gaura-n Piatră, un grup de piraţi care atacau barje pe râul Ohio pe la sfârşitul secolului al şaisprezecelea.

— Stai puţin, zise Kyle. Pe unchiul acela super-bogat al lui Charles Chiltington, fratele doamnei Chiltington, nu-l cheamă Willoughby?

— Ba da. James Willoughby al treilea. Cartea aceasta îţi va spune exact cum a luat fiinţă averea familiei Willoughby şi de ce a fost atât de dezamăgită doamna Chiltington când a găsit cartea pe rafturile noii biblioteci Lemoncello.

— Nu a vrut s-o interzică şi pe aceasta din bibliotecă?

— Ba da. Iar când doamna Gause a refuzat să ducă acest lucru la îndeplinire...

— Doamna Chiltington a trimis buldozerele.

— De fapt, zise dr. Zinchenko, domnul Chiltington e cel care se ocupă de construcţii. Împreună sperau să rescrie istoria, care nu prea se potrivea cu miturile create despre familia lor.

— Aşadar, cartea aceasta este motivul real pentru care doamna Chiltington a vrut să preia controlul bibliotecii Lemoncello, nu-i aşa?

Dr. Zinchenko zâmbi.

— Cunoaşterea poate fi un lucru foarte puternic, iar pentru unii şi înspăimântător pe deasupra, Kyle. Mai ales atunci când este împărtăşită cu alţii, printre care şi vecinii.

— Îţi mulţumesc pentru asta, spuse Kyle.

Luă cartea despre istoria statului Ohio sub braţ şi, bălăngănindu-şi farfurioara cu tort, se duse spre domnul Lemoncello, care stătea la taifas cu Sir Donald Thorne, actorul care nu mai părea să semene aşa de mult cu o pasăre acum, că nu mai avea costumul pe el şi-şi scosese nasul fals, de cauciuc.

— Oh, ar fi trebuit să mă vezi când ţineam cartea aceea deasupra flăcărilor, Luigi! Am fost extraordinar!

— Da, Donald, spuse domnul Lemoncello, politicos. Sunt sigur că aşa ai fost.

— Şi atunci când am păcălit-o pe doamna Chiltington să creadă că suntem nişte conspiratori? Aceea a fost una dintre cele mai bune interpretări din viaţa mea!

— Da, Donald...

— Şi ochii mei. Aşa i-am păcălit să creadă că sunt dus cu pluta.

— Foarte convingător, Donald...

Domnul Lemoncello părea plictisit, astfel încât Kyle plonjă în discuţie.

— Domnule Lemoncello?

Ochii i se aprinseră.

— Scuză-mă, Donald. Nişte treburi urgente. Trebuie să vorbesc cu unul dintre membrii cei noi ai consiliului.

Domnul Lemoncello îl atinse pe Kyle pe umăr şi-l îndemnă să se îndepărteze de Sir Donald Thorne.

Rapid.

— Ce e, Kyle?

— Pot să te întreb ceva?

— Cu siguranţă. De fapt, ca un membru al consiliului Bibliotecii Lemoncello, ai datoria de a veni la mine cu orice fel de întrebări.

— Ei bine, domnule, revenirea lui Andrew Peckleman în biblioteci a fost şi ea parte din toată chestia asta cu olimpiada? Este acesta motivul din care l-ai rugat pe Sir Donald să pretindă că este străunchiul lui, şi nu al meu sau al lui Miguel, de exemplu?

Domnul Lemoncello zâmbi cu viclenie.

— De ce întrebi tu asta, Kyle Keeley? Chiar crezi că sunt atât de iscusit şi de inteligent?

— Da, domnule. De aceea jocurile dumneavoastră sunt atât de bune.

Domnul Lemoncello râse şi îşi înclină capul spre un capăt îndepărtat al curţii, unde Andrew Peckleman şi Sierra Russell împărţeau o felie de tort şi râdeau. — Aş zice că vorbesc despre cărţile lor preferate, spuse Kyle.

— Iar eu aş zice că Andrew va veni la Biblioteca Lemoncello în fiecare zi de luni, miercuri şi vineri, după şcoală.

— Crezi asta?

— Cu siguranţă. Acelea sunt zilele în care vine Sierra.

Epilo

În prima zi din vacanţa de primăvară, la două săptămâni după ce toţi olimpicii din celelalte state au plecat acasă, Kyle Keeley se duse cu bicicleta în oraş, la Biblioteca Lemoncello.

Charles Chiltington stătea afară, ca de obicei, plimbându-se înainte şi înapoi cu o pancartă de protest pe care scria „Biblioteca domnului Lemoncello este execrabilă”.

Kyle îşi parcă bicicleta şi-i făcu cu mâna.

— Hei, Charles.

— Keeley.

— Vrei să vii înăuntru să vezi secţiunea de referinţe? Poate împrumuţi un dicţionar, ceva?

— Poftim?

— Am un mare respect pentru libertatea ta de expresie, Charles. Doar că sunt de părere că ai putea să te exprimi mai clar dacă n-ai folosi cuvinte atât de mari pe pancartele tale. Hai, pa!

Kyle sări pe treptele de marmură şi intră în hol, unde statuia domnului Lemoncello – cu capul dat pe spate şi cu apa care ţâşnea dintre buzele ca de peşte – bolborosea din nou. Reparaseră şi sloganul despre cunoaşterea neîmpărtăşită de pe soclu şi mai adăugaseră unul, pe lateral:

O BIBLIOTECĂ ESTE UN ARSENAL
AL LIBERTĂŢII.

În Sala de Lectură Rotunda, abonaţii survolau fericiţi pe platforme rafturile cu ficţiune. Clarence şi Clement îşi verificau adresele de e-mail pe tabletele încastrate în mese. Nişte puşti de la colegiu se adunaseră în jurul unei mese, făcând probabil vreun proiect serios de cercetare. Iar doamna Lonni Gause, bibliotecara-hologramă, ajuta de la biroul de primire fără să se mai teamă de buldozere. Asta pentru că această bibliotecă avea nişte campioni

adevăraţi, luptători intelectuali pentru libertate care ar fi fost în stare de orice pentru a o proteja; apoi pe domnul Lemoncello, desigur. Şi, nu în ultimul rând, pe toţi acei iubitori de biblioteci care au participat la prima Olimpiadă din Bibliotecă din istorie, plus Andrew Peckleman.

— Măi, Kyle? zise Miguel, care cobora împreună cu Akimi una dintre scările în spirală. E un joc nou-nouţ în Centrul de Studiu Electronic.

— Stai pe o platformă, te laşi pe o parte şi patinezi pe un canal îngheţat împreună cu Hans Brinker[27], adăugă Akimi.

— Începi pe nişte patine de lemn, dar poţi câştiga unele de argint. Exact ca în carte.

— E un concept nou-nouţ de la Lemoncello, zise Akimi. Cărţi audioanimatronice. Poţi ajunge să joci într-un roman, împreună cu personajele principale din acesta.

— Şi totodată patinezi, adăugă Miguel.

— Distracţie plăcută, zise Kyle. I-am promis lui Dr. Z. Că o ajut astăzi, câteva ore, în Sala Copiilor.

— Super, zise Miguel. Eu o să fac asta mâine. Cu Sierra şi Andrew.

Apoi, după ce-şi arcui sprâncenele sugestiv:

— Pe mai târziu, frate!

— Pe mai târziu!

Kyle se duse în Sala Copiilor, unde micuţii citeau cărţi împreună cu mamele sau taţii lor, urmăreau un teatru de păpuşi, ascultau poveşti sau cântau împreună cu Mama Gâscă şi Bobocii ei.

— Îmi cer scuze, spuse o voce firavă din spatele lui Kyle.

Kyle se întoarse:

— Cu ce te pot ajuta?

---

[27] Personaj al romanului Hans Brinker sau Patinele de argint de Mary Mapes Dodge, publicat prima dată în 1865 (n. Red.).

— E bună de ceva cartea asta?

Copilul ţinea un exemplar din Flora şi Ulise.

— O, e excelentă! zise Kyle. Am citit-o săptămâna trecută. E despre o veveriţă care se trezeşte înghiţită de un aspirator şi se transformă într-un supererou care scrie poezii!

— Supertare!

Puştiul fugi la biroul de împrumuturi cu premiul său.

Kyle îl urmări plecând şi se simţi grozav.

De fapt, se simţea fantastic.

Era, fără nicio îndoială, o zi cu tort.

Al treisprezecele

Oare chiar s-au terminat jocurile, cu adevărat? Bineînţeles că nu. Iată o ultimă ghicitoare:

Douăzeci de lucruri pe care tocmai le-ai citit,

Douăzeci de lucruri pe care le-a spus domnul Lemoncello,

Înainte nu aveai voie să le citeşti, Din cauza părerii celorlalţi.

Poţi să le găseşti? Dacă da, trimite un e-mail cu ele la author@ChrisGrabenstein.com.

OLIMPIADA DIN BIBLIOTECA DOMNULUI LEMONCELLO

LISTA DE CĂRŢI

Iată o listă de cărţi menţionate în Olimpiada din Biblioteca domnului Lemoncello, pe care le poţi găsi la bibliotecă.

(Tu câte ai citit?)

The Adventures of Captain Underpants (Aventurile Căpitanului Chiloţei) de Dav Pilkey

Anne din Green Gables de L.M. Montgomery

Because of Winn-Dixie (Winn-Dixie, un câine de ajutor) de Kate

DiCamillo

Birdman of Alcatraz de Thomas E. Gladdis

Casa umbrelor de Charles Dickens

Blubber de Judy Blume

Hoţul de cărţi de Markus Zusak

Cea mai curajoasă veveriţă de Sara Shafer

Punte spre Terabithia de Katherine Paterson

Brown Bear, Brown Bear, What De You See (Ursuleţule, ce vezi aici?) de Bill Martin Jr. Şi Eric Carle

Bud, not Buddy (Bud, nu Buddy) de Christopher Paul Curtis

Charlie şi fabrica de ciocolată de Roald Dahl

Charlotte’s Web (Pânza Charlottei) de E.B. White
Criss Cross de Lynne Rae Perkins
Earl, veveriţa de Don Freeman
Elijah din Buxton de Christopher Paul Curtis
Fahrenheit 451 de Ray Bradbury
Flora şi Ulise. Aventurile iluminate de Kate DiCamillo
The Fourteenth Goldfish (Al paisprezecelea peştişor de aur) de Jennifer
L. Holm
The Girl who Loved Wild Horses (Fata căreia îi plăceau caii sălbatici) de Paul Goble
Noapte bună, Lună de Margaret Wise Brown
Marile speranţe de Charles Dickens
Ouă verzi cu şuncă de Dr. Seuss
Gregor the Overlander (Gregor, călătorul peste mări şi ţări) de Suzanne Collins
Hans Brinker sau Patinele de argint de Mary Mapes Dodge
Harriet spionează de Louise Fitzhugh
Harry Potter şi Prizonierul din Azkaban de J.K. Rowling
Holes (Găurile) de Louis Sachar
Jocurile Foamei de Suzanne Collins
seria Junie B. Jones de Barbara Park
Vânătorii de zmeie de Khaled Hosseini
A Light în the Attic (O lumină la mansardă) de Shel Silverstein
Gentuţa roz de plastic a lui Lilly de Kevin Henkes
Leul, vrăjitoarea şi dulapul de C.S. Lewis
Micuţele doamne de Louisa May Alcott
Lizzie Bright and the Buckminster Boy de Gary D. Schmidt

A Long Way from Chicago (Departe de Chicago) de Richard Peck

Lorax de Dr. Seuss

Împăratul muştelor de William Golding

seria Maximum Râde de James Patterson

Morris the Moose (Elanul Morris) de B. Wiseman

Pinguinii domnului Popper de Richard şi Florence Atwater

Nothing but the Truth: A Documentary Novel de Avi

Odiseea de Homer

One Came Home de Amy Timberlake

The Paper Airplane Book de Seymour Simon

Seria Percy Jackson de Rick Riordan

Peter Pan de J.M. Barrie

Pippi Şoseţica de Astrid Lindgren

The Postcard (Cartea poştală) de Tony Abbott

Sammy Keyes and the Hotel Thief de Wendelin Van Draaren

Shabanu: Daughter of the Wind de Suzanne Fisher Staples

Sound the Jubilee de Sandra Forrester

Splendors and Glooms de Laura Amy Schlitz

Strega Nona de Tomie dePaola

The Tale of Despereaux (Povestea lui Despereaux) de Kate DiCamillo

The Tale of Squirrel Nutkin (Povestea veveriţei înnebunite după nuci) de Beatrix Potter

A Tangle of Knots (Încurcătura de noduri) de Lisa Graff

Comoara din insulă de Robert Louis Stevenson

Twerp (Mărunţelul) de Mark Goldblatt

Ulise de James Joyce

Coliba unchiului Tom de Harriet Beecher Stowe

Ungifted (Nepriceput) de Gordon Korman

Omida mâncăcioasă de Eric Carle

Walter the Farting Dog (Walter pârţâilă) de William Kotzwinkle şi Glenn Murray

Watership Down de Richard Adams

When Shlemiel Went to Warsaw and Other Stories (Domnul Shlemiel merge la Varşovia şi alte povestiri) de Isaac Bashevis Sânger

Where's Waldo? De Martin Handford

Vrăjitorul din Oz de L. Frank Baum

Călătorie în a cincea dimensiune de Madeleine L'Engle

The Year of Billy Miller de Kevin Henkes

Yertle the Turtle and Other Stories (Yertle, Broasca-Ţestoasă şi alte povestiri) de Dr. Seuss